MANAGEMENT

la experimentat

zazzere":?.,

întocmit

Sau. Prof. univers. Sf. Vladimir

Orest Novitsky.

K I E B b.

Tipografia Universității Vkh.

1 8 4 0.

Biblioteca „Runivers”

MANAGEMENT

la experimentat

Paigologie,

întocmit

Sau. Prof. univers. Sf. Vladimir

Orest Novitsky.

K I E B b.

În Tipografia Universității.

1 8 4 0.

Tipărirea este permisă

astfel încât numărul de exemplare legalizat a fost depus la Comitetul de cenzură de la Kiev* după sigilare. Kieb, 1840,. 19 iulie zile.

I / Ensor Alexander Fedotov Cehov,

CUPRINS.

Biblioteca „Runivers”

Biblioteca „Runivers”

INTRODUCERE

â b

Psihologia este doctrina naturii sufletului uman. Prin numele naturii sufletului nostru, înțelegem diferitele sale proprietăți:

spiritualitate, simplitate etc., și abilitățile sale, și anume conștiința și voința cu diferitele lor modificări.

§ 2

Psihologia, în conținutul său, este în cea mai strânsă relație cu alte științe, și anume:

1

A.) Spre istoria sufletului. Ambele științe pun viața sufletului uman drept subiect, dar din diferitele sale laturi: Istoria sufletului consideră în ea stări periodice și extraordinare, consideră ce este și ceea ce trăiește în sine; iar Psihologia studiază modul permanent și normal al existenței sale, studiază ce este, în funcție de caracterul său generic, și cum acționează.

b.) La antropologie şi fiziologie. Psihologia și fiziologia sunt două părți subordonate ale antropologiei, ca știință a naturii umane în general. Aceste două părți ale antropologiei nu sunt atât de bine delimitate încât una dintre ele să fie ocupată cu o considerație educativă a spiritualului, iar cealaltă a laturii corporale a naturii noastre; diferența dintre ele constă în faptul că primul, prin propriul subiect,

pune spiritul și acțiunile pur spirituale, iar acestea din urmă - forța vitală și funcțiile vitale cu instrumentele lor; dar sufletul animal cu funcții și organe senzitive este considerat de ambele științe împreună; cu toate acestea, chiar și aici Fiziologia acordă mai multă atenție scrierii mecanice organice, iar Psihologiei cursului spiritual al depețelor senzoriale. O considerație exclusivă a corpului uman este subiectul Anatomiei

c.) Psihologia consideră Loshka, Estetica și Etica drept baza lor necesară, pe care își construiesc doctrina. Logica expune legile gândirii, Estetica legile simțirii, Etica legile activității morale; iar actele individuale de gândire, simțire și voință, care trebuie să se supună acestor legi, sunt analizate și explicate în Psihologie.

1.

Psihologia este o știință experimentală și, prin urmare, sursa ei ar trebui să fie experiența internă și externă în concluzii analoge din observațiile altor oameni.

Pentru Psihologie, ca în general pentru toate ştiinţele, care concepte generale nu le conţin unele particulare, ci, dimpotrivă, sunt ele însele incluse în ele, nu există altă sursă de cunoaştere, cu excepţia

experienţei; numai o astfel de știință precum Matematica, în care universalul include particularitățile sale, admite o construcție pre-experimentală.

Experiența ne indică doar fenomene particulare, dar ne poate conduce și la cunoașterea generală, științifică, pentru că orice individual, supus observării, conține un caracter general sau generic, întrucât particularul este doar

la o manifestare specială a generalului: același lucru trebuie spus despre manifestările individuale ale spiritului uman, supuse conștiinței de sine; şi ele exprimă caracterul generic al spiritului uman, care se repetă în fiecare individ şi constituie existenţa (substanţa) lui fundamentală.

£4

Auto-observarea, pe care o cere Psihologia, aparent nu reprezintă o sarcină dificilă, în primul rând pentru că subiectul autoobservării pentru fiecare persoană este el însuși; în al doilea rând, pentru că fiecare persoană are deja un depozit de informații psihologice.

Dar, de fapt, în auto-observarea psihologică există astfel de dificultăți pe care nici un alt tip de cercetare nu le prezintă. Exact această împrejurare (din care, potrivit

Ușurința deosebită a cercetării psihologice depinde de rebut), că fiecare persoană este un obiect pentru sine și conținutul observațiilor psihologice, constituie una dintre principalele dificultăți în materie de autoobservare, deoarece o persoană știe cel mai puțin ceea ce are. este. Pentru ca sufletul nostru să se poată observa pe sine, pentru aceasta gândul său, conștiința lui trebuie să fie întoarsă spre sine. Între acestea,

a.) Cunoștințele pe care le dobândim în acest fel despre sufletul nostru nu sunt deloc la fel de clare precum cunoștințele despre lumea exterioară și despre alte obiecte plasate în afara sufletului. Cunoașterea acestor obiecte ne poate fi clară din faptul că ele sunt opuse sufletului nostru, ca ceva diferit de acesta. Conform eului nostru, nu mă pot opune, ca pre-

întâlnit. Adevărat, „în timpul autoobservării, într-un fel, este posibilă o scindare și autoopoziție a conștiinței noastre, deoarece în ea, pe lângă actul de observare, trebuie să continue și acțiunile celor observați; dar cu o asemenea diviziune a constiintei, puterea si vivacitatea fenomenelor psihice observate de el sunt de obicei slabite.

b.) În timp ce în lumea exterioară obiectele ne apar separat, lumea interioară apare mai întâi în fața ochiului interior al autoobservării într-o confuzie perfectă. In cele din urma,

V.) Dificultatea autoobservării vine din viteza deosebită și trecătoarea fenomenelor noastre interne.

§ 3.

Meritul cercetării psihologice poate fi dublu: extern, sau utilitatea lor în raport cu viața și

interioară, sau bucurie, care constă în simplă cunoaştere.

A.) Utilitatea Psihologiei este fără îndoială, deoarece cunoașterea oamenilor este, fără îndoială, cea mai importantă artă pentru o persoană din fiecare stare și rang. Desigur, arta de a cunoaște oamenii și știința sufletului uman (Psihologia) sunt două lucruri diferite. La psihologii teoreticieni, se observă adesea chiar o lipsă semnificativă de cunoștințe practice a oamenilor, deoarece teoreticienii trăiesc de obicei într-o lume a abstracțiunilor și pierd cu ușurință din vedere trăsăturile și particularitățile: dar asta nu înseamnă că conceptele și pozițiile lor, fiind transferate în mâinile practicanților, ar trebui să fie, de asemenea, aici să rămână sterile pentru viață.

b.) Cea mai înaltă demnitate a cunoașterii constă în cunoașterea în sine. Între acestea, cea mai importantă și mai distractivă

*

în natură un obiect pentru om

cunoașterea este omul însuși și tocmai misterul spiritului său. Obținem cea mai înaltă plăcere spirituală atunci când nu existăm pur și simplu, așa cum natura ne-a creat, ci existăm cu conștiința că suntem prin natură. Însăși bogăția vieții noastre spirituale devine bogăția noastră doar în măsura în care suntem conștienți de această bogăție: ceea ce este ascuns în noi inconștient aproape că nu este al nostru.

§ θ·

Natura sufletului uman poate fi observată și studiată fie ca un întreg, fie din partea abilităților sale particulare și a funcțiilor lor. Pe această bază, se poate „împărți Psihologia în două părți:

I. generalului şi

Pi ¿chastnuyu Psikhologiyu.

GENERAL

PSIHOLOGIE.

§ 7.

Partea generală a Psihologiei, pentru a stabili un concept propriu-zis al sufletului în general, trebuie în primul rând să marcheze diferența dintre a fi corporal și spiritual; II să cerceteze principalele aspecte ale naturii umane; III-i examinează și infirmă conceptele materialiste ale sufletului; IV-e indică locația sufletului în corp; V-e să explice și să afirme conceptele proprietăților înrădăcinate ale sufletului, substanțialitatea și simplitatea acestuia; și în final, VI, să evidențieze diversitatea facultăților sufletești și baza lor esențială.

CAPITOLUL I

DIFERENTA DINTRE FIINTA TELES-

iyat ȘI DUHOBKSH.

Natura umană îmbină în sine o existență dublă, corporală și spirituală. Diferența dintre aceasta și alte ființe poate fi, în general, indicată de următoarele caracteristici:

a.) Observăm existența corporală prin simțurile exterioare; iar ființa spirituală este percepută de un simț interior. Dar această diferență, care depinde de diferența în modul în care cunoaștem, este doar subiectivă.

noe; și în plus, aceasta nu este încă o distincție strictă, pentru că, cu una

Pe de altă parte, există multe substanțe care, datorită leneței lor, elud

sentimentele noastre, cel puțin de la unele dintre ele, iar pe de altă parte, sentimentul exterior nu numai indirect, cu ajutorul unor concluzii analoge, ne introduce în cercul vieții și activității sufletelor din afară, ci chiar le observă direct, la cel puțin în ochii altor oameni și poate și în alte acțiuni senzuale.

§ 9.

b.) Spiritul și trupul există în timp, sau care, de asemenea, în existența lor actuală se limitează la momentul prezentului} numai în gânduri se ridică spiritul la amintirea trecutului și la o premoniție a viitorului.

V.).Corpul ocupă spațiu, locul de măsurat, în orice moment coase o anumită expansiune în spațiu, există ceva

spiritul greu nu ocupă un loc, cu exactitatea măsurată, el există într-un cerc nedefinit, dar nu nelimitat.

d.) Corpul, însă, nu fără excepţie, este dens, impenetrabil altor corpuri; spiritul poate exista într-un loc cu o altă ființă, trupească, iar în cercul său limitat este omniprezent.

§ Yu.

e.) Corpul este complex, sau este format din părți, dacă nu întotdeauna reale, aflate una în afara celeilalte, atunci cel puțin cele care se pot distinge una de alta; iar spiritul este o ființă simplă, fără părți, individuală. La fel ca indie-v și doom, nici măcar nu are părți distincte; toată diversitatea sa este închisă în centrul ei, a devenit o unitate; are doar laturi. Vtsro-

Prin urmare, efortul pentru unificarea părților din centru începe deja în anumite substanțe anorganice și se desfășoară încetul cu încetul în ordinea crescătoare a sufletelor vegetale și animale.

§ n.

e.) Corpul în sine nu are mişcare, este supus legii inacţiunii; spiritul se mișcă de la sine; totuși, corpul nu este lipsit de o fundație internă sau de o forță internă de mișcare; și de aceea nu este moartă, ci numai că nu s-a trezit în sine.

și.) Corpul pentru mișcarea sa necesită o împingere și iritare; Șocurile sunt necesare în mișcările flutterului său, iar iritația - în cele dinamice. Pentru spirit este nevoie de iritații și impulsuri, primele în manifestările sale necesare, iar ultimele, în cele libere.

h.) Corpul este ușor și necesar, dar spiritul, totuși, doar parțial și, ca să spunem așa, doar la apogeu, este conștient și liber.

§ 12.

Ființa corporală și spirituală dintr-o persoană, prin substanță, diferă numeric, adică esența copiilor din diferitele sale laturi, dar după fel, ele diferă nu necondiționat, ci doar în gradele de dezvoltare a lor: ființa corporală este cea mai mică. , iar spiritul uman este cel mai înalt grad de dezvoltare al forței generale a naturii. Diferența calitativă dintre ele este specifică, nu generică, adică corpul și spiritul sunt două tipuri sau fenomene principale ale primei și principale substanțe a naturii și, prin urmare, ambele exprimă în sine una și aceeași natură generică a acesteia, caracterul de o forță vie limitată de spațiu și timp.

CAPITOLUL II.

REVIZIA DIFERITELOR STĂRI ALE NATURII UMANE.

1. T b L O.

§ 15.

Corpul uman, în timpul unirii sale cu sufletul, este o compoziție organică; după moarte, sau după despărțirea de suflet, se transformă treptat într-o masă anorganică, până când trece în alte organisme.

Principalele semne ale existenței organice, prin care corpul uman, împreună cu alte corpuri organice, se deosebește de natura nemetalică, de minerale, lichide prin picurare și elastice, sunt: a) organizarea și b) viața.

a) organizare.

§ 14·

Semn general al corpurilor organice

constă în faptul că începutul care le formează părțile este un întreg; între timp, ca și în corpurile nemetalice, dimpotrivă, principiul de formare al întregului este părțile și proprietățile lor. Un organism purtător de minereu reprezintă o monarhie necondiționată, iar un organism neportător o democrație necondiționată.

Un corp nemetalic apare prin combinarea părților și elementelor sale. Prin urmare, a) mărimea și proprietatea chimică a acestuia depind de masa și proprietatea chimică a substanței care a găsit șansa de a se combina împreună, în timp ce substanțele nemetalice se pot combina direct doar două câte două; b) forma unui corp nemetalic este

determinată de direcția în care se află părțile sale, care este deja relevată din dominanța liniilor drepte în el; c) se descompune în părți care, fără nicio legătură cu întregul anterior, își continuă

2

 existenţă într-o formă nouă.

§ 13.

Dimpotrivă, în corpurile de unelte întregul este începutul care formează părțile. De aceea a) întregul în corpuri organice în mărimea și forma sa este ceva permanent; magnitudinea lor nu depinde de multitudinea de materie care a găsit șansa de a se uni; iar forma însăși legea lor a liniilor curbe indică dominanța forței centrale în ele, b) Proprietatea chimică a corpului de minereu depinde de combinația triplă sau cvadruplă de elemente, care sunt aici într-o stare de forțat ^ și, prin urmare, , după moarte, sunt din nou rezolvate și trec în combinații non-instrumentale, duble; Combinații duble Poate produce și artă chimică, dar nu poate produce metal, triplu sau cvadruplu; ele apar prin asimilare (asi-

milatio) a substanţei externe, c) Dacă

stratul este distrus, apoi părțile sale se destramă și ele; și de îndată ce sunt smulse din întreg, ele trebuie recunoscute ca o masă fără formă, deși sunt ținute împreună de ceva timp.

§ 16.

În diferența pe care am conturat-o între corpurile instrumentale și cele neinstrumentale, există motive suficiente pentru a recunoaște corpurile neinstrumentale ca un simplu produs și consecință a combinației elementelor și părților lor, ci, dimpotrivă, să recunoaștem începutul minereului. corpurile ca fiinţă reală şi substanţială, care, pătrunzând materia, ca forţă centrală formatoare, conţine condiţia organizării, 5 ; Æ alH

b) IK K 3 ¿ ъ.

§ 17.

Și al doilea semn principal al minereului

2.

corpurile, viața, ne face să presupunem existența unei forțe centrale în ele.

Viața unui corp organic este o schimbare periodică a părților unui întreg trupesc permanent, o schimbare care pleacă de la o fundație interioară.

Această definiție exprimă trei trăsături distinctive ale vieții instrumentale: a) un corp viu își schimbă constant părțile constitutive, dar între timp se păstrează ca un întreg; b) aceste schimbări au perioadele lor; c) provin dintr-o fundaţie interioară.

§ 18.

a.) Corpul viu își schimbă constant părțile constitutive, pentru că ia substanțe noi și le alungă pe cele vechi și învechite; cât de curând, în decursul unui timp cunoscut, are șansa acestei auto-înnoiri?

viziunea, inevitabil moare; între timp, cu schimbarea constantă a părților sale, întregul își păstrează ființa identică. Dimpotrivă, corpurile nemetalice se caracterizează în general prin invariabilitatea compoziției lor; cea mai mare parte a corpurilor nemetalice au apărut înainte de perioada actuală a lumii și rămân în aceeași formă; dar dacă suferă vreodată o schimbare, schimbarea respectivă, în cea mai mare parte, constă doar într-o creștere sau scădere exterioară. Doar într-un caz, într-un proces chimic, are loc o schimbare reală a părților constitutive în corpurile nemetalice; dar într-un astfel de caz apare de obicei un nou individ. La schimbarea pieselor, întregul nemetalic nu se păstrează niciodată, deoarece nu este stabilit pe o bază independentă, care ar putea supraviețui tranziției.

o schimbare a părților sale, dar există doar o simplă consecință a acestora, schimbându-se odată cu ele.

b.) Corpurile de minereu trec prin anumite perioade de dezvoltare: început, continuare și sfârșit; mai întâi se ridică până la o anumită epocă, apoi cad. Dimpotrivă, corpurile nemetalice nu au modificări regulate care apar în funcție de anumite perioade; modificările lor sunt accidentale atât la început cât şi în continuare.

V.) În sfârșit, principalul semn al vieții este originea schimbărilor din fundația interioară. În corpurile vii, creșterea și slăbirea au loc din interior, iar în așa-numitele cadavre din exterior.

§ 19.

Dacă această observare a corpurilor de minereu poate lăsa în continuare orice îndoială cu privire la existența unor speciale

a forței vitale care le formează, atunci nu va fi de prisos să fim atenți la varietatea infinită de Forme, care în natura minerală este produsă în general de câteva substanțe de bază: de la 5-4, sau cel puțin de la 8-10. . Oricum, natura incomparabil de mare, cu o confluență de elemente incomparabil mai mare, ar prezenta doar un spectacol sărac și monoton dacă nu ar fi însuflețit de ființe organice.

În ceea ce privește corpul uman în special, este ușor de observat că elementele din care este compus în principal, cum ar fi oxigenul, hidrogenul, carbonul și azotul, nu s-au format într-un organism complicat, deoarece ele însele formează doar dioxid de carbon. , amoniac etc., așa cum se întâmplă cu degradarea corpurilor.

2. SUFLET ÎN CEL MAI MARE SENS.

a) Forța vitală.

§ 20.

Pentru a explica organizarea și viața corpului uman, trebuie să admitem în el un principiu spiritual deosebit, diferit de materie: forța vitală} în caz contrar, ar trebui să atribuim formarea și întreținerea corpului nostru miracolului în continuă desfășurare al omnipotenței creatoare; dar atunci ar fi necesar să admitem, de altfel, că Dumnezeu contribuie la păcatele omeneşti în diferite moduri.

Secțiunea 21.

Funcțiile forței vitale se referă parțial la întreținerea individului și parțial la conservarea familiei. Acesta din urmă apare prin furie

Danemarca. Funcţiile forţei vitale care contribuie la întreţinerea individului se reduc la organizare şi viaţă.

Viața apare predominant în iritabilitatea mușchilor involuntar și voluntari; iar organizarea se exprimă în procesul de hrănire, care este compus din digestie, asemănare, circulație sanguină, distribuție organică și separare.

Circulația este de fapt un flux continuu în care sunt conținute particulele constitutive ale corpului nostru, este un schimb constant de particule constitutive învechite, învechite cu altele noi.Prin acest flux, pus în mișcare de viață, organizația formează și păstrează Forma de corpul și organele sale particulare.

Secțiunea 22.

Funcțiile forței vitale sunt esențial diferite de alte activități.

Biblioteca „Runivers”

- 26 -

acțiuni ale sufletului care apar fără conștiință și arbitrar, cu necesitate oarbă.

Aceste funcții pot fi numite și acțiuni vegetative, deoarece sunt caracteristice nu numai omului și altor animale, ci și plantelor: funcțiile forței vitale constituie latura vegetativă a naturii umane.

Suflet în sensul cel mai restrâns. Secțiunea 23.

Pe lângă aceste acțiuni inconștiente și necesare, mai apare în om o serie întreagă de funcții conștiente și libere; în ele, o persoană nu numai că acționează, ci și știe despre activitatea sa și nu numai că contracarează iritațiile conform legilor necesare, ci se determină și să acționeze după propriile motive. Totul de la-

Biblioteca „Runivers”

- 27 -

guvernele sunt atribuite sufletului în sensul vag, conform căruia se presupune că acesta este opus forței sale vitale.

Aceste funcții conștiente și voluntare sunt împărțite în continuare, prin natura lor, în cele dependente de corp sau senzuale și în acțiuni pur spirituale sau raționale, deoarece ele apar mult timp în interiorul și prin organul corpului, și anume sistemul nervos, sau într-un mod pur intern. , în chiar sufletul. Secțiunea 24.

Funcțiile senzoriale sunt următoarele: observația senzorială, senzația corporală, dorința senzorială și mișcarea membrelor.

Funcțiile senzoriale ale sufletului se mai numesc și animale, deoarece sunt comune omului, cu alte animale, în care sunt dezvoltate în părți la o perfecțiune mai mare. Senzualitatea este partea animală

Biblioteca „Runivers”

- 28 -

natura umana.

Secțiunea 25.

Funcțiile pur spirituale sau raționale îmbrățișează toate celelalte activități ale cunoașterii, cu excepția observației senzoriale; și anume: conștiința de sine, observarea, reținerea și amintirea, gândirea și gândirea; în continuare – toate sentimentele, cu excepția senzațiilor; în sfârşit, înclinaţiile şi dorinţele spirituale, precum şi actele libere de voinţă, conjecturi şi intenţii, virtuţi şi vicii.

Acțiunile pur spirituale constituie, deși nu exclusive, dar proprietatea predominantă a omului, deoarece numai în clasele cele mai

înalte de animale, la mamifere, se găsesc urme și începuturi ale acestora, în timp ce la clasele inferioare de animale sunt înlocuite de instinct. ’ stâncile de lângă natura lui.

aa) Suflet în sensul cel mai restrâns bb) Spirit.

Secțiunea 26

Așa cum funcțiile plantelor sunt atribuite unui principiu spiritual special, vitalității, tot așa acțiunile animale și raționale sunt atribuite unor principii spirituale speciale: animalele sufletului în sensul cel mai înalt, iar cele raționale spiritului. Sufletul observă, dar spiritul gândește; sufletul simte, spiritul simte; sufletul este înflăcărat de dorințele senzuale și guvernează mișcările membrelor, în timp ce spiritul este revelat de cele mai înalte înclinații și intenții.

CORELAREA DIFERITELOR ÎNCEPUTURI SPIRITUALE LA OM.

Secțiunea 27.

Există o părere, repetată din când în când, că sufletul și spiritul sunt într-adevăr ființe diferite.

și anume că sufletul, ca spirit nervos, este un fel de corp semi-corporeal și semi-spiritual și servește ca organ mediator și legătură între corp și spirit. Dar identitatea sufletului și a spiritului este dovedită, fără îndoială, de unitatea conștiinței lor de sine, întrucât eul nostru, observând și gândind, se recunoaște ca unul și același. Iar diferența dintre ele se explică foarte ușor prin relația lor diferită cu corpul, dependența sau independența lor față de Corp: spiritul este sufletul când acționează în sistemul nervos, dimpotrivă, sufletul este spiritul când trăiește. in sinea lui.

În virtutea acestei unități a sufletului și a spiritului, aceste expresii pot fi folosite într-un sens mai larg, una în loc de alta, pentru a semnifica Începutul conștient și liber în general ^ cu toate acestea, este mult mai bine să numim sufletul spiritual atunci când luăm în considerare

o încercăm împreună cu corpul, ca o latură a naturii umane; dimpotrivă, este mult mai potrivit să numim spiritul sufletesc, când îl considerăm separat de trup, ca parte a naturii umane.

Mult mai dificilă este întrebarea dacă sufletul și forța vieții sunt una sau două ființe diferite?

La prima vedere, se pare că forța de viață este ceva complet diferit de suflet, deoarece a) acțiunile forței de viață, spre deosebire de toate celelalte acțiuni ale naturii umane spirituale, sunt inconștiente și necesare; b) nu ne simţim răspunzători pentru depeşerile forţei vitale şi c) nici măcar nu ştim să ne ocupăm de această chestiune atât de artificială şi complicată.

 § 29.

Ho a) există o tranziție între funcțiile forței vitale și ale sufletului: pe de o parte, acțiunile sufletului și, în plus, în cea mai mare parte, sunt încă necesare și nu sunt iluminate de conștiință, iar pe pe de altă parte, în bolile corpului, conștiința sub formă de senzație ajunge la baza forței vitale, până la oase. Sufletul se scufundă periodic într-o stare de inconștiență și necesitate; dar de îndată ce acțiunile Sufletului devin necesare, producerea lor i se pare ceva străin; astfel sunt de ex. vise si GANDURI irezistibile (fixae ideae).

b.) Dovezile pozitive şi decisive ale identităţii sufletului şi a forţei vitale sunt: existenţa lor inseparabilă în trup; acordul lor direct în acțiunile lor reciproce; conştiinţa de sine corporală şi

purtând depețe vitale pentru mine, când vorbim, de exemplu. Mi-e foame, sunt.

c.) Nedumerirea modului de a atribui sufletului capacitatea și cauza formării artistice a corpului nostru, atunci când nu are nicio idee despre el, chiar și o idee vagă, se rezolvă prin observația că sufletul nu înțelege la fel. mecanica artistică a acțiunilor sale conștiente, chiar gândindu-se pe sine.mai mult, dar îndeplinește neapărat în ea legile naturii sale.

CAPITOLUL III

REFUTAREA MATERIALISMULUI.

§ 50.

Deși sufletul și forța de viață care formează și menține corpul nostru sunt una și aceeași, totuși corpul însuși

iar sufletul, însă, sunt cu totul alți. Pentru dovada finală a diferenței lor, aici trebuie să examinăm și să respingem punctul de vedere al materialismului care respinge această propoziție. cu temeliile sale.

Prin denumirea de materialism înțelegem orice concepție conform căreia corpul însuși, sau cea mai fină materie separată în el, este recunoscută ca substrat al fenomenelor spirituale.

§ 51.

Materialismul psihologic este de două feluri: în primul rând, ele prezintă sufletul ca fiind cea mai fină materie, invizibilă, neobișnuit de mobilă, un lichid imperceptibil care pătrunde în întregul corp. Acest concept al sufletului poate fi numit materialist în sens restrâns, iar în infirmarea lui trebuie să afirme în primul rând simplitatea sufletului, individualitatea lui. In secunda

rykh, sufletul este recunoscut ca fiind armonia mișcărilor corpului, și anume acțiunile sistemului nervos. Această viziune, care poate fi numită mecanică, trebuie să i se opună substanțialitatea sau realitatea independentă a sufletului.

§ 32.

Acea concepție asupra sufletului, conform căreia este recunoscută ca cea mai fină materie răspândită în corp, a fost propusă de Democrit, dezvoltată în continuare de Epicur și se repetă până astăzi, sub diferite forme, printre fizicieni și fiziologi.

Dar în opinia lui Democrit și Epicur, sufletul este o materie extrem de mobilă, constând din atomi rotunzi, gazoși și care curge în tot corpul. Acești atomi au capacitatea de a produce și de a comunica între ei mișcări exterioare și de a percepe impresiile corpurilor exterioare, sau imaginile lor purtate în aer, în primul caz trebuie să apară.

a merge este mișcarea membrelor, iar în al doilea, observarea și senzația senzorială.

Nimic mai bun decât presupunerile întâlnite acum în fiziologie că sufletul, poate, este un lichid imperceptibil care separă în sistemul nervos, eterul nervos etc., mișcările noi, servesc ca o sursă bogată de ipoteze materialiste despre esența sufletului. Pentru unii Fizicieni, după aceasta, li se pare fără îndoială că sufletul trebuie să fie un fluid electric sau asemănător impermeabil, că sistemul nervos, și anume osul coloanei vertebrale cu creierul, reprezintă coloana voltaică, pe care este împărțit fluidul spiritual etc. .

O altă viziune materialistă a

esența sufletului, conform căreia este recunoscut ca armonie, rezultat continuu al mișcărilor corporale, și anume funcțiile sistemului nervos, este dată de Aristotel, deja ca o viziune antică, și criticată de Socrate în Fedonul platonic.

În vremurile moderne, acest concept de fenomene psihice a fost dezvoltat de binecunoscuții materialiști francezi, în special de Lagrange în Système de la Nature. El nu recunoaște niciuna, în afară de sistemul nervos, cea mai subtilă sau imperceptibilă fundație a sufletului; sistemul nervos și centrul său, creierul, sunt, după el, sufletul însuși, sau, mai corect, sufletul considerat în sine, este totalitatea funcțiilor sistemului nervos.

Materialistul psihologic provine din predilecția pentru aparențe

și tangibilitatea observației senzoriale și, pe de altă parte, din incapacitatea de a observa și de a înțelege realitatea și adevărul spiritual; adesea vine și dintr-un mod de viață senzual, pentru care se dorește să găsească în materialism un fel de sprijin și autojustificare.

Bazele materialismului psihologic se rezumă la o viziune superficială a dependenței sufletului de corp. Nu putem decât să fii de acord că această dependență există cu adevărat; se exprimă în stări de oboseală și vigilență, somn și veghe, sobrietate și ebrietate, sănătate și boală, la tinerețe și bătrânețe etc. Mai mult, și mai mult, vorbim despre corpul nostru l, adică s. o aducem în cercul nostru

personalitate.

Este adevărat că o dependență atât de strânsă a sufletului de corp nu poate fi

a explica (cum au încercat unii psihologi să facă) prin faptul că sufletul își folosește corpul ca unealtă: inutilitatea unui instrument nu poate decât să împiedice sufletul, dar nu îl poate schimba el însuși. Oricum, oricare ar fi această dependență, ea nu dovedește câtuși de puțin materialitatea sufletului, deoarece corpul viu este parțial deja sufletul însuși, și anume forța vieții; și în consecință dependența sa de corp este dependență de sine. Mai mult, sufletul exercită o influență nu mai mică asupra trupului, întrucât trupul jugează asupra sufletului, din care, cu drepturi egale, s-ar putea concluziona despre spiritualitatea trupului.

Nefondanța materialismului psihologic este dezvăluită în mod clar de faptul că nu a reușit să explice nici măcar acțiunile inferioare, animale ale sufletului - observații, senzații, mișcări - astfel

cum impresiile senzoriale și stările corporale sunt departe de a fi observație sau senzație; pentru aceasta încă le lipseşte lucrul cel mai esenţial, şi anume conştiinţa; la fel, împingerea și transmiterea ei este încă departe de a fi o mișcare arbitrară a membrilor; încă lipsește aici. cel mai important, va. Materialismul este și mai hotărât infirmat de faptul că nu poate explica absolut funcțiile spirituale, precum: gândirea, sentimentele superioare, liberul arbitru. Ce au în comun elementele constitutive ale corpului: hidrogenul, oxigenul, carbonul și azotul cu conștiința și voința și cu manifestările lor spirituale? În cele din urmă, materialistul, în cazul pierderii membrului trupului, trebuie să piardă o parte din materia spirituală, sau tonurile coardei; în timp ce sufletul în astfel de cazuri rămâne complet nevătămat.

CAPITOLUL IV.

RESEDINTA SUFLETULUI.

§ ze.

Bunul simț uman susține că sufletul este în întregul corp, îl pătrunde și locuiește în el. Dar fiziologii găsesc inconsecvență într-o astfel de reprezentare, deoarece ea contrazice direct legea general acceptată: „două lucruri diferite nu pot fi în același loc în același timp 4 4. De aici, în psihologie, a apărut ideea că a presupune locația suflet în întregul corp înseamnă a o identifica cu el și că părerea bunului simț uman, de data aceasta, se bazează pe o concepție eronată a relației dintre ființa spirituală și cea corporală; intre timp, cu recunoasterea diferentei sufletului

de corp, de fapt, este imposibil să nu le despărțim unul de celălalt, în orice legătură internă și în orice interacțiune strânsă reciprocă ar fi ele.

Dar legea potrivit căreia lucruri diferite nu pot exista în același timp în același loc nu are o semnificație universală. Desigur, este potrivit pentru lumea corporală, cel puțin pentru substanțele cele mai grosolane și deci tangibile5, dar chiar și în natura supusă observației senzoriale, există destul de multe fenomene care nu se încadrează în această lege. Vremurile se extind unul în celălalt; într-o combinație

chimică o substanță există împreună cu alta și împreună cu ea devine o substanță nouă; atractia, care insa nu este nimic, se extinde prin toate corpurile; lumina pătrunde în corpurile transparente. Aceste fapte dezvăluie în mod clar posibilitatea

capacitatea de a pătrunde și introduce un lucru în altul; Următorul şederea şi încorporarea sufletului în trup, în ciuda diferenţei lor, este în orice caz posibilă.

Secțiunea 57.

Interiorizarea și pătrunderea sufletului în corp este o astfel de modalitate de conectare a acestora, pe care doar una poate fi permisă efectiv. Și, de fapt, dacă presupunem că sufletul nostru nu locuiește în întregul nostru corp, atunci rămân posibile doar două cazuri: fie trebuie să fim de acord că sufletul există într-un spațiu gol al corpului și intră în interacțiune cu el într-un astfel de spațiu, fie un alt punct; sau trebuie spus că sufletul nu există nicăieri, nici în trup, nici dedesubt, ci se ridică cu totul deasupra limitelor spațiului.

Acesta este ultimul gând despre perfect

 independența sufletului față de spațiu este un concept metafizic excesiv de întărit, de care toată lumea poate fi convinsă prin experiență directă: nimeni nu va nega că noi, și deci sufletul nostru, existăm la un anumit moment într-un anumit spațiu, că suntem aici sau acolo, dar nu oriunde și nicăieri, și că spiritul nostru se înalță liber nu în spațiul real al universului, ci doar în ideile sale despre el.

Și dacă da, atunci rămâne să admitem unul din două lucruri: fie sufletul rămâne în tot trupul, fie este într-un spațiu gol al trupului, unindu-se și intrând în acțiune reciprocă cu el în unul sau mai multe puncte.

Că sufletul nu este în niciunul

sau într-un spațiu gol al corpului, nu în vreo fântână a creierului, ci pătrunde în întregul corp, acest lucru se dovedește prin următoarele argumente:

A. Sufletul se simte și se recunoaște pe sine și corpul său ca o singură persoană.

b.) Observă și simte în diverse puncte ale corpului; și asta

V.) precum și în general trecerea observațiilor și senzațiilor la suflet, ar rămâne inexplicabil cât de repede am admite că sufletul are un loc de reședință definit în orice interval al corpului.

d.) Sufletul participă în modul cel mai intern la starea de spirit și starea corpului; și în cele din urmă, invers,

e.) Starea de spirit a sufletului are o influență puternică asupra stării corpului.

§ 59.

La întrebarea: sufletul rămâne în tot trupul și este complet același?

Cum? trebuie să se răspundă că, fără îndoială, locuiește în întregul corp, dar în diferite organe și sisteme în moduri diferite.

În organele vieții vegetale, sufletul, ca forță vitală, pare a fi cufundat în cel mai interior mod în materia trupească și, parcă, unit chimic cu aceasta; în plus, deși sufletul este în cel mai înalt grad un principiu formator și organizator, totuși, își pierde libertatea și conștiința sclaviei sale de materia trupească; iar pe de altă parte, materia corporală își pierde natura anorganică astfel încât sufletul și materia corporală, în unirea lor, reprezintă ceva nou și al treilea, și anume un corp viu.

Dimpotrivă, într-un mod conștient și liber, sau ca un tufiș în sensul strict al cuvântului, există

există, deși nu exclusiv, ci predominant, în sistemul nervos; acest lucru este evident din faptul că, de îndată ce nervii oricărui membru sunt afectați de boală, sau tăiați, atunci senzația, observația și mișcarea dispar în membrul rănit, chiar dacă acesta și-a continuat viața de ceva timp.

§ 40.

Sufletul conștient și liber locuiește în întregul sistem nervos, dar iarăși cu diferența că în nervii sentimentelor și mișcării superioare, precum și în creier, sufletul își manifestă mai clar conștiința și mobilitatea mai liberă, iar în nervii de senzație este mai conectat. Capul EDOSG cu coloana vertebrală are avantajul că el, ca masă principală, este punctul central al sistemului nervos și servește ca intermediar pentru toate mesajele sufletului

cu părțile periferice ale acestui sistem; prin urmare, toți nervii trebuie să fie în comunicare continuă cu creierul.

În sistemul nervos, sufletul pare să locuiască cu mai puțină coerență; și, prin urmare, aici exprimă mai puțin puterile de generare și organizare, astfel încât creierul nervos, care singur este capabil de senzație și singur servește ca conductor al conștiinței și al voinței, la îndepărtarea vaselor și a vaginului apare chiar și pentru ochiul înarmat ca o masă moale, aproape lichidă și fără structură organică. Dar cu cât sufletul arată mai puțin activitate educativă asupra substanței corporale a sistemului nervos, cu atât mai mult își dezvăluie în el proprietățile sale esențiale — conștiința și libertatea.

§ ".

Locația sufletului conștient și liber în sistemul nervos este

cum sălașul sufletului legat în organele plantelor nu poate fi marcat și limitat cu ascuțit: sufletul se mișcă în acest nerv mai liber și mai conștient decât în acela; iar pe de altă parte, un organ vegetal este mai grosier și mai puțin capabil de senzație decât celălalt. - Mai mult, chiar si intr-o stare sanatoasa, senzatia pare sa iasa dincolo de sistemul nervos in diverse moduri si ajunge pana la sange, membrane, muschi si vase; iar în stările morbide, fiecare organ, chiar și cel mai insensibil și grosier, ca de exemplu. os, poate deveni capabil de senzație. — La somnambul. chiar și forța vitală pare să se trezească la nivelul sufletului, așa cum sufletul, în timpul somnului, cade la forța vitală.

CAPITOLUL Y.

PROPRIETĂȚI DE BAZĂ ALE SUFLETULUI.

§ 42.

Proprietățile de bază ale sufletului se extind asupra tuturor fenomenelor mentale, ca și trăsăturile sale monotone, și prin aceasta ele însele se deosebesc de laturile sau abilitățile sale, care sunt, parcă, polii vieții mentale, adică contrarii, dintre care, deși fiecare îl conține pe celălalt, totuși, fie unul, fie celălalt are un avantaj.

I Principalele proprietăți ale sufletului sunt substanțialitatea și simplitatea.

SUBSTANȚA SUFLETULUI.

Secțiunea 45.

Sub numele de substanță, trebuie mai întâi să înțelegem ceva real

ceva, spre deosebire de un lucru numai imaginabil; dar, întrucât realitățile sunt din nou făcute pe substanță și întâmplător, atunci substanța trebuie înțeleasă mai precis în sensul că este realitate în sine și există pentru sine; între timp, cât de ființă contingentă își are realitatea doar în alta. Și astfel substanțialitatea, într-un cuvânt, este realitate independentă.

Realitatea sufletului este infirmată de idealişti, care cred că sufletul poate fi un simplu produs al gândirii nesubstanţiale; iar independenţa sa este contestată de panteiştii realişti, care afirmă că sufletul este un accident al substanţei universale.

§ 44.

Conceptul idealist al sufletelor se regăsește deja la Cartesius în Minciunile 4.

presupunând că eul de care suntem conștienți este o simplă reprezentare sau gând, și nu cel mai viu sine, la a cărui realitate se pare că ajungem doar prin inferență: cogito^ ergo sit. Kant a recunoscut eu, de care suntem conștienți (căreia îi corespunde însă în cazul lui lucrul în sine), ca unitatea formală a conștiinței; Fichte, respingând lucrul în sine, l-am recunoscut ca fiind primul produs al conștiinței întoarse spre sine. În idealismul absolut, sau panteismul idealist al lui Schelling și Hegel, eul este prezentat ca una dintre manifestările procesului absolut, de creare a lumii, al gândirii, iar substanțialitatea sinelui este prezentată ca o simplă limitare a acestui proces.

Idealismul distorsionează relația dintre gândire și substanța sufletului: îl numește substanța celui

 absența și aleatorietatea gândirii ei, între timp, dimpotrivă, conștiința sau gândirea este doar un accident și un produs, este tocmai o dezvoltare simplă, și, în plus, periodic slăbită, a substanței spirituale, care stă de fapt. în forţa sa vitală.

Pe de altă parte, idealismul amestecă substanțialitatea cu individualitatea, atunci când substanțialitatea este recunoscută ca o

lucrare de limitare sau separare a procesului de gândire de creare a lumii. Desigur, individul se realizează prin separarea esenței universale; însă însăși această esență, prin limita căreia trebuie să ia ființă substanța individuală, trebuie deja în sine, în universalitatea ei, să aibă realitate substanțială, deoarece activitatea nesubstanțială, nereală și neesențială, prin negație și limitare,

chenie, dacă ar fi posibil, ar fi și mai distrus decât viespea

s-a întâmplat.

Cu toate acestea, sinele care este supus conștiinței de sine poate fi numit un gând sau o idee că nu există o astfel de idee despre sinele nostru, dimpotrivă cu sinele de care suntem imediat conștienți în fiecare moment, există o vie şi substanţială

Noah.

§ 4c.

În timp ce idealismul rafinează realitatea sufletului la o existență imaginabilă în reprezentare, care în sine necesită încă un suport substanțial, panteismul realist al lui Spinoza indică această bază substanțială și reală a sufletului în substanța universală, în Dumnezeu. Substanța divină este revelată prin două atribute, o extensie infinită

și gândire nesfârșită; toate corpurile sunt limitarea extinderii divine, iar spiritele sunt modificări ale gândirii divine. Dacă în această substanță atotcuprinzătoare sufletul are realitate, atunci aceasta este doar o realitate accidentală a ființei imaginabile și așa mai departe. nu mai este independent. Conform acestei concepții panteiste, sufletul nu ar fi o ființă gânditoare, ci ceva gândibil, iar gândurile sale nu i-ar aparține, ci unei alte ființe care ar gândi în el; nu ar fi o ființă independentă, ci acţiunea continuă a unei alte ființe care acţionează în ea. Dar, între timp, oricine dorește doar să se adâncească în sine se simte imediat auto-gânditor și activ.

Totuși, independența sufletului! în comparaţie cu independenţa

Biblioteca „Runivers”

Creatorul nu este necondiționat: sufletul are ființă numai în sine și pentru sine, dar nu din sine și nu prin el însuși; ea este o ființă creată, dar nu un simplu act al Creatorului.

simplitatea sufletului.

§ 47.

Sufletul este o ființă simplă, în sensul că nu este format din părți reale sau distincte; nu este ceva complex sau continuu etc. nu are părți în niciun sens al cuvântului. Toată diversitatea vieții sufletești constituie o unitate în centrul ei și formează numai laturi, dintre care fiecare este cuprinsă în cealaltă: de aceea sufletul este un individ.

Simplitatea sufletului, în sensul semnificat al cuvântului, este revelată unei părți

din identitatea conștiinței noastre, care se extinde asupra tuturor acțiunilor sale, parțial din faptul că sufletul poate participa întotdeauna la una singură, chiar dacă este o acțiune foarte complexă.

Dacă sufletul ar fi alcătuit din părți reale sau numai care se pot distinge, dacă ar fi ceva complex sau continuu, atunci ar fi asemănat cu o adunare dezordonată de oameni, deoarece fiecare parte a acestuia, fără a interfera cu activitățile celeilalte, ar putea gândi, simt de la sine și dorește.

§ 48.

Sufletul, în toată simplitatea substanței sale, este produsul ambilor părinți. De aici provine ereditatea calităților trupești și spirituale; - de aici dublu-fața corpului, exprimată în organele sale, existând în perechi și în final peste tot

polaritate în plecări vitale și spirituale.

Plecări spirituale, care dezvăluie polii, pot fi în unele cazuri separate. Posibilitatea unei asemenea despărțiri se transformă într-o realitate tristă în nebunie, pentru că în nebunie conștiința își pierde liberul arbitru și își formează numai idei involuntare și irezistibile; pe de altă parte, în nebunie voința își pierde rațiunea și se exprimă numai în furie.

Această separare a polilor vieții psihice poate fi mai superficială și pătrunde mai adânc și în niciun caz nu ajunge la temelia ei. Baza sufletului, forța vitală, chiar și în cel mai înalt grad de nebunie rămâne unică: o dizolvare dureroasă a funcțiilor spirituale are loc la rădăcina sănătoasă a sufletului.

§ 49.

Individualitatea, care se potrivește sufletului ca o simplă substanță, nu este complet ruptă de întreaga rasă umană și de alți indivizi umani, precum și de orice altă natură, deoarece, potrivit conceptului propriu de ființă universală și particulară, conceptul realist (spre deosebire de punctul de vedere al nominaliştilor) este adevărata realitate nu aparţine individului, ci genului, iar la toţi indivizii este doar izolată şi repetată. Dar genurile sunt aspecte ale forței generale a naturii, care de fapt este doar una, ca expresie figurativă a unui singur Creator.

§ treizeci·

Individul, în ciuda particularității și concentrării sale în sine, nu este complet separat de original

nicio legătură cu familia sa: el participă la caracterul și cursul dezvoltării, în spiritul timpurilor și ideilor umanității moderne și, în cel mai apropiat mod, al poporului său.

Nu mai puțin individul se află în comunicare directă, fizică și mentală cu alți indivizi. Corelația diversă a vieții sale trupești și spirituale cu alți indivizi este resimțită și observată în schimbul de gânduri și sentimente prin priviri, într-un cuvânt profund șocant, chiar și cu apropierea trupească.

Și cu orice altă natură, sufletul individual se află în comunicare diversă, directă, deoarece - datorită unității esenţiale a sidului naturii, manifestată în naștere, așa cum nașterea se manifestă la indivizi - se afirmă cu

orice altă natură pe o bază comună, inseparabilă. Această legătură a sufletului uman cu natura este dezvăluită, de exemplu. în diverse influenţe ale climelor, în apariţia plagilor, ca procese telurice etc.

§ 51.

Realismul propus aici nu trebuie luat în sensul în care Platon sau Hegel l-au înțeles, adică ca realism al conceptelor, conform căruia conceptele sunt în sine și, în plus, conceptele tuturor lucrurilor posibile, atât substanțiale cât și lucruri contingente, de exemplu. rafinatul și binele, binele și răul, Statul și Știința, se ridică la nivelul esențelor generale, creatoare: un astfel de realism era deja ridiculizat de Aristotel. Realismul adevărat, ca și cel al lui Aristotel, recunoaște doar genurile și speciile ca realitate universală.

CAPITOLUL VI.

ABILITĂȚI SUFLETE.

§ 52.

Acțiunile sufletului sunt împărțite în două moduri: în relația lor cu lumea exterioară, ele sunt împărțite în teoretic-tmcheskiya, estetice și practice; în raport cu corpul - în vegetale, animale și raționale. Potrivit primei diviziuni, sunt acceptate trei abilități ale sufletului: capacitatea de a cunoaște, de a simți și de a dori, iar după ultima, sunt admise două, chiar trei ființe spirituale diferite, sau cel puțin forțele unei ființe: forța vieții. , suflet și spirit.

a) © din nou în raport, acțiunea plantei-neht ”, -fieotnjgzg n paegmHwx-b.

§ S3.

Referitor la ultima divizie

efecte psihice asupra vegetală, animală și spirituală, ne-am convins deja suficient că ele nu se bazează pe trei ființe spirituale sau forțe diferite, ci că sunt doar trei regiuni diferite ale uneia și aceleiași esențe a sufletului. Cu toate acestea, deși identitatea și unitatea esențială a spiritului, sufletului și forței vitale, aparent, nu mai sunt supuse niciunei îndoieli; totuși, încă se poate întreba: acțiunile plantelor, animalelor și spirituale nu diferă între ele într-o asemenea măsură încât să implice fundamente interne complet diferite, și anume, legi și metode de acțiune complet diferite, și următoarea. abilități semnificativ diferite ale sufletului? Sau, dimpotrivă, în baza interioară a tuturor celor trei regiuni se află aceeași groapă și mod de acțiune al sufletului, care se modifică doar

extern, tocmai, după relația sa difuză cu corpul?

În ceea ce privește sufletul și spiritul, cu greu se poate îndoi că întreaga diferență dintre ele este doar exterioară și provine din dependența sufletului și independența spiritului față de organele trupului. Acest lucru se dezvăluie din faptul că acțiunile animale și cele spirituale formează două ordine paralele care corespund exact una cu cealaltă, astfel încât fiecare acțiune animală se repetă în Forma spirituală și invers. Astfel, cunoașterea în formă animală sau

corporală este observație senzorială, iar în formă spirituală este conștiință de sine, reprezentare și gândire; simțirea într-un mod pur spiritual se exprimă în așa-zisele sentimente propriu-zise, iar pe cale corporală, în senzație; dorință și pasiune, având rădăcină în

trupurile, se numesc senzuale, și răsărind în spirit, se ridică în înclinație și iubire; liberul arbitru al spiritului în corp se dezvăluie prin mişcarea voluntară a membrelor.

Mult mai dificilă este întrebarea dacă această analogie se extinde chiar și la regiunea vegetativă? Este viața corporală? Sunt funcțiile sufletului un mod de acțiune esențial și interior special al sufletului, urmând legi complet diferite decât viața sa conștientă? Sau este una și aceeași imagine a activității sufletului, de nerecunoscut de noi doar din cauza relației sale interioare cu corpul, a legăturii mai mari cu materia trupească?

Dar înainte de a începe să rezolvăm această întrebare, să încercăm să aducem viața spirituală conștientă la cele mai simple principii, dezvăluind

susținut de cunoaștere, sentiment și voință.

b) © din nou η raportul dintre abilitățile de cunoaștere, sentiment și dorință.

Există o diferență esențială între cunoaștere, sentiment și voință, care poate fi exprimată astfel: cunoașterea este conștiința unui obiect observat sau reprezentat; există un sentiment, conștiința stării interioare; dorința și acțiunea sunt eforturi obiective.

La baza acestor trei feluri diferite de acțiuni, este nedrept să punem trei puteri diferite ale sufletului, dacă nu înțelegem prin ele în interior și în esență principii diferite; este mult mai corect să numim la baza acestor acţiuni facultăţile sufletului. Adevărat, unii încearcă să alunge din limbajul psihologic expresia

noe: capacitatea de a sufla, bazată pe faptul că pare să dea naștere unei neînțelegeri, conform căreia, sub denumirea de abilități mentale, înțeleg diferite forțe independente, sau părțile originare ale sufletului; dar o astfel de frică este destul de inutilă, deoarece psihologii, cel puțin în vremurile moderne, nu asociază un asemenea sens cu această expresie.

§ 56.

Acum se pune întrebarea: aceste diverse acțiuni ale sufletului, sau facultăți, pot fi reduse la o singură forță fundamentală?

Această informație a fost încercată de mult timp în diferite moduri. În metafizică, în care se expune istoria dezvoltării lumii, s-ar putea recunoaște toate contrariile sufletului individual, precum și contrariile sexului, ca fiind dezvoltarea unei singure forțe universale.

natură. Dar istoria metafizică a dezvoltării lumii depășește limitele Psihologiei Experimentale, pentru că ea iese din limitele vieții sufletului uman, care, oriunde ar fi suflet, conține deja o diversitate interioară.Și o asemenea diversitate. poate fi înțeles doar atunci când admitem că ea constă deja inițial din cel puțin două forțe fundamentale, care în diverse privințe s-au combinat între ele și s-au dezvoltat una în cealaltă.

Diferența dintre spirit, suflet și corp este de înțeles chiar și cu unitatea complet simplă a sufletului, pentru că aici intră în el un alt agent, substanța trupească; și, prin urmare, din gradul diferit al unirii lor, pot apărea diferite zone ale vieții psihice. Dar cu diferite moduri de acțiune ale cunoașterii, simțirii și voinței, nu există exterior

 agentul: aceasta este esenţa diferenţei interioare, care provine din adâncurile sufletului, esenţa laturilor şi abilităţilor cu adevărat diferite ale acestuia; si urmatorul. ele presupun inițial agenți diferiți, sau forțe diferite, care erau uniți cu ei înșiși și, ca să spunem așa, amestecați în diverse relații.

§ 37.

Idealiștii cred că toate fenomenele vieții mentale sunt modificări ale gândirii noastre. Dar gândirea este o acțiune privată a sufletului, ca și alte > acțiuni ale acestuia. Este adevărat că idealiștii, sub numele gândirii lor originale, înțeleg o altă gândire, necunoscută din punct de vedere psihologic, și de aceea o numesc uneori gândire pură sau viziune necondiționată. Dar ceea ce înseamnă ei prin aceasta s-ar putea numi mai corect conștiință. Între timp, conștiința nu este singura

baza primordială a vieții spirituale. Desigur, se presupune că ar sta la baza acțiunilor teoretice, astfel încât toate acestea sunt doar diverse modificări ale conștiinței; dar în administrări practice, sau

în dorințe și fapte, se dezvăluie un alt principiu al vieții spirituale, subordonat conștiinței, voința sau acțiunea de sine.

Prin denumirea de conștiință ei înțeleg, în cel mai apropiat mod, acea lumină interioară a spiritului care se luminează și se vede pe sine, ei înțeleg lumina și în același timp ochiul spiritului. Cu toate acestea, studiul cel mai exact al conștiinței, în diferitele ei forme de manifestare, arată că ființa ei de lumină este doar unul dintre gradele dezvoltării ei, așa cum există libertate, doar un anumit grad de dezvoltare a voinței; natura conştiinţei constă

- 71 - în principal în activitatea sa educaţională, care este adesea inconştientă $ şi de aceea Leibniz a numit conştiinţa puterea de reprezentare, iar Chr. Weiss - activitate de formare.

Voința este o activitate de sine care ia naștere din adâncurile sufletului, atât din stimuli externi, cât și din impulsuri interne. Libertatea este doar gradul de dezvoltare al activității de sine, corespunzător conștiinței forței reprezentative; voința, sau activitatea de sine în general, este uneori necesară, alteori liberă.

Voința este substanța vieții mentale; iar conștiința este forma ei. Toată înțelegerea, toată determinarea legii (®Φ$-máWiâf<it) a sufletului aparține conștiinței; dimpotrivă, toată puterea şi activitatea ei productivă aparţine voinţei.

S 39.

Conștiința și voința sunt cele două principii fundamentale la care se reduc toate fenomenele vieții mentale propriu-zise, adică raționale și animale.

Aceste două principii fundamentale ale vieții psihice sunt doar la polii ei extremi aproape, și chiar și atunci doar aproape, dezunite, și anume: în tărâmul animal, există aproape o conștiință.

în observația senzuală pasivă și aproape o voință în mișcarea mecanică a membrelor; iar în domeniul spiritual – conștiința și voința – sunt aproape dezbinate în fantezie și voință; #0 – dintre toate celelalte, precum viața sufletului, precum și viața spirituală a sufletului, ambele principii se unesc cu ele însele. și amestecați. Și acest amestec și combinație a acestora nu trebuie înțeles ca și cum ar fi doar unul sub celălalt, ci în așa fel încât să intre

unul în celălalt; fiecare dintre ele este împreună cu ceea ce este celălalt: conștiința este activă și productivă, adică are caracter de

voință, iar voința este determinată de legi și se simte în sine, adică are proprietatea conștiinței; Următorul acțiunile sufletului sunt atât conștiință, cât și voință, dar numai în unele acțiuni prevalează conștiința, iar în altele voința; și în acest fel, este posibilă o triplă combinație a acestor două principii ale sufletului: fie sunt în echilibru, fie prevalează unul sau celălalt principiu, iar în acest triplu amestec formează cele trei abilități principale ale sufletului: capacitatea a cunoaște, a simți și a dori.

Secțiunea 60.

Baza principală a acțiunii, cunoașterea este conștiința, sau mai bine spus, identitatea relativă a conștiinței și voinței, cu o preponderență a conștiinței. stiu-

capacitatea este mai multă conștiință decât voință. Fără voință sau activitate de sine, de fapt nu există cunoaștere; conștiința este întotdeauna mai mult sau mai puțin activă și productivă, adică include voința. Nu ca un intern, ci ca   un cunoscător

noul element de voință se găsește doar în atenție; această concomitentă nu este adevărată și confuzie interioară și, prin urmare, atenția nu este încă o cunoaștere propriu-zisă, ci acțiune în cunoaștere.

Baza principiilor practice este voința, sau mai bine zis, identitatea relativă a conștiinței și voinței, în care domină voința: acțiunea este mai mult voință decât conștiință. Cu toate acestea, nici aici conștiința nu este complet eliminată, deoarece orice voință, atât liberă, cât și mecanică, este întotdeauna, mai mult sau mai puțin, determinată de lege și se simte pe sine:

 singurul element călător al conștiinței intră în acțiunea a ceea ce cunoaște regulile și scopurile. Dar din același motiv, conștiința nu se amestecă cu adevărat și în interior cu acțiunea și nu aparține dorinței și acțiunii în sine, ci este doar cunoaștere în acțiune.

Conștiința intrând într-adevăr în voință este revelată în ea printr-un sentiment care a primit Formă și dorește ceva definit, este dezvăluită prin săpare și îndemn; iar valul care a pătruns în conştiinţă se regăseşte în activitatea şi productivitatea ei.

Secțiunea 61.

Sentimentele trebuie reduse și la combinarea celor două forțe principale ale sufletului, adică conștiința și voința. Cu ei și în ei, în orice caz, există conștiință, pentru că interiorul

starea ei, în care este cuprins conținutul sentimentelor, nu ar trece niciodată în sentiment dacă nu ar cădea sub conștiință. Dar și voința participă aici, deși aici este la fel de puțin revelată ca și conștiința; fără voință, fără activitate de sine, nicio stare nu poate fi imaginată, pentru că indiferența perfectă nu simte nimic. Voinţa informează simţurile conţinutului, iar conştiinţa Forma; voința produce prin mișcarea sa o stare interioară, sau o are în sine, iar conștiința o ridică în simțire.

Astfel, simțirea este și o combinație a celor două forțe principale ale sufletului, singura diferență fiind că ele se află aici într-o identitate mai perfectă, adică într-un echilibru mai mare decât în cunoaștere și acțiune, unde reprezintă doar

identități relative în care una sau una dintre aceste două forțe predomină decisiv.

Secțiunea 62.

Totuși, facultatea de a simți nu este nici identitatea necondiționată a conștiinței și a voinței, deoarece chiar această facultate are o latură teoretică și practică, a cărei prima, ca convingere și gust, își caută satisfacția numai în contemplare, iar cea din urmă, ca egoism și cordialitate, în atingerea oricărui scop. Latura teoretică a sentimentelor este conștiința, plină de voință și deci activă, deși este doar o stare; iar latura lor practică este o voință plină de conștiință și, prin urmare, există un impuls care se simte pe sine.

Conștiință, plină de voință și voință, plină de conștiință - așa cum sunt ele -

sya în sentimente, sunt numite și excitații (Stiebe), astfel încât capacitatea de a simți poate fi numită și capacitatea de a excita sufletul.

§ 63.

Facultățile psihice pot fi definite pe scurt după cum urmează: cunoașterea este conștiința de dorință; dimpotrivă, facultatea dezirabilă este voința care se simte pe sine; în cele din urmă, facultatea de a simți este parțial conștiință, plină de voință și parțial voință, plină de senzații.

Aceste trei abilități principale ale sufletului, dar în relația lor diferită cu căldura, și anume cu sistemul nervos, sunt împărțite în zone senzuale și spirituale. În domeniul simțurilor, conștiința rezidă

în organele de simț și este un simț exterior; sentimentele trec în nervi și se exprimă

un sentiment care se transformă în dorințe senzuale; voinţa rezidă în membri şi se dezvăluie prin mişcarea lor arbitrară. Latura spirituală sau rațională a celor trei facultăți principale ale sufletului este împărțită în diferitele sale facultăți ulterioare, în funcție de diferența dintre amestecul de conștiință și voință din ele. Tocmai, întrucât fiecare facultate mentală este conștiință și voință împreună, doar în diverse amestecuri; iar această confuzie admite infinit de grade de diferență, apoi dintr- o predominare mai mare sau mai mică a conștiinței sau voinței se formează ordine de facultăți subordonate ale sufletului, a căror derivare poate fi însă lăsată în seama Psihologiei private.

§ 64.

Identitate necondiționată sau indiferență față de principiile spirituale, pe care nu le găsim în cognitive,

nici în facultăţile dezirabile, nici în excitaţii sau în facultatea de a simţi, nu se poziţionează în proprietăţile de bază ale sufletului, în individualitatea sa substanţială. În individualitatea sa, în realitatea sa — constând în faptul că toate contrariile ei formează o unitate în centru — întreaga substanță a sufletului trece în Formă, devine conștiință. Dimpotrivă, prin voință această Formă este din nou substanțială, iar sufletul, în ciuda concentrării sale în sine, are ocazia să-și extindă din nou forțele.

$) Raportul dintre dijetoiy rashitptnilg la ddgieanmt.

63 USD.

Acum că ne-am uitat în organizarea internă a sufletului prin reducerea facultăților sufletului la principiile sale de bază, este deja posibil pentru noi să înțelegem legătura și omogenitatea

viata vegetala si mentala.

Toate funcțiile forței vitale converg către două principale: organizare și viață, și de aceea trebuie recunoscute în ea două excitații de bază: excitația către formarea organică și iritabilitatea.Dar în aceste excitații se dezvăluie clar polaritatea forței vitale, corespunzătoare. la polii vieţii sufletului. Excitarea pentru formarea organică

reprezintă conștiința; dimpotrivă, iritabilitatea exprimă voința; sau mai bine spus, ambele excitații sunt împreună conștiință și voință, dar încă într-o formă solidă, necesară în mod natural, încă ascunsă în materia corporală. Lăsați entuziasmul față de formarea organică să renunțe la materia corporală și să se trezească în sine - așa cum se întâmplă, de exemplu. în sompambulism; atunci va fi 6

puterea de reprezentare, dar numai la un grad mult mai mare de plasticitate; dimpotrivă, dacă iritabilitatea se rezolvă în mușchi, așa cum se întâmplă în convulsii, atunci se dovedește a fi voință, doar cu mult mai multă necesitate și energie.

Secțiunea 66.

Nu este deloc greu să recunoaștem voința în iritabilitatea mușchilor voluntari și involuntari, deoarece iritabilitatea, în esența ei, nu este altceva decât o activitate de sine necesară îndreptată către stimuli, care constituie în cea mai mare parte caracterul voinței însăși.

Dimpotrivă, excitația către formarea organică pare să acționeze și să se formeze într-un mod diferit și conform altor legi decât conștiința, deoarece formarea unui organ corporal, la prima vedere, este ceva

destul de diferit de formarea reprezentării, a gândirii, a ficțiunii sau a oricărui plan din domeniul artei. Dar dacă ne amintim că excitația la formarea organică este legată de substanța sa corporală, în timp ce conștiința, în cunoaștere și artă, se opune în mod exterior și liber substanței sale corporale, atunci pentru noi va fi explicată motivul inconștienței și corporalității procesului organic. .

Trebuie doar să ne imaginăm procesul de hrănire și cunoaștere abstract din corporalitatea sau necorporalitatea lor și atunci paralela dintre ele nu ne va mai părea ciudată. Ambele încep cu percepția unui obiect exterior; atunci în ambele acest obiect este asemănat; și anume, într-una este digerată și transformată într-un suc hrănitor, iar în cealaltă se observă și trece în reprezentare, 6.

astfel încât putem numi materialul digestiei observație și ingestie – ca și în comunitate, datorită sentimentului inconștient de legătură dintre ele, observarea și înțelegerea sunt adesea numite, în sens figurat, digestie. Circulația, distribuția organică și separarea, desigur, nu au o corespondență evidentă cu ele însele în procesul de cunoaștere; totuși, chiar și în ele se pot găsi cu ușurință asemănări cu ficțiunea, gândirea și creativitatea, de îndată ce ne amintim că forța educațională, în procesul organic, formează substanța corporală,

iar în procesul cunoașterii, ea însăși; aici acţionează liber şi arbitrar, iar acolo cu necesitate şi constrângere; și această necesitate și conexiune a procesului de formare organică, nu vom fi deloc surprinși când ne vom îndrepta atenția asupra faptului că cel mai

conștiința în acțiunea sa cea mai liberă, în gândire, urmează încă determinarea legii necesară, iar în funcțiile inferioare, în observare, păstrare și amintire, se exprimă încă aproape în întregime instinctiv. Cel mai înalt grad de plasticitate într-o forță educațională organică depinde de necesitatea ei, întrucât conștiința, cu cât acționează mai mult involuntar, cu atât dezvăluie mai multă plasticitate în formațiunile sale.

PRIVAT

PSIHOLOGIE.

Secțiunea 67.

Natura sufletului uman este revelată de trei facultăți principale: cognitivă, sensibilă și dezirabilă și, prin urmare, o învățătură privată despre el, în funcție de numărul acestor facultăți, va conține trei diviziuni.

® YG & > L b 5.

abilități cognitive.

§ la 8.

Cunoașterea este reprezentarea realității în conștiință. Produsul cunoașterii se numește în general cunoaștere.

Cunoașterea este conștiința unui obiect extern sau intern, este conștiința obiectivă, în contrast cu sentimentele, care sunt conștiința stărilor interne.

Capacitatea cognitivă este împărțită în a) simțul extern, b) conștiința de sine (simțul interior), c) capacitatea de a imagina, sau hem&s, memorie și reamintire, d) fantezie și e) înțelegere. Toate aceste abilități particulare ale sufletului cunoaștere sunt diverse modificări ale conștiinței.

Toți participă la munca de cunoaștere în felul următor: primii trei colectează materialul cunoașterii, iar ultimii doi îl prelucrează. Simțul extern și interior reprezintă pentru conștiință întregul

conținut al cunoașterii, toată realitatea: simțul exterior este lumea corporală, iar conștiința de sine este lumea spirituală. badisa dobandeste

comori ale cunoașterii, memoria le adună, amintirea păstrează; dar fără procesare și aplicare, ele ar fi rămas o comoară moartă. Această chestiune, în ceea ce privește conceptele, este lăsată în seama Fanteziei și puterilor înțelegerii, care fiecare o realizează în felul său.

CAPITOLUL I

SENTIREA EXTERNĂ.

© pshpnoe ponltie despre ideea de observare. Secțiunea 69.

Operarea simțurilor exterioare se numește în general observație, deși psihologii de la Kant au numit-o adesea și percepție sau senzație.Dar percepția aparține doar vederii și așa mai departe. această expresie este prea îngustă. Senzația, după uzul comun al cuvântului, înseamnă acțiunea sufletului, în totalitate

personal din observația senzorială înseamnă tocmai sentimentul corpului. Confuzia observației senzoriale cu senzația provine dintr-o teorie specială a observației senzoriale, conform căreia ea are loc ca în interiorul nostru și, prin urmare, în baza ei, nu poate fi distinsă de senzație: aici este necesar să se indice diferența reală dintre observatie si senzatie.

S 70.

Observația senzorială este conștiința unui obiect exterior care se află în afara sufletului și în afara corpului, dimpotrivă, senzația este conștiința unei stări interne, corporale. Mai mult, senzația exprimă caracterul general al sentimentelor, adică opusul plăcut și neplăcut; iar observația, deși este doar observație, nu este însoțită de nicio plăcere

stviem, nici nemulțumire. Această diferență se explică ușor prin faptul în sine: casa pe care o văd, corpul pe care îl ating, sunetul pe care îl aud - văd, ating și aud ca realități care sunt în afara feței și corpului meu; dimpotrivă, conștiința durerii sau a plăcerii corporale este conștiința nu a unui obiect exterior, ci a stării interioare a

sufletului și a corpului; nimeni nu va spune despre băț, vizibil de la distanță, că o simte.

Numărul η g ί ί în e ·».

Secțiunea 71

Dacă observația senzorială este conștiința unui obiect exterior, atunci trebuie să recunoaștem doar cinci simțuri cunoscute: văzul, auzul, atingerea, mirosul și gustul, deși la atingere se pot distinge foarte bine două sau trei simțuri diferite.

Nu toate aceste cinci simțuri pot fi

numiți sentimente pure; sunt mai mult sau mai puțin amestecate cu senzația. Două dintre ele, mirosul și gustul, sunt atât de aproape de senzație, încât constituie o adevărată trecere către aceasta de la alte simțuri; dimpotrivă, vederea este cea mai îndepărtată de senzație și reprezintă observația sensibilă în puritatea sa posibilă. Dintre cele două simțuri de oțel, auzul este din nou mai îndepărtat de senzație decât de atingere.

Ceea ce este considerat al șaselea și al șaptelea simț: de exemplu. sentiment sexual, foame, și Tf, n. în caz contrar, multe alte senzații particulare ar putea fi atribuite numărului de observații senzoriale ulterioare, de exemplu. dureri de cap, dinți etc.

§ 72.

Ordinea „zguvstvd ^” poate fi teoretică și practică.

Teoretic, altfel <£iziologic-

» linii   »

această rutină depinde de măsura în care ele satisfac scopul observației senzoriale – de a aduce, de a aduce în conștiință lumea exterioară. Cea mai pură observație senzorială este vederea, urmată de auz, apoi atingere, în final miros și gust. Degeaba cred unii că simțul tactil este mai prezumtiv și mai real decât vederea; o asemenea viziune nu poate fi apărat cu încăpățânare decât de o predilecție oarbă pentru tangibilitate; de fapt, chiar și auzul este prepozițional la atingere, iar vederea este un sentiment pur prepozițional

Rutina practică a sentimentelor este împrumutată din beneficiul lor și folosită

cerințe, conform cărora ele servesc ca mijloc de distracție, de contact cu ceilalți și de autoeducare. În toate aceste privințe, inferior tuturor celorlalte simțuri este simțul mirosului, a cărui lipsă poate să nu aibă un dezavantaj deosebit și care se repetă la om doar ca rămășiță a naturii organice a animalelor de ordin inferior. Dimpotrivă, vederea și auzul ocupă locul cel mai înalt din toate punctele de vedere, deoarece

că ele prezintă oamenilor cele mai rafinate plăceri, deschid cel mai extins cerc de relații sexuale și îi fac accesibile educației umane. – Care dintre cele două este mai nefericit,

Hoy sau orb, acest lucru nu poate fi decis direct. Surditate congenitală, fără

îndoiala este mai greu de întreținut și educat decât înnăscut

orbire şi acum, când surzii în instituţii speciale

accesul acoperit la educație. Dimpotrivă, orbirea care apare după terminarea studiilor pare a fi mult mai dureroasă decât pierderea auzului care apare astăzi, pentru că prima suprimă mai mult căile actului sexual obișnuit decât cea din urmă.

© vizualizarea conținutului unei observații personale.

Obiectul general al observației senzoriale este lumea corporală. Proprietățile, stările și acțiunile sale sunt percepute în parte doar de simțuri separate și în parte de mai multe sau de toate împreună. Următorul lucru este că conținutul observației senzoriale este împărțit în observarea particulară a simțurilor individuale și observarea generală a multor simțuri. Această diferență, pe lângă clarificarea chestiunii, are și un interes filozofic în raport cu adevărul prepozițional al exteriorului.

observația, care uneori este pusă în discuție, cel puțin în impresiile senzoriale private.

a) Observații private ale sentimentelor individuale.

§ 74.

Culoarea și strălucirea sunt văzute exclusiv prin viziune. Strălucirea este lumină pură, incoloră, cu toate acestea, are și unele nuanțe: există strălucirea diamantului, metalului, sticlei și așa mai departe.

se topește altfel decât fizicianul: fizicianul recunoaște doar roșu, galben și albastru drept culori principale, iar psihologul, urmărind fenomenul, se clasează și alb-negru printre ele.

Prin auz, tărâmul sunetului ni se deschide. În sunet, ei disting cât de diferite sunt tipurile acestuia: shhlg, tone and ringing ^ Zgomotul este un sunet discordant, compus din sunete și apeluri de diferite tipuri, cu grade diferite de

suișuri și coborâșuri și, prin urmare, zgomotul nu este muzical. Tonul și sunetul au o anumită creștere și scădere a ff, prin urmare sunt zvelte; se deosebesc unul de celălalt, se pare, prin aceea că sunetul este format din sunete, nu numai de înălțime egală, ci și omogene, iar tonul este compus din sunete, deși de înălțime egală, dar mai mult sau mai puțin neomogene; soneria este mai distinctă și deci mai simplă; tonul este mai tern și deci mult mai dificil.

Cum ctncnenUj urechea distinge puterea și slăbiciunea în sunete în general, iar în tonuri și sunet numai măsura înălțimii și scăderii. Ultima diferență depinde de viteza diferită a undelor de propagare a sunetului. Tonul cel mai scăzut care poate fi prins doar de ureche corespunde la 52 de comoții ale coardei într-o secundă, iar cel mai înalt

vârfurile numără 12000-16000 de contuzii în același timp. Octava cea mai înaltă conține un număr dublu de contuzii în raport cu cel mai mic. Raportul tonurilor și apelurilor în funcție de gradul de înălțime și scădere formează, atunci când se îmbină în același timp, armonie și dizarmonie, iar într-un curs consistent - o melodie.

§ 79-

Observațiile particulare ale atingerii sunt împărțite în trei tipuri, esențial diferite unele de altele: în senzații de temperatură, presiune și forță,

„I an ■■■. -ГIГ-Г ..I ■лГН1Ги,1. -..di. .   ---TL/GGT-.

care aparţin de fapt la trei simţuri diferite combinate. în organul atingerii.

a) Senzația de temperatură percepe frigul și căldura, frigul și căldura, răcoarea și căldura. În ceea ce privește alte sentimente, trebuie recunoscută ca o observație privată, decât 7

se separă de senzația căreia îi aparține de fapt.

b) Senzația de presiune relevă densitatea corpurilor și anume rezistența prin care se exclud reciproc din spațiul pe care îl ocupă. Densitatea este o observație specială a atingerii, deși se poate observa și excluderea reciprocă a corpurilor. În corpurile dense, senzația de presiune distinge între duritate și moliciune, rugozitate și netezime. Un corp dur este un corp care rezistă constant, unul moale cedează la presiune. Perfect moale, sau ceda fără nicio rezistență, este lichid. Rugozitatea este resimțită ca rezistența neuniformă a unui corp neuniform, iar netezimea ca rezistența uniformă a unui corp uniform.

c) Observarea proprie senzaţiei de putere este puterea mişcării

nu am fi bănuit căsnicia și odihna cărora, fără sensibilitatea mușchilor, pentru că puterea atât a unui corp în mișcare, cât și a unui corp care se odihnește nu poate fi direct vizibilă; ei concluzionează despre ea și o măsoară numai în funcție de date externe vizibile.

§ 76.

Observațiile particulare ale presiunii și forței sunt deja pe jumătate senzație, deoarece toate obiectele de mai sus din ele ajung la conștiință numai prin senzație: suntem conștienți de densitate prin senzația de presiune în general, duritate și moliciune prin neschimbată și dur, sau cedare și slabă. presiune ; rugozitate și netezime – printr-un sentiment de presiune, conectat sau neconectat cu triplul. Forța de odihnă este măsurată prin tensiunea activă a mușchilor, iar puterea mișcării prin pasiv.

7.

Observarea mixtă a senzației de temperatură și presiune este uscată și umedă. Umed este un lichid lipicios. Umed, ca un lichid, se simte cu cea mai slabă și cedată presiune; o senzație specială de temperatură, care încă distinge umed de lichid, de exemplu. din mercur, provine din evaporarea lichidului lipit.

Secțiunea 77.

Gusturile sunt deja complet supuse și diferă de senzație doar prin relația lor directă cu obiectele atârnate, deoarece își percep

proprietățile, și nu acțiunile simple. Diverse tipuri de gusturi nu au fost încă observate pe deplin și nu au primit nume exacte.- Datorită afinității gusturilor cu senzația, aproape toate exprimă opusul de plăcut și plăcut.

neplăcut, astfel încât senzația de gust este doar rareori complet indiferentă. În limba vorbită, se disting următoarele gusturi: dulce, amar, acru. Alcaline și sărate nu mai sunt denumite ca gusturi, ci ca prezentatori, în funcție de subiectele lor. Gustul este delicat, înțepător și acidulat, urât și înțepător mai mult decât exprimă doar diferența de grade de senzație. Arsura și răcirea aparțin senzației de temperatură, iar alte observații ale gurii aparțin senzației de presiune, senzației de atingere.

Mirosurile, deși nu sunt atât de strâns legate de senzație precum gusturile, sunt totuși mai puțin observate și numite. Simțul mirosului propriu-zis aparține doar opusului parfumului și mirosului; Mirosurile în sine sunt numite după obiectele lor, observate de alte simțuri, de exemplu.

miros de trandafir, mosc etc.

b) Observații generale ale multor sentimente.

§ 78.

Observațiile private ale mirosului și gustului au multe în comun una cu cealaltă, ceea ce, totuși, este mult facilitat de legătura locală a organelor acestor simțuri.

Vederea și atingerea se observă împreună: extensie, figura și mișcare; după ureche, se remarcă un feedback de extindere; dimpotrivă , mișcarea este în Forma complet schimbată și, prin urmare, specială.

a) Extensia mai poate fi distinsă de Figura, deoarece în lichidele picurătoare și elastice apare singură, fără Figura. Aceasta este o expansiune în spațiu, la care se presupune existența spațiului gol.

atingând liniile. O dimensiune este o linie, două o suprafață, toate trei împreună formează un volum. Toate cele trei dimensiuni sunt observate la fel de bine de ochi ca si de atingere.Degeaba unii sustin ca ochiul vede doar suprafete, si ca existenta celei de-a treia dimensiuni, care pentru ochi pare sa fie indicata doar printr-o nuanta, ne certifică deja prin atingere. Este imposibil să stârpim în noi măcar

acea încredere generală că vedem direct a treia dimensiune și nu ajungem la ea doar prin abstracție și inferență. Nicio concluzie nu poate fi atât de adânc înrădăcinată în noi încât să nu mai poată fi complet eliminată și adusă la observație directă. Mai mult, orbii de la naștere, imediat după operație, văd a treia dimensiune înainte de a avea timp

corectați ceea ce vedeți prin atingere și nu numai să transformați această corecție într-o abilitate de inferență inconștientă. - Pe lângă vedere, extinderea este deja simțită în propagarea direct audibilă a sunetului.

§ 79.

b) Prin denumirea de figură se înțelege toate Formele și formele pe care le observăm în extinderea corpurilor. Este parțial o limitare a extinderii, parțial o aranjare a pieselor în anumite direcții; în plus, după originea sa, este fie esențială, fie neesențială. Figura esențială a solidelor este cristalitatea sau forma organică, în timp ce cea a lichidelor este o sferă. Orice altă figură este accidentală sau artificială.

c) Mișcarea, observată nu numai prin atingere, ci și prin vedere, este o schimbare de loc; Dar

acest rezultat nu este întotdeauna dezvăluit, deși corpul nu încetează deci să fie în mișcare; ca de exemplu corpul sprijinit, fără să-și schimbe locul, este în mișcare de cădere, perceptibil la atingere. „În schimbarea locului, încă observăm cu viziunea noastră și atingem legătura cu timpul, viteza, ca o cale parcursă la un anumit moment. Forța mișcării, ca produs al masei și vitezei, nu este direct contemplată, ci este înțeleasă prin inferență din acțiunile vizibile. Cauzele mișcării nu sunt încă perfect observate de vedere. Ele sunt mecanice, dinamice și vitale. Dintre toate aceste trei tipuri de cauze, doar impactul mecanic sau impactul altor corpuri este observat împreună prin vedere și atingere. Între timp, simțul tactil simte și forțele superioare ale mișcării, dinamica

naturale si vitale.

§ 80·

Împreună cu cele trei simțuri, adică nu numai vederea și atingerea, ci și auzul, există aparent o distanță și o direcție. Noi suntem cei care

distingem nu numai din ce parte provine direcția sunetului - ceea ce, desigur, poate fi ghicit din diferența de impresii din ambele urechi - ci la fel de mult auzim direct în direcțiile sunetelor, indiferent dacă acestea mergi in fata sau in spate. Odată cu direcția, există și o distanță, dar foarte nedeterminată și îndoielnică, astfel încât aici concluzia pe baza forței sau slăbiciunii sunetului ar trebui să ajute întotdeauna mai mult sau mai puțin. Dar, în orice caz, rămâne fără îndoială că distanța și direcția sunt la fel de bune și la fel de direct observate vizual.

kiem, precum și atingerea, deoarece fără observație directă, vederea nu ar putea ghida simțul tactil atât de corect, așa cum se întâmplă, de exemplu. trăgători și jucători de biliard. Observarea direcțiilor și distanțelor prin vedere are această superioritate față de observarea atingerii, încât se extinde la o distanță incomparabil mai mare; Dimpotrivă, observarea atingerii are avantajul că distanțele și distanțele nu sunt doar simțite de ei, ci și măsurate. De aceea vederea se obișnuiește cu măsurarea prin atingere și de la ea împrumută toate măsurile sale, precum centimetri, spații, coate, picioare, pași.

Simțul mirosului, ca sentiment de îndepărtare, ar anunța fără îndoială și direcția și distanța, dacă ar fi mai exercitat la oameni în general. Macar

animale, pare să îndeplinească această funcție în cel mai înalt grad.

ej Conţinutul general al tuturor sentimentelor.

§ 81.

Obiectul observării comune a tuturor simțurilor este spațiul și timpul. Spațiul este observat în extensie, distanță, direcție și mișcare, iar următorul. toate simțurile care participă la el; iar gustul la atingerea limbii și a gurii are o expansiune spațială. Timpul este văzut, auzit, bătut ca un ritm, chiar și mirosurile și gusturile sunt măsurate prin momente lungi, lungi sau scurte.

În cele din urmă, în observarea tuturor simțurilor, există o serie de elemente care, pentru că sunt aduse la conștiință după ce au fost abstrase de tot ceea ce este observat de simțuri, sunt de obicei prezentate nu ca semne senzuale ale corpurilor, ci ca semne ale corpului lor. existență imaginabilă.

stvo. Aceste elemente sunt reduse la două tipuri principale: ființă și schimbare. Credem că aceste două temelii ale tuturor lucrurilor sunt direct observabile, dar numai ondulate și ascunse într-o teacă senzuală și, prin urmare, numai prin abstracție ajung la conștiință; cel puțin ființa actuală și variabilitatea, observate ca realitate, suntem la fel de capabili să distingem de conceptul gol al acestora, precum și orice altă realitate.

§ 82.

Datorită consistenței multor observații, un sentiment poate fi înlocuit cu altul. Mai ales datorită numeroaselor observații comune ale văzului și atingerii, acest ultim sentiment poate răsplăti la nevăzători lipsa vederii, cu atât mai mult cu cât atingerea, prin exercițiu, este neobișnuită.

rafinare fanatice. Iar auzul îi poate ghida pe orbi în diverse moduri. Lipsa de auz a surdului, care are doar câteva observații în comun cu alte simțuri, nu poate fi cu adevărat răsplătită, deși subiectul cel mai important al auzului, conversația, poate fi comunicat într-o altă Formă. Cu toate acestea, observarea auzului trece în atingere; surdo-muții aud cu dinții, coroanele, vertebrele cervicale, chiar și cu coatele, deși nu este clar. Poate că prin aceasta vor găsi un alt mijloc de a răsplăti mai mult sau mai puțin lipsa auzului surd, mai ales dacă senzația auditivă a acestor locuri este mai intensificată prin cicatrici tăiate cu pricepere, care ar face pielea mai elastică.s-ar aștepta de departe.

Condiții tige (observarea lumaio.

§ 83.

Pentru ca o observație să aibă loc, sunt necesare următoarele condiții: a) obiectul observat, b) acțiunea acestuia,

c) mediu, d) organ senzorial, e) conștiință în general și f) atenție în special. Primele trei condiții sunt prepoziționale, iar ultimele trei sunt subiecte.

a) Obiectele observației senzoriale în general sunt corpuri, adică lucruri întinse și dense care se extind în spațiu și îl umplu. Cu toate acestea, pentru ca ei să devină obiecte de sentimente deosebite, trebuie să se afle în stări speciale. Numai corpurile care sunt luminoase sau iluminate sunt supuse vederii, doar zguduite de auzul la cea mai mare viteză, de cel puțin 52 de ori pe secundă, rezistând doar la atingere sau cedând unora.

rezistență la ochi, doar gust permis sau picurare, miros doar volatil și elastic.

b) Actiunea corpurilor observate este fie dinamica in imponderabilitate, in atractie si miscari vitale, fie mecanica in sunet, presiune si soc, fie in final chimica in mirosuri si gusturi.

c) Mijloacele de observare senzorială sunt: vederea nu are lumină, așa cum se crede în mod obișnuit, deoarece, strict vorbind, este un obiect al vederii, ci corpuri transparente; auzul are conductori elastici; în gust și miros, lichide care se rezolvă; atingerea nu are mediu.

§ 85.

d) Organele senzoriale constau din nervi care sunt înfăşuraţi în tegumente adaptate să accepte şi să transmită acţiuni caracteristice

sentiment. Aceste tegumente sunt: la ochi, membranele și substanțele sale transparente sau perforate, la ureche, pielea și oasele sale elastice; atingerea are piele și mușchi; gustul și mirosul au membranele mucoase ale nasului și gurii.

e) Simpla conștiință, aproape fără nicio activitate de sine, este suficientă pentru a percepe cele mai puternice impresii senzoriale la nesfârșit și trecător. Dar atunci când conștiința este distrasă de la organele de simț, așa cum se întâmplă în somn și în timpul adâncirii, atunci acestea rămân insensibile până când conștiința intră din nou în ele.

f) Cu impresii senzoriale slabe și pentru cea mai precisă observație, este necesară atenția, adică o conștiință autodirijată. Când atenția este încordată, vederea devine vedere și contemplare, auz

 prin atingere și cu urechea, atingerea prin simțire și simțire, mirosind prin adulmecare, gust prin degustare.

TEORIA ACTUALĂ A OBSERVĂRII SENSUALE.

§ 85.

a) ® i cu a i t p I ï » i s.

Psihologia a fost mult timp dominată, doar modificată în diverse moduri, de teoria procesului intern al observațiilor senzoriale, care

are loc prin impresii asupra nervilor. Conform acestei teorii, se afirmă (deși aceasta este o prejudecată acceptată fără investigare) că în observarea obiectelor nu percepem realitatea exterioară în sine, ci doar imagini ale acesteia în suflet, a cărei origine și semnificație sunt doar explicate diferit. De aceea obiectele observate se numesc: reprezentări și senzații senzuale, idei și

chiar și gânduri. Această teorie pleacă de Faptul Fiziologic că observația senzorială necesită o legătură neîntreruptă între nervii organului extern și creier; părțile exterioare, îndepărtate de creier, toate senzațiile se pierd, între timp, ca și în nervii legați. la creier, se păstrează; din care rezultă că nervii nu sunt în sine capabili de senzație și observație, ci numai în legătură cu creierul; și prin urmare (?) observația senzorială poate avea loc nu în nervi sau în extremitățile lor, ci numai în creierul însuși. Dar aici rămâne complet nerezolvat de ce exact nervii organului extern sunt conectați cu creierul: nervii ar trebui să fie conductori?

din afara impresiilor senzoriale care apar sau din interiorul conștiinței emergente?

§ 86.

b) JCíiocinamkn acest mtopin.

a) Conceptul de observație senzorială ca proces intern este distrus prin însuși faptul că, pentru propria sa posibilitate, trebuie să presupună o cu totul altă observare, directă, a realității externe; altfel, fără această observaţie directă, ar fi imposibil să se urmărească o impresie senzorială imaginară de la obiectele exterioare, prin mediul înconjurător, la organul senzorial şi de la organ prin nervi la suflet, pentru că fiecare impresie care intră în suflet ar fi doar ? la o simplă idee a unui obiect, și nu la obiectul în sine, care este în afara noastră. Astfel teoria

procesul interior al observației senzoriale, de îndată ce vrea să se explice, ea însăși privește deja dincolo de cercul de idei cu care încearcă să limiteze observația.

b) Nu este clar modul în care impresiile senzoriale trec prin nervi în suflet.Adevărat, există multe ipoteze pentru a explica acest subiect, cum ar fi: unii spun că aceste impresii trec în creier prin intermediul unei comoții a nervilor, care par a fi întinse ca șirurile; altele, prin scuturarea bilelor de substanta lor cerebrala, care trebuie sa fie

elastica; Unii apelează la presupunerea fluidului nervos, energiei nervoase, spiritului nervos, procesului dinamic etc., dar aa) nervii nu sunt încordați ca șirurile; bb) bilele de masă nervoasă sunt atât de moi și neelastice încât nu pot

poate transmite comoții cerebrale; c) nervii nu sunt conductori speciali ai procesului electric, nici tuburi goale pentru transmiterea unui fluid volatil; mai mult decât atât, existența acestor presupuse fluide și procese electrice în nervi nu a fost dovedită.

c) Conform acestei teorii, de asemenea, rămâne neclar modul în care sufletul dispune de impresiile primite. Stimulii nervosi care apar cu ocazia observatiilor trebuie sa fie la fel de variati ca si impresiile senzoriale infinit eterogene:

totuși, sufletul trebuie să distingă aceste mișcări nervoase obiective de stimulii nervoși pur interni, pe care îi percepe ca stări corporale; atunci ea trebuie să le transforme, judecând după diferența lor, în Figuri, sunete, mirosuri, gusturi: această iritare nervoasă trebuie să reprezinte

soare, o casă, un oraș, sau altfel predicare, muzică, miros de trandafir sau de tutun etc. După o astfel de transformare și transformare a stimulilor nervoși în imagini adecvate, sufletul ar trebui să-i ducă la diferitele organe ale corpului și pune-le în afara lui și în afara corpului tău: soarele, casa, orașul ar trebui să fie atribuite ochiului, vorbirii și muzicii la ureche, mirosului de trandafiri și tutun la nas etc. Atunci aceleași organe. ar fi atribuit pentru observare și senzație doar pentru că sufletul s-ar deschide din interior în exterioritate în imaginea corpului său cu diferitele sale organe.Dar cum s-ar întâmpla ca sufletul să nu amestece diverși stimuli nervoși între ei, că în loc de un durere de cap nu ia acasa, nu cauta un cal in loc de crampe in stomac, nu amesteca muzica

. cu un scaun? Iar cel mai surprinzător lucru ar fi că sufletul nu are nici cea mai mică conștiință despre această opera artistică de transformare, iar în afară de stabilirea stimulilor nervoși, ci găsește totul deja transformat în scaune, mirosuri, culori etc., în conformitate cu realitatea însăși.

Pentru a explica această ciudățenie, Kant a permis singura propoziție posibilă conform căreia stimulii nervoși sunt distribuiti prin ei înșiși între Formele înnăscute în suflet și sunt prezentați în ele ca obiecte, așa cum sunt, și toate acestea se întâmplă transcendent, adică

oricărei conștiințe și arbitrar. într-un mod antecedent. Dar cu un astfel de proces de observații senzoriale, va rămâne în ele mult adevăr prepozițional, care, în general, nu se mai poate aștepta de la ele după dubla transformare din senzorială.

impresii în stimuli nervoși și din acești stimuli în imagini de observație”

§ 87.

d) Dacă obiectele observabile nu sunt altceva decât reprezentări sensibile, atunci numai idealul trebuie recunoscut ca fiind cea mai rezonabilă viziune asupra lucrurilor, pentru că atunci, neavând posibilitatea de a depăși cercul ideilor noastre, nu am ști nimic despre exteriorul real. lume, nici nu am ști ce există și ce ne afectează. Atunci ar fi o chestie întreagă, care nu a pătruns încă în ochiul și urechea niciunei persoane, care nu a intrat în sentimentele nimănui, la care, în general, nicio persoană prudentă nu se gândește și care nu crede, pentru că, de exemplu, nimeni nu are ideea din spatele casei vizibile să caute o altă casă în sine.

Dar bunul simț uman nu va fi niciodată de acord cu propunerea că obiectele observabile sunt doar reprezentări sensibile; dimpotrivă, el insistă ferm pe ideea că în obiectele observate el percepe realitatea exterioară vie. Această încredere este împărtășită cu el de filozofii din sală, de la masă, din societate și de pe piață, dar nu și de filozofii din camera de studiu. Un filozof dintr-un studiu ar putea, desigur, să obiecteze – așa cum s-a opus simțului uman comun – „că obiectele observabile există cu siguranță în sinele nostru; suntem conștienți de ele în noi înșine: dar obiectele exterioare reale nu pot intra în ego-ul nostru; si urmatorul. ar trebui să conțină doar imaginile și reprezentările lor.”–Dar de ce obiectul observat în mod necesar

ar trebui adus în suflet? De ce să nu permitem, dimpotrivă, ca eul nostru mobil, cu conștiința sa, prin nervi și organe senzoriale, să iasă în lumea exterioară?

NOUA TEORIE A OBSERVĂRII SENSUALE.

§ 88.

Teoria procesului interior al observațiilor senzuale, în mijloacele impresiilor nervilor, punem în contrast teurizarea procesului de

observație, cu mijloacele performanței conștiinței: aurialul, care, ca termic, leagă avantajul. că este aspectul original al unei persoane sănătoase.

Potrivit acestei teorii, obiectele imediate ale observației senzoriale sunt externe, indiferent de conștiința noastră asupra realității existente, și anume corpurile și acțiunile sau procesele lor.

Corpurile și procesele lor sunt supuse

 cunoaştere şi observare pentru că sufletul vine la ei şi se pune în contact direct cu ele.

Sistemul nervos este, desigur, un organ necesar al observației senzoriale; dar nu este un conductor al impresiilor senzoriale de la organele externe la creier, ci, dimpotrivă, servește ca un conductor al conștiinței de la centrul sistemului nervos la obiecte.

Sufletul conștient trăiește liber și omniprezent în întregul sistem nervos, astfel încât fiecare impresie senzorială poate fi percepută imediat la fața locului în organul propriu-zis. Opa poate chiar să iasă în evidență pentru sistemul nervos, totuși, fără a-l părăsi, și se mișcă parțial în acțiunile corpurilor, și anume în procesele luminii și sunetului, și parțial ajunge la chiar corpurile care acționează, astfel încât ei înșiși să perceapă

 iau în conștiință în realitatea lor corporală.

Diferitele simțuri sunt diferitele modificări la care suferă conștiința atunci când iese în organele de simț exterioare; și prin aceasta, în fiecare dintre cele cinci simțuri, accesul este deschis conștiinței tocmai la anumite procese și aspecte particulare ale obiectelor. În același timp, în diverși nervi senzoriali, conștiința se mișcă în diverse moduri, care, totuși, totul poate fi redus aparent la o mai mare libertate sau coerență a acestei mișcări: în nervii vederii și ai auzului, conștiința se mișcă cu cea mai mare libertate și puritate, astfel încât să rămână insensibil la stările lor; dimpotrivă, în nervii simțurilor inferioare, este atât de conectat și cufundat în ei încât ia parte la stările lor și le simte.

VIZIUNE.

§ 89.

Aparține ochiului în sensul cel mai larg. cavitatea (orbita) in care se afla, apoi pleoapele, coastele si sprancenele, protejand de lumina, praf si insecte. Ochiul unui bărbat este plasat sub protecția frunții

sale și, din această cauză, sprâncenele sale își pierd parțial scopul, -

Ochiul în sensul său propriu constă în globul ocular. Este aproape sferică, doar mai convexă în față. Este format din substanțe transparente înconjurate de scoici. Învelișul exterior gros și dur se numește înveliș dur (sclerotica); este alb și alcătuiește albul ochiului. În față, este sculptat rotund pentru a permite corneei (corneea) oarecum convexă și transparentă să iasă ca sticla unui ceas. Creta

care membrană este căptușită cu o coroidă (choroidea), care separă vopsea neagră sau închisă. După cum corneea se învecinează cu solidul, la fel membrana irisului (ìris) se învecinează cu vascular. Irisul este un inel de culoare, încă vizibil din exterior, care comunică culoarea ochiului. Are o gaură rotundă în mijloc, o gaură vizuală sau pupilă (pupila). Acest inel se extinde sau se contracta in functie de diverse circumstante, si anume in cea mai slaba sau mai puternica lumina. Membranele oculare conțin lichide transparente: în cavitatea oculară, delimitată pe o parte de o coajă tare, pe de altă parte, de linte, împărțită de iris în două jumătăți, conectate prin pupilă, există un lichid apos (humor aqueus) ; este urmat spre interior de linte de cristal (lentil

crystallinea), pe ambele părți un corp convex, format din straturi de plăci inegale, mai groase la mijloc și mai convexe pe spate; în spatele lintei de cristal se află umiditatea vitroasă (umorul vitreus) sau căldura vitroasă. Aceste substanțe transparente, care umple globul ocular, sunt îmbrăcate într-o înveliș subțire, transparentă, care, atunci când îmbrățișează fluidul apos, se numește membrana Jiumoris aquei; când îmbrățișează linte, capsula lentie: iar când îmbrățișează lichid sticlos, tunica hya-Ioide a. Învelișul pătrunde în acest ultim lichid și îl împarte în celule, prin care capătă aspectul și compoziția unui corp gelatinos.

În adâncul ochiului, nervul optic pătrunde prin dura și coroidă și se extinde în aceasta din urmă într-o retină.

Secțiunea 90.

În viziune, funcția principală aparține pupilei și corpurilor de refracție ai ochiului și anume corneea și lintea. Din fiecare punct vizibil, pupila adună conuri de raze, al căror vârf se află în punctele luminoase, iar baza este în pupila. Aceste conuri de raze ar reflecta

singure imaginea obiectului de pe grilă, dar nu este clar, deoarece ar intra unul în celălalt și s-ar netezi unul pe celălalt; corpurile de refracție ale ochiului produc acel efect asupra conului de raze care în spatele lor le concentrează din nou într-un singur punct, care se află la baza conului; dacă organismul are de ex. douăsprezece puncte vizibile, apoi douăsprezece conuri diferite de raze trec prin pupilă și sunt colectate în interiorul ochiului în douăsprezece puncte diferite, care sunt toate cele 9

se află la o anumită distanță în spatele lintei de cristal și acolo prezintă o imagine clară a obiectului.Dar această imagine trebuie să fie în poziție greșită, deoarece axele conurilor de lumină care emană din părțile inferioare ale corpului vizibil cad pe partea superioară. parte a ochiului, axele punctelor luminoase superioare ale corpului cad pe cea inferioară, mergând la stânga, cad la dreapta și mergând la dreapta, în partea stângă în adâncul ochiului. a teoriei este confirmată și de experiență, deoarece imaginile transformate ale obiectelor pe baza ochiului pot fi reprezentate în mod vizibil.

Secțiunea 91.

Pentru ca o contemplare clară a Obiectului să aibă loc, pentru aceasta o imagine clară, apărută în modul indicat, trebuie să cadă direct pe grilă, și nu în față sau în spatele ei. Dar, conform binecunoscutei legi a Opticii, o imagine clară

obiectele cele mai îndepărtate sunt reflectate mai aproape, iar cele mai apropiate sunt mai departe în spatele lintei. Prin urmare, mâna lui Khunzor provine din puterea excesivă de refracție a ochiului, conform căreia imagini clare ale obiectelor îndepărtate, deja căzute aproape în spatele lintei de cristal, se apropie și mai mult de ea, astfel încât conurile de raze, unde cad pe plasă. , din nou diverge și oferă o imagine slabă. Această lipsă de vedere este ajutată prin intermediul unor ochelari lustruiți concavi care taie grinzile. Dimpotrivă, hipermetropia depinde de cea mai slabă putere de refracție a ochiului, ca urmare a căreia imagini clare ale obiectelor din apropiere, aflate deja mult în spatele cristalinului, sunt colectate în spatele retinei, cu

decât conurile de raze încă neconcentrate cad pe ea și, prin urmare, dau 9.

imaginea este la fel de slabă. Această lipsă de vedere este ajutată de ochelarii refractivi convexi.

Ei nu știu încă exact cum un ochi sănătos poate vedea corpurile îndepărtate și cele mai apropiate cu o claritate egală. Fără îndoială, acest lucru depinde în principal de deschiderea diferită a pupilei și de densitatea diferită a lintei de cristal. Cu obiectele apropiate, pupila se contractă astfel încât conurile de lumină sunt refractate doar prin cel mai dens mediu de linte cristalină și urme. mai puternic; la cele îndepărtate, se extinde astfel încât conurile de lumină meee se adună în cele mai subțiri plăci exterioare de linte de cristal. Cu toate acestea, acest lucru poate fi facilitat de o schimbare a formei ochiului.

§ 92.

Unii fiziologi cred că

imaginile reflectate pe retină sunt obiectele imediate ale vederii; în timp ce alții cred că aceste imagini servesc doar la aducerea nervului optic în anumite excitații, care sunt transmise creierului și prin el sufletului, și acolo produc deja imagini de observație pe care le vedem. Această din urmă presupunere a fost deja respinsă de noi, împreună cu teoria sa generală a procesului interior al observației senzoriale; iar primul este infirmat de ceea ce privim prin ochi; că observăm direct direcția și distanța, precum și cea de-a treia dimensiune; că cu doi ochi vedem un singur obiect; mai ales contrar acestei presupuneri, vicisitudinile imaginilor din ochi, care ar constitui o contradictie evidenta, daca nu chiar la vedere, atunci cel putin

este mai puțin decât atingerea.

Secțiunea 95.

Imaginile clare de pe teaca reticulata au doar sensul, pentru viziune, ca sunt locul separarii finale a razelor. Vederea nu are loc în acest loc, ci în cadrul procesului luminii, în care conștiința intră pentru a se mișca parțial în ea și a percepe imaginea obiectelor reprezentate de ea și parțial pentru ca în ea să ajungă chiar la suprafața iluminată. a corpurilor și observă-l în sine.

Scopul principal al ochiului este de a expune nervul optic, în care conștiința apare în puritate nelegată, la acțiunea directă a lumii exterioare. Fiecare alt nerv al corpului ia doar acțiuni mediocre. Lumina este singurul proces corporal care ajunge direct la

nervii etc. până la conștiință, așa cum a ieșit din corpurile exterioare. Din acest motiv, doar lumina și lumea exterioară iluminată de ea sunt strălucitoare, deoarece luminozitatea nu este altceva decât conștiința directă a lumii exterioare și a acțiunilor sale. Întunericul celorlalte simțuri vine din faptul că observațiile lor sunt toate mediocre.

Secțiunea 49

Culorile sunt împărțite în prepoziționale și subiective

În ceea ce privește culorile prepoziționale, negrul este o lipsă de lumină, iar în continuare. si culori. Dimpotrivă, roșu, galben și albastru sunt polarizările luminii, iar luate două câte două formează întotdeauna opusul cu a treia și apoi se neutralizează unul cu celălalt: albastrul, luat împreună cu galben, sau verdele, este opusul cu roșul; roșu

cu galben, sau portocaliu se opune albastru; în final roșu cu albastru, sau violet cu galben. Culoarea neutră care decurge din toate aceste opuse este albă.

Originea culorilor subiectului și relația lor cu culorile prepoziționale este încă neexplicată. Fenomenul culorilor subiectului poate depinde parțial de sensibilitatea crescută sau scăzută a ochiului la lumină în general și la anumite culori. Cu toate acestea, lumina subiectivă și culoarea apar după o iritare puternică a ochiului chiar și în întuneric și cu ochii închiși. Ceea ce se dezvoltă în lumină subiectivă și se descompune în culori subiective pare a fi activitatea vitală a ochiului. Culoarea subiectului, care este și cu ochii închiși,

cusând cu o lumină albă prepozițională, merge în cea opusă, de exemplu. subiectul imaginea roșie a soarelui, fiind vizibilă pe teren deschis, se transformă în verde. Prin urmare, culorile subiectului par să facă ochiul insensibil la elementele luminii albe cu același nume cu ele și permit doar observarea vizuală a culorilor opuse.

Incapacitatea ochilor unora de a vedea culorile în general, sau de a le distinge în special, se poate datora desensibilizării lor la culorile prepoziționale de către cele subiective.

Secțiunea 93.

Vedem direcția obiectelor în direcția razelor de lumină și distanța în lungimea lor.

Cât despre extensie, noi

vedem fie dimensiunea naturală a obiectului, când conștiința noastră în interiorul unghiului de vedere se extinde până la suprafața corpului, fie, dimpotrivă, doar dimensiunea aparentă, când conștiința noastră în unghiul de vedere se oprește la cel mai apropiat obiect. pentru a-l compara pe cel îndepărtat cu acesta. În acest din urmă caz, dimensiunea aparentă a unui obiect îndepărtat este egală cu deschiderea unghiului de vedere pe care îl primește atunci când se extinde către acest obiect de la cel mai apropiat corp, luată ca măsură. Acesta din urmă, ca orice corp cel mai apropiat în general, considerat în sine și fără comparație cu obiectele încă din apropiere, este văzut în mărimea sa naturală, dar nu măsurat. Opinia comună că vedem în general doar o mărime aparentă, care trebuie să depindă de mărimea unghiului de vedere, a

adică doar din ipoteza că obiectele vizibile nu sunt mai mult decât imagini pe o teacă reticulata, care desigur corespund unei anumite deschideri a unghiului de vizualizare. Unghiul de vedere, în sine, nu reprezintă nici măcar vreo, sau mai degrabă, cea mai variată mărime a obiectului: la vârf este egal cu o, iar cu cât este mai aproape de obiect, cu atât se apropie mai mult de valoarea naturală. . Observăm a treia dimensiune la diferite distanțe ale suprafețelor frontale și laterale, precum și colțurile și laturile proeminente înainte și înapoi.

AUZ.

§ 9β·

Organul auditiv este împărțit în urechea externă, medie și internă.

Urechea externă este separată de urechea medie prin membrana timpanică. Este alcătuit dintr-o cochilie exterioară

cartilaj și canal auditiv naruyashago. Cartilajul exterior al urechii are funcția de a colecta și de a aduce la ureche cât mai multe raze sonore. Cu toate acestea, îndeplinește acest scop în cea mai mare măsură numai la animalele ale căror urechi sunt mobile și au forma unei semipâlnii: un defect pe care omul este sortit să-l compenseze din rațiune.

Urechea medie este formată din cavitatea timpanică din spatele membranei timpanice. Pentru a-l solicita mai mult sau mai puțin prin diferența de sunete, din urechea internă îi vine un proiectil de oase: un etrier, care se află pe orificiul oval (fenestra ovalis), care duce

la urechea internă, o nicovală și un maleus, care cu mânerul intră în timpan. Cavitatea timpanică este umplută cu aer

i care se schimbă din cavitatea bucală prin trompa lui Eustachio.

În fine, urechea internă sau labirintul, situată în cel mai puternic os temporal, pietros, este format din: vestibulul, care comunică printr-o membrană ovală, elastică închisă, cu deschidere cu cavitatea timpanică, cohleea și cele trei canale umflate semicirculare ale ovarelor. . Melcul, răsucindu-se de două ori și jumătate în jurul axei, este împărțit de o placă spirală subțire în două pasaje sau scări, inferioară și superioară. Cel de sus, ca și cele trei canale semicirculare, comunică cu vestibulul, iar cel inferior, dimpotrivă, printr-un orificiu rotund, care este din nou strâns de o membrană elastică, comunică direct cu cavitatea timpanică. Pe pereții acestor cavități, acoperite cu o coajă extrem de subțire, și mai ales de-a lungul plăcii spiralate

cohleea extinde nervul auditiv cu ramuri foarte subtiri. Urechea internă este umplută cu vapori de apă.

Secțiunea 97.

Scopul urechii este de a permite nervului auditiv, în care conștiința se mișcă cu o libertate și puritate deosebită, să fie supus inviolabil la cele mai subtile și rapide acțiuni mecanice care constituie sunetul. Acest obiectiv este atins prin faptul că nervul auditiv se extinde în spatele membranelor elastice și cavităților, care sunt umplute cu corpuri elastice. Poziția retrasă a nervului auditiv, precum și diferitele tranziții la care trece sunetul, protejează nervul de șocuri violente.

Secțiunea 98.

Auzul în sine constă în apariția conștiinței în procesele externe ale sunetului: pentru că auzim prin intermediul

urechea spre exterior, motiv pentru care distingem sunetele care apar chiar în ureche, de exemplu. zgomot în urechi, de la sunete externe; direcția sunetului este observabilă destul de direct; mai auzim, deși nu atât de clar, distanța și răspândirea lui; Acest lucru este confirmat în special de fenomenul că, cu o multitudine de procese de sunet care umple urechea în același timp, le putem distinge, le putem asculta pe fiecare separat și merge atât de departe într-una sau una,

încât alte acțiuni pot fi auzit. Dacă auzul ar avea loc în urechea internă și în interiorul nervului auditiv care se răspândește acolo, sau chiar în creierul însuși, atunci ar fi imposibil să distingem procesele simultane ale sunetului și nici să le adâncim separat, deoarece în interiorul nervului auditiv se contopesc. la caeco-

să le poată distinge. Sunetele simultane diferă doar în direcția lor, care, prin urmare, dacă doar le distingem, trebuie percepute imediat.

Secțiunea 99.

Avem un organ dublu al văzului și auzului și totuși obiectul vizibil și audibil este doar unul singur pentru noi. Au vrut să rezolve această ghicitoare prin presupunerea că vedem și auzim mereu alternativ cu un singur ochi și o ureche. În unele cazuri, asta se întâmplă; dar la altele se poate dovedi că observăm cu adevărat un singur obiect cu organ dublu; de exemplu. pentru a judeca, în cazuri îndoielnice, mai exact direcția sunetului, folosim ambele urechi, iar între timp atribuim sunetul părții urechii care este cea mai afectată. Pentru ucidere

credința că un obiect pe care îl vedem brusc cu ambii ochi și totuși singur, este suficientă următoarea experiență. Dacă ținem pixul peste hârtie astfel încât să-i putem vedea umbra din ambele părți, atunci închizând un ochi, vom vedea cu ochiul stâng doar marginea stângă a umbrei și, dimpotrivă, cu ochiul drept, doar marginea dreaptă și prin aceasta ne vom convinge că ambele margini ale umbrei le vedem când ambii ochi sunt folosiți în același timp, deși obiectul în sine nu pare așadar dublu. Dar și mai tangibilă este partea comună a ambilor ochi în viziune atunci când privim prin ochelari cu ochelari multicolori, deoarece obiectul va apărea apoi într-o culoare medie sau neutră și totuși unic.

§ 100.

Ce vedem cu ambii ochi?

10

meth single (în care, totuși, oblicurile sunt o excepție), depinde de direcția ambilor ochi către obiect, astfel încât axele ambilor să fie oprite în fiecare punct dat. Dacă axele ochilor nu converg, atunci ochiul, neobișnuit cu asta, vede obiectul de două ori. Dacă noi de exemplu ne intensificăm brusc să vedem două obiecte, în linie dreaptă

pe câteva Picioare unul după altul (ceea ce necesită totuși încordarea forțată a ochilor), apoi cel mai apropiat obiect este dublu, până când ne punem ochii pe cel îndepărtat și viceversa.

Conform teoriei noastre a vederii, vederea unică este explicată mai convenabil decât vederea dublă. Vederea unică apare atunci când conștiința, obișnuită să iasă în afară în direcția ambelor axe ale ochilor, converge cu ea însăși în punctul în care se opresc,

pentru că atunci vede punctul cel mai luminos, iar apoi. unul ca oi este. Dacă, dimpotrivă, ochii principali diverg în raport cu punctul luminos, atunci conștiința își vede diferitele procese de lumină și, în același timp, două imagini ale acestuia, dar atât; cel puțin unul dintre ele va părea a fi nedeterminat, și anume, un simplu proces de lumină.

ATINGERE.

Secțiunea 101.

Organul atingerii în general alcătuiește întreaga suprafață a corpului și nu doar palmele cu extremitățile degetelor, care, totuși, servesc în principal la atingere, parțial datorită numărului mare de nervi din ele, cu o subțire mai mare. și sensibilitatea pielii superioare (epidermă) ȘI a PIELEI (co-rium) - dar parțial și chiar în principal pentru că mâna servește ca op-10.

 ganomul mişcării, mai ales perfecţionarea simţului tactil, şi anume, palparea. Mai mult decât în sensul tactil, pentru trei observații diferite ale acestuia – temperatură, presiune și forță – există la fel de multe organe și urme diferite. trei simțuri pot fi distinse în ea într-un fel.

§ 102.

Organul de senzație a temperaturii exterioare este sângele; orice observare a temperaturilor exterioare se bazează pe senzația diferenței și pe egalizarea treptată a căldurii sângelui cu acestea. Corpurile simt arsuri atunci când temperatura lor depășește căldura sângelui și atunci când, prin urmare, transmit căldură suprafeței corpului nostru. Sunt fierbinți și calde atunci când sunt extrase de la suprafața corpului nostru mai puține decât cele.

plute, mai degrabă decât cât de mult furnizează sursa internă de căldură; în cele din urmă ei

 simțiți-vă rece, rece și înghețată, deoarece pielea noastră, în anumite momente, extrage mai multă căldură decât este alimentată din interior. Prin urmare, senzația de temperatură poate fi numită senzație de sânge.

Organul de simț al presiunii este pielea cu nervii răspândiți în ea, și în special pielea inferioară (corium), deoarece pielea superioară în sine este insensibilă. Prin urmare, senzația de presiune poate fi numită senzația pielii. Nervii se bifurcă și se ascund în pielea pielii fără a ieși la suprafața acesteia. Astfel, ele se află sub un înveliș de protecție, care, în plus, este atât de neelastic încât cele mai fine comoții care alcătuiesc sunetul se pierd, parcă, în el și se transmit doar mișcări grosolane, care singure se simt.

schayutsya. Cu toate acestea, în unele locuri, sunetul pătrunde în interior și parțial prin organele de atingere, precum și prin dinți, este transportat către nervii auditivi și parțial este auzit direct în alte părți ale sistemului nervos, cum ar fi : cranii, gât

vertebre, coate, piept.

Mușchii cu nervi de senzație răspândiți în ei servesc ca organ pentru senzația de forță, deoarece puterea rezistenței externe și din exterior mișcarea care acționează este măsurată prin tensiunea activă și pasivă a mușchilor. Potrivit acestui sentiment de putere poate fi numit

senzație musculară"

Secțiunea 105.

Temperaturi, aparent observate ca stări ale corpurilor și urme tangibile. în exterior și în mod prezumtiv, în realitate ele sunt doar stări subiective ale suprafeței propriului nostru corp,

și deci doar simțit. Această senzație pare a fi o observație externă din faptul că temperatura, datorită observațiilor prepoziționale ale atingerii legate de ea, este introdusă involuntar și inconștient în corpurile tangibile. Alte observații ale atingerii includ o parte din starea subiectului, care sunt, de exemplu. senzații de presiune și forță și proprietăți parțial prepoziționale, stări și acțiuni ale corpurilor tangibile, ca de exemplu. extensie și Figura, rezistență, odihnă și mișcare.” Primele sunt resimțite în interior, în timp ce cele din urmă sunt observate în exterior: de exemplu. observăm direct mâna ca pe un obiect, iar strângerea mâinii este resimțită imediat ca o stare. Nu există niciun motiv să presupunem că trecem doar prin inferență de la senzațiile de atingere la obiectele observațiilor sale, deoarece unele dintre

ele aparțin exclusiv simțului tactil, care sunt, de exemplu. un sentiment de rezistență și forță de mișcare, ale căror concepte nu ar fi putut să apară în noi independent de atingere. Următorul și în ea conștiința iese în lumea exterioară; numai că este indignat și întunecat de faptul că aici mediază impresia.

MIROS SI GUST.

§ 104.

Dispozitivul organelor mirosului și gustului constă în faptul că în ele nervii senzoriali se ramifică în mucoase, care, prin umiditatea pe care o secretă, permit corpurilor gustate și absorb substanțele volatile. Mirosul și gustul depind fără îndoială de acțiunea chimică a acestor corpuri asupra membranelor mucoase ale gurii și nasului ;

mirosurile trebuie sa consta in actiunea chimica a mucoaselor. Acțiunea chimică directă asupra nervilor este chiar imposibilă, deoarece nervii nu sunt expuși direct la ei și chiar și ei pot fi expuși la ei fără a le face rău. Că corpurile gustate produc un efect chimic asupra membranelor mucoase ale gurii, acest lucru este vizibil atunci când mănâncă unele corpuri, de exemplu. oțetul și sarea alcalină schimbă culoarea pielii superioare a gurii de la alb la galben.

§ Yub.

Simțul mirosului este legat de gust, așa cum auzul este de atingere. Ambele perechi de simțuri sunt îndreptate fiecare către unul și același proces exterior, primul către procesul chimic, iar ultimul către procesul mecanic de mișcare, dar astfel încât simțul mirosului și auzului sunt menite să perceapă cel mai subtil, iar gustul și

atingerea celor mai grosolane Forme ale acestora

proceselor.

Gura și nasul, cu membranele lor de sputa, ca și pielea, participă la senzația de presiune, iar cu mușchii lor, la senzația de forță, la senzațiile caracteristice atingerii. Aceste observații ale atingerii par să constituie singura prepoziție adevărată în observațiile despre miros și gust; iar în sine acestea din urmă par a consta dintr-o singură senzație a stărilor unui organ, care poate fi direct legată de obiecte numai prin combinarea cu acestea a observațiilor tactile.

^pshpelyanst divergenţă, ascunsă în prima observaţie.

§ 106.

Unele relații sensibile ale obiectelor pe care le înțelegem doar prin inferențe; dar aceste inferențe pot ajunge cu greu la așa ceva

gradul de fluență în care rezultatul lor pare a fi observarea directă. Aceasta include în principal măsurarea distanțelor aparente și a mărimii corpurilor cu ochiul. Cu toate acestea, acest tip de inferență este încă clar

diferă de observațiile directe prin arbitrariul lor, infidelitatea și dezvoltarea inegală în

r și lpchny xъ indie în idumov.

CAPITOLUL 4

• Nr. 1 CONSTIINTA DE SINE SAU INTERIOR

SENTIREA^

g 107

sunt _

Observarea este directă

cunoasterea realitatii. Dar din toate

în realitate, observația senzorială externă cuprinde doar o parte, lumea corporală; iar celălalt, la fel de mare parte din ea, interiorul, spiritul...

lumea nouă este încheiată pentru simțuri și ascunsă de ele. Din observațiile senzoriale, se poate ghici și deduce doar prin cauzalitate, deoarece în lumea senzorială găsim multe fenomene și acțiuni care nu pot avea o origine pur corporală și, prin urmare, presupunem un motiv care se află deasupra lumii senzoriale. Dar prin astfel de concluzii, nu am fi ajuns la lumea spirituală în sine, la natura ei pozitivă, dacă noi înșine nu am fi avut conștiință sau observație directă despre ea; deja, prin analogie, deschide calea către o concluzie pozitivă despre lumea spirituală externă.

Această a doua sursă principală de cunoaștere, corespunzătoare simțurilor externe, se numește simțul intern.

proprietate sau conștiință de sine.

Secțiunea 108.

Obiectul, sau mai corect vorbind, conținutul conștiinței de sine este o realitate internă, și anume sufletul însuși cu proprietățile și abilitățile sale, acțiunile și stările sale.

Faptul că sufletul se observă pe sine însuși, în realitatea sa imediată, se dezvăluie, în primul rând, din faptul că, dacă ar cunoaște despre sine numai prin reflecție, atunci ar trebui să-și asume în el un gând mediocru, sau o idee firească despre în sine; dar nu există o astfel de gândire și concepție despre suflet; există doar cuvântul: „suflet”, dar are un sens viu doar în observarea de sine. Acest lucru, în al doilea rând, este evident din faptul că orice concluzie despre existența sufletului, cum ar fi carteziană: cogito, ergo sum, presupune deja că nu

o conștiință mediocră a ei, pentru că în toate Faptele interne, din care nu poate proveni decât o inferență, se pune deja: cogito, și nu cogitatur, Gândul că privirea interioară nu ajunge nici măcar la abilitățile sufletului, și nu. nu se formează decât la cel care nu-și cunoaște principalele abilități, conștiința și voința, pe care totuși fiecare le poate găsi foarte ușor în sine.

Conținutul sentimentului interior îmbrățișează întregul domeniu al Psihologiei; acest sentiment este propriul ei organ.

§ 109.

/ Observarea realității interne este incomparabil mai dificilă decât observarea obiectelor externe. Conținutul observației interne este trecător, dar obiectul extern este constant; care este îmbinat, dar acesta este separat și separat în sine; primul există în interior

frecare și rămâne internă, mai mult doar simțită; iar acesta din urmă ni se prezintă deja ca prepoziţie. În fine, observația internă este un exercițiu liber și artificial, în timp ce observația externă este dirijată mai mult de necesitatea naturală; obiectul sentimentului extern se poate prezenta observației noastre dincolo de undele noastre; și doar o ocazie se dă observării realității interioare, împlinirea observării depinde de bunăvoința fiecăruia. Din aceste motive, conținutul sentimentului interior este cunoscut de majoritatea oamenilor doar la suprafață, în ciuda faptului că este mult mai aproape și mai complet de toată lumea decât obiectele simțurilor exterioare; au existat chiar oameni care au încercat să o nege complet și să o infirme.

Supravegherea internă propriu-zisă

 nu este nici cunoaștere, nici simțire: pentru prima, îi lipsește obiectivitatea în conținut, iar pentru cea din urmă, opusul senzației plăcute și neplăcute, întrucât conținutul acestei observații nu se limitează numai la stări.

§ 110.

Transmiterea artificială a sentimentului interior este priveliștea de sine, (reflex) sau întoarcerea conștiinței către sine. Printr-o asemenea plecare, activitatea conștientă a sufletului este parcă divizată, deoarece, pe de o parte, sufletul trebuie să-și continue activitatea în direcția imediată pe care dorește să o observe, iar pe de altă parte, trebuie se abstrage de el și își îndreaptă privirea de observație asupra lui. Astfel, sinele nostru, pe cât posibil cu inviolabilitatea identității sale, apare în timpul autoconcepției.

subiect și obiect, conținutul observației interioare și puterea de observație. Totuși, o plecare directă poate fi înțeleasă doar în momentul în care sufletul aruncă o privire asupra lui însuși; în clipa următoare dispăruse deja.

O astfel de împărțire a activității conștiente explică insinuarea psihologică că gradul de forță și vivacitatea dispecerii directe este invers proporțional cu gradul de forță și vivacitate a conceptului de sine. Cine este complet ocupat cu orice obiecte sau sentimente nu se adâncește în propria sa stare; și invers, viziunea de sine, sau pur și simplu atenția acordată nouă înșine, interferează cu succesul dispecerelor directe, de exemplu. când suntem suspicioși 11

suntem într-o societate într-o poziție forțată.

§ W

Fiecare poate observa direct lumea interioară, spirituală, numai în sine. Dar cât de uman

spiritul și structura lui sunt în esență aceleași la toți indivizii și se diversifică doar în gradele și laturile dezvoltării lor, atunci observația subiectivă are o valabilitate semnificativă și universală, ca

curând a putut să distingă permanentul de trecător. În același timp, ne deschidem foarte ușor intrarea în lumea interioară a celorlalți prin manifestările ei observabile din punct de vedere senzual — de îndată ce

observarea de sine ne-a dat cheia pentru aceasta — — găsim această lume omogenă cu propria noastră lume.

CAPITOLUL III.

ABILITATEA REPREZENTĂRILOR.

§ H2.

Sub denumirea generală a facultăţii reprezentărilor, înțelegem puterea percepției (a), a memoriei și a facultății de reamintire, deoarece toate funcțiile lor converg în esență între ele și formează doar trei momente diferite ale uneia și acea reprezentare Míe: o dată. observat și înțeles, se păstrează deja de la sine și prin necesitate se reproduc în memorie legile. Mai mult, aceste trei plecări, în contrast cu gândirea și ficțiunea, sunt marcate de același caracter de necesitate naturală. Îl urmează pe general

(a) Și pe țări. Locul 87 în ultima linie a 9-a în loc de: G.ChICIC.IV, TREBUIE SĂ FIE:

unsprezece.

 abilități cognitive, legea adevărului sau acordul ideilor cu realitatea, dar o urmează, chiar și ca lege a naturii, astfel încât ceea ce este observat, reținut și amintit - până când Fantezia și rațiunea intervin aici, este în mod necesar adevărat. .

1. PUTEREA DE PERCEPȚIE.

§ 115.

Scopul puterii de percepție „un¡j” fraft) este de a observa și asimila realitatea externă și internă observată, adică de a o transforma în reprezentări. Prin această plecare, conținutul observat trece pentru prima dată în proprietatea spiritului și a cunoașterii. Simpla observație, în sine, ne dezvăluie doar realitatea, dar nu o plasează încă în conștiință; este despre-

procedează numai prin transformarea conţinutului observat în reprezentare.

§ 114.

Reprezentările se deosebesc de conținutul observat prin însuși arbitrariul lor: le putem schimba după bunul plac, le putem întări sau

slăbi, crește sau micșora, împărți sau combina, într-un cuvânt, facem cele mai diverse schimbări în ele.

Este adevărat că un anumit arbitrar este posibil în ceea ce privește conținutul observat: putem fie să ne acordăm atenția obiectelor observate, fie nu; dar pentru cât de repede am început să le observăm, trebuie să observăm în formă

în care acestea există; atunci ele nu mai sunt supuse arbitrariului nostru.

Cu toate acestea, o diferență semnificativă este

Mă aştept ca obiectul observat şi reprezentat să constea în faptul că primul există independent de conştiinţa noastră, iar cel din urmă numai în el îşi are realitatea şi este doar modificarea sa.

§ 115.

Reprezentări/formate din observații) se împart în două tipuri principale: naturale și artificiale. Acestea din urmă sunt semne, și anume cuvinte; dimpotrivă, primele sunt imaginile interne ale celor mai multe obiecte.

În cea mai mare parte, reprezentăm prin cuvinte; totuși, aproape întotdeauna, se înțelege și imaginea naturală a obiectului, doar că ea este împărțită în reprezentări de cuvinte, iar în ele este dezvoltată și explicată în continuare. Pentru ca reprezentările de cuvinte să nu rămână necugetate, pentru aceasta imaginea naturală trebuie să mintă

cel puțin în adâncul conștiinței și rezonează în interior ca sensul cuvintelor.

Reprezentările cuvintelor și semnele sunt incomparabil mai capabile de a comunica altora decât reprezentările naturale și, prin urmare, primele servesc drept cel mai bun mijloc de transmitere a cunoștințelor.

§ 116.

Numai realitatea externă, corporală, este capabilă să treacă în reprezentare naturală, în timp ce realitatea internă, spirituală, nu poate fi reprezentată decât artificial, prin intermediul cuvintelor, sau figurat, prin intermediul imaginilor senzuale. Ceea ce este dat drept o reprezentare naturală a realității interioare nu este altceva decât o repetare a faptelor înseși în ecouri slabe. Reprezentarea unui fel de realitate internă, de exemplu. gandindu-te, chu in-

dorințe, dorințe etc., constă în faptul că, împreună cu cuvântul care o denotă, se reînnoiește în noi de fapt. Comunicarea Faptelor psihologice către ceilalți are loc în așa fel încât cuvântul care denotă una sau alta realitate spirituală o excită în sufletul celuilalt și, astfel, îl informează despre această realitate; Între timp, atunci când comunică experiențe senzoriale, cuvântul care denotă obiecte trezește în celălalt doar ideea lor.

§ 117.

Acțiunea puterii de percepție, a sesiza – oriunde ar avea loc – coincide cu observarea într-un act indistinguibil; totuși, observația și observația nu sunt identice, deoarece observația de foarte multe ori, și chiar mai des, rămâne neobservată. Acțiune de înlocuire

chapia este un exercițiu artificial și necesită mai mult exercițiu decât se crede în mod obișnuit. Ne putem convinge cu ușurință de acest lucru, de îndată ce comparăm, ce bogăție de observații apar în obiectele cunoscute unui cunoscător al acestora și cât de puțin observă în ele o persoană fără experiență.

O remarcă educată, îndreptată de artă, se numește în primul rând observație. Capacitatea particulară de a observa anumite tipuri de obiecte se bazează pe faptul că cercul de idei, format încetul cu încetul în noi pentru aceste obiecte, se reînnoiește cu ușurință la vederea lor.

Îmbunătățirea științelor depinde în cea mai mare parte de succesul sesizării și observării realității, care este deschisă sentimentelor tuturor, deși pe partea sa, știința descoperă noi

 și mai extinse zone de observare, prin experimente, colecții, cuțit anatomic, microscop și telescop.

§ 118.

O reprezentare nu este o impresie pasivă, sau o reflectare a realității observate în suflet sau creier, pentru că altfel, autoactivitatea spiritului nu ar fi necesară pentru formarea reprezentărilor; arta de a remarca nu se putea face; iar ideile în sine nu ar fi capabile de asemenea transformări pe care le face Fantasy cu ele. Dimpotrivă, reprezentările sunt o formare independentă a conștiinței după modelul realității. Și ca urmare, va deveni din ce în ce mai evident că natura conștiinței este tocmai impulsul de a se forma și de a se dezvolta, conform datelor

- 171 -

mostre sau la propria discreție.

§ H9.

Este greu de decis dacă această autoformare a conștiinței în reprezentare are loc cu ajutorul oricărui organ al corpului, și anume sistemul nervos, sau independent de acesta. Pe de o parte, există experimente prin care cu leziuni dureroase ale sistemului nervos sau pur și simplu cu presiune mecanică asupra creierului, formarea ideilor este distrusă complet sau doar parțial. În special, reprezentările unor observații de simț particulare par să depindă de cooperarea organelor de simț care le corespund; imaginând culori, sunete, mirosuri și gusturi se poate vedea clar cooperarea organelor implicate; iar înșelăciunile senzuale sunt întotdeauna pre-corespondente

ei cu organe senzoriale, sau în ele înșiși. Dar, pe de altă parte, în vise, când organele de simț au fost de mult adormite, vedem din nou toate aceste reprezentări senzoriale particulare în creier. Somnambulii își transferă toate reprezentările senzoriale, private și generale, într-o regiune diferită de sistemul nervos, deoarece acesta din urmă este complet liniștit de ei. În general, ideile noastre sunt conectate și împletite indiferent de utilizarea locală a diferitelor organe. Astfel, apariția locală a unor reprezentări senzuale particulare este poate o simplă consecință a obiceiului de a le forma în sensurile care le aparțin.

Secțiunea 120.

Toate împreună reprezentările comune multor simțuri se reduc la modificări a două reprezentări universale.

orb: spațiu și timp, pe care sufletul, fiind el însuși plasat în spațiu și timp, le poartă în sine ca Forme pre-experimentale. Și întrucât aceste Forme de bază ale reprezentărilor sunt, împreună, Formele universale ale întregii existențe mondiale, atunci de aici vine armonia prestabilită între lumea reprezentărilor și lumea exterioară, reală; dar se limitează doar la aceste două Forme principale și este potrivită numai pentru construcția celor două științe pre-experimentale, Geometria și Aritmetica.

§ 124.

Facultatea de percepție poate avea o dezvoltare diferită la diferiți oameni: este slabă sau puternică, lentă sau rapidă, judecând după faptul că observă puțin sau mult, în mai mult sau mai puțin timp; poate fi ascuțit sau tocit, fin sau aspru,

în funcție de faptul că ea observă obiectele clar sau obscur și dacă stă în ele asupra trăsăturilor cele mai superficiale și evidente, sau dacă înțelege semnele celor mai lăuntrice și mai secrete. În acest ultim caz, se mai numește și darul observației și al privirii subtile. Capacitatea de a percepe ideile comunicate de alții se numește înțelegere, care nu este rareori privată, de exemplu. la reprezentări matematice și apoi se numește cap matematic.

2. MEMORIA.

§ 122.

Reprezentările formate de puterea de percepție sunt păstrate în memorie și trec în proprietatea permanentă a spiritului, unde sunt păstrate cu cât mai ferm, cu atât mai multă atenție și activitate de sine.

au participat la formarea lor și mai ales cu cât au fost repetate mai des.

Reprezentările sunt stocate în memorie într-un mod cu totul special. Ei nu rămân aici în forma lor actuală, gata, sau nu continuă* în conștiința existenței lor în realitate; dimpotrivă, ele se scufundă în inconștiență și fiecare încetează să mai existe într-un mod real; dar ele pot reveni la viață voluntar sau involuntar în fiecare moment și așa mai departe. exista in posibilitate.

§ 125.

Mulți oameni înțeleg aproximativ memoria, crezând că reprezentările ei lasă urme și amprente materiale în creier, iar că memoria constă în faptul că sufletul, alternativ mai întâi pe unul, apoi pe celălalt, aruncă lumina conștiinței sale.

Dar — să ne limităm la o remarcă împotriva acestui fapt — reprezentările memoriei, într-un mod material, ar putea fi localizate în creier doar într-o anumită ordine; între timp, deoarece sunt reproduse în ordine diferite, la fel de mult în ordinea timpului ca și obiectele în sine.

§ 124.

Este evident că ideile imprimate în memorie își continuă existența în ea, ca o disponibilitate și o obișnuință a conștiinței de a se schimba

din nou în idei odată formate. Acest tip de pregătire pentru mișcări și acțiuni în afara localității este înrădăcinat de exercițiul în membrii noștri, și anume în mâini și picioare; chiar și corpurile fără suflet, de exemplu, instrumentele muzicale, capătă o obișnuință, deoarece în ele se pot cânta anumite tonuri corecte sau incorecte.

Cu cât ideea se repetă mai des și, în plus, mai atent și independent, cu atât mai hotărât și mai hotărâtor se afirmă în conștiință disponibilitatea de a o reproduce.

§ 123.

Cu toate acestea, memoria nu pare a fi complet independentă de sistemul nervos, și anume de creier. Cel mai mult, se pare, de ea depinde memoria cuvintelor. Există suficiente exemple care leziunile dureroase ale creierului, de exemplu. ranga, abcesul etc., care a intrat în el, a distrus toate cuvintele din memorie, sau cel puțin a furat capacitatea de a le reproduce intern: cu astfel de leziuni, deși organul vorbirii a rămas intact, pacienții nu aveau deloc cuvinte și din nou a trebuit să le memoreze. Este remarcabil că reprezentarea cuvintelor, în legătură cu semnele supuse vederii, ar putea rămâne în același timp, deci

că pacienții erau destul de capabili să citească și să se exprime în scris, între timp nicio idee despre cuvinte, când era necesar să o transmită la ureche fără ajutorul semnelor, le-a venit în minte și nu a putut fi exprimată. În fine, la fel de remarcabilă este împrejurarea că în unele cazuri, reprezentarea cuvintelor, independentă de semne, și odată cu ea vorbirea, au revenit brusc la perfecțiunea anterioară - Reprezentările naturale depind mai puțin de sistemul nervos decât reprezentările de cuvinte: acest lucru este dovedit de ъ împrejurarea că, odată cu pierderea memoriei cuvintelor, așa cum se întâmplă în cea mai mare parte în uitare, starea de prostie și necugetare nu se instalează încă, dar se dovedește doar pierderea formulării,

§ 126.

Dar o astfel de dependență a memoriei cuvintelor

din stări accidentale ale corpului nu dovedește încă păstrarea corporală a cuvintelor nicăieri, ci indică doar utilizarea instrumentală a sistemului nervos. O parte a creierului, în legătură cu nervii auzului și cu organele vorbirii, în timpul producerii interne a reprezentărilor de cuvinte, în timpul conversației interne, pare să îndeplinească o poziție similară cu cea pe care o îndeplinește limba

atunci când pronunția inteligibilă a unui text extern. cuvânt. Dar, așa cum acest cuvânt necesită flexibilitatea organelor verbale, care este, parcă, memoria corporală a cuvintelor imprimate în ele, tot așa și reproducerea reprezentărilor de cuvinte, poate, necesită flexibilitatea corporală a sistemului nervos.

3. CAPACITATEA DE A METI.

§ 127.

Reînnoirea reprezentărilor de memorie nu depinde de pur arbitrar, 12.

 nu dintr-un singur caz, dar are propriile condiții și temeiuri suficiente. În general, este arbitrară numai în cea mai mică fracție.

Ideile latente în memoria noastră sunt trezite la conștiința actuală prin două mijloace principale: a) iritații corporale și spirituale, b) contactul conceptelor, și nu numai prin ultimele mijloace, așa cum se spune de obicei în Psihologie.

Dintre aceste două mijloace, doar unul, contactul conceptelor, depinde de arbitrariul nostru, și apoi nu de punctele sale inițiale, ci doar de continuarea și diversele întorsături. Tocmai, nu ne putem aminti nimic pur și simplu pentru că ne dorim; însăși dorința de a-și aminti ceva presupune cel puțin o idee generală despre el.

întâlnit, stârnit involuntar în noi de vreun eveniment. Ceea ce aducem în mod arbitrar aici este doar o continuare a strângerii conceptelor începute involuntar. Dimpotrivă, stimulii corporali și spirituali sunt deja aproape complet îndepărtați din arbitrariul nostru, dar între timp ei susțin și continuă predominant jocul de idei în care sufletul nostru este în mod constant angajat.

§ 128.

a) Prin denumirea de stimuli corporali și spirituali, ca mijloc de reînnoire a ideilor în memorie, înțelegem toate sentimentele și dorințele corporale și spirituale posibile, în special gradul lor cel mai înalt - pasiunile. Deci cerințele corporale, de exemplu. foamea și setea, determină sufletul să reproducă idei despre obiecte care servesc la satisfacerea acestora

reniu; cel flămând se gândește la pâinea sau friptura lui; însetat – de băutura lui. Cu o vivacitate deosebită, adesea pernicioasă; excitarea sexuală evocă idei legate de satisfacția sa. Ce emoție de idei poate

apărea și din emoția oricărui sentiment, vedem în oamenii care sunt într-o stare de furie, admirație și inspirație.

Transformarea stimulării corporale sau spirituale într-o serie de idei, cu toată eterogenitatea ambelor, o putem înțelege cu ușurință când considerăm că conștiința, în întreaga sa ființă, este deja în acord cu anumite idei și, prin urmare, de îndată ce este excitat într-o direcție sau alta, atunci trebuie să se formeze și în reprezentări care îi corespund. Fiecare mișcare a sufletului nostru, parcă, pune în mișcare una sau alta

îndoiți-și conștiința, deja acordată în întreaga sa ființă la anumite imagini, și se desfășoară într-o serie de reprezentări.

Dacă stimulii corporali și spirituali, ca condiții primare pentru reînnoirea ideilor noastre în memorie, au mai mult merit psihologic; pe de altă parte, contactul conceptelor, dând loc arbitrarului și fiind accesibil educației, are pe partea ei o semnificație mai pedagogică.

§ I29·

b) Contactul conceptelor este unirea unor idei diferite, conform cărora ele se evocă reciproc în memorie.

Principiile contactului conceptelor se împart în inferioare și superioare, în funcție de faptul că ele constituie o legătură externă sau internă a ideilor.

Modurile inferioare de combinare au fost deja pe deplin enumerate de Aristotel; acestea sunt: proximitatea locală, sau mai bine zis, modernitatea, consistența, asemănarea și contrastul. Dintre aceste combinații, numai primele două aparțin memoriei propriu-zise; alte două corelații: asemănarea și opoziția, sunt introduse în ea de Fantasy.

Prin aceste combinații externe, ca legătură internă, legile superioare ale coeziunii apar în acțiune atunci când mintea își produce influența transformatoare asupra reprezentărilor memoriei. Legile de acest fel sunt: în conformitate cu legea proximității locale, legătura părților în general și proprietăților dintr-un obiect, în conformitate cu succesiunea, legătura cauzală; în conformitate cu asemănarea — asemănarea sau genul

comunitate comună; în sfârşit, în conformitate cu contrariul, opoziţia sau convergenţa speciilor

Secțiunea 150.

Legile inferioare ale contactului ideilor operează mai mult la copii și la cei needucați; dimpotrivă, cursul conceptelor la oamenii educați, cel puțin atunci când gândesc cu atenție, urmează corelații mai interne, logice. Deci, în descrieri, needucații și copiii aderă la ordinea localității, în timp ce descriptorul educat cercetează întregul și apoi parcurge una după cealaltă părți și părți. Narațiunea needucată, ca o cronică, urmează ordinea timpului; dar ceea ce se formează, ca și istoria, revine la fundamente și cauze și se extinde la consecințe și acțiuni, prevede scopuri și calculează

diverse mijloace. Conversația needucată și jucăușă se mișcă pe firul asemănării și al opoziției - ^ de la obiect la obiect, de la anecdotă la anecdotă, de la un caz remarcabil la altul, de la o glumă la alta; Între timp, pe măsură ce o expunere deliberată urmează o ordine sistematică, urcă de la o specie la alta sau coboară de la un gen la altul, ea pune o specie sub alta și întruchipează contrariile lor.

§ 151.

Toate legile contactului conceptelor se rezumă la un singur lucru: „reprezentările care odată formau un fel de unitate, sau care împreună constituie o întreagă reprezentare, se evocă din nou una pe cealaltă. „Și această lege se explică prin faptul că reprezentările, care formau anterior o întreagă reprezentare, lasă de la sine în minte.

 o dispoziţie spre reproducerea lor totală, care, trezită la realitate, pe de o parte, reînvie de la sine în celelalte laturi.

Ideile moderne sunt doar una pentru că spiritul, datorită unității sale, este întotdeauna concentrat în întregime într-un act. Și * reprezentările succesive coincid într-o serie continuă. În plus, în aceste combinații externe, în cea mai mare parte, există deja o legătură internă, logică, a întregului sau a obiectului, precum și una cauzală. Și aceste combinații logice sunt ele însele unitatea esențială și internă a modernului și consecvent; i-mepno: întregul este unitatea părților, subiectul este unitatea calităților, în cele din urmă legătura cauzală este unitatea cauzei și efectului, fundamentului și efectului, scopului

și fonduri. Membrii lor sunt legați în rememorare deoarece, datorită unității lor interne, formează reprezentări integrale. Lucruri asemănătoare se unesc datorită asemănării ascunse în ea, care, luată separat, formează o comunitate generică; și același lucru se unește în

amintire din faptul că în interior, în gânduri, ea constituie de fapt un singur lucru. — În sfârșit, contactul contrariilor se reduce la această unitate interioară a aceluiași. Opusele sunt opoziții inconștiente și inconștiente, sau convergențe ale speciilor, la fel cum asemănarea este o asemănare inconștientă; iar obiectele opuse sunt specii ale aceluiași gen și, prin urmare, au, de asemenea, în ele însele legătura dintre asemănarea și unitatea, deși adesea foarte imperceptibile. Bază?

 ele se evocă în reamintire, există, după cum ați putea ghici, comunitatea lor generică, și nu diferența lor specifică, adică nu chiar opusul lor, așa cum se pare că unii psihologi au recunoscut destul de ciudat.

§ 152.

Amintirea în general nu este doar o reproducere, ci și o reamintire, deoarece reprezentările formate anterior nu sunt doar repetate, ci cu conștiința că le aveam deja înainte. Această conștiință constă într-o reprezentare mai mult sau mai puțin obscură sau clară a timpului care a trecut de atunci și a împrejurărilor din acel timp, în care identitatea neîntreruptă a conștiinței de sine se extinde prin toată această serie de amintiri.

§ 155.

Memoria în general, adică împreună cu capacitatea de a-și aminti, este diferită

 de grade și genuri personale.

În ceea ce privește gradele, ei fac, în general, o distincție între memoria bună și cea proastă; și în special, avantajele și dezavantajele sale speciale, care pot fi împărțite în intensiv și extensiv. Diferențele extinse depind de mult sau puțin, iar pentru o perioadă lungă sau scurtă de timp păstrează memoria; în prima diferență se exprimă receptivitatea (capacitas) sa, în a doua, fermitatea (tenacitas). Diferitele grade de aplicabilitate sunt numite memorie extinsă sau limitată, iar diferitele grade de duritate sunt numite memorie puternică sau slabă. și în acest sens ei fac distincția între memoria ușoară și cea grea, adevărată și falsă.

Dezavantaje extinse și demne*

proprietățile sunt indisolubil legate; dimpotrivă, dezavantajele și avantajele intensive pot fi în opoziție, atât între ele, cât și în raport cu dezavantajele și avantajele capacității de memorie.

Secțiunea 454

Prin naștere, ei disting memoria lucrurilor, cuvintelor, răzbunării și numerelor. Aceasta din urmă, într-un anumit grad de perfecţiune, este o facultate specială derivată din natură; cu toate acestea, deficiența sa perceptibilă, în cea mai mare parte, este rezultatul lipsei de exercițiu, care este absolut necesar pentru a stăpâni un material atât de dur precum numerele.prima este mai degrabă o amintire a auzului, iar cea de-a doua este mai mult un amintirea vederii.

§ 135.

Prin exerciții și educație, memoria poate fi adusă la un grad extraordinar de forță și volum uimitor.

Condiția principală a atenției adevărate și ferme este formarea precisă și independentă a ideilor și repetarea lor suficientă.

Memorarea sau întărirea unui număr de idei are loc fie mecanic, fie rațional, în funcție de faptul că legile inferioare sau superioare ale contactului conceptelor sunt mai acceptate să ajute. Folosirea acestei sau acelea metode depinde de vârsta și gradul de dezvoltare spirituală a persoanelor. La copii, învățarea prin memorare trebuie exercitată cu o perseverență deosebită, pentru a nu slăbi așa-zisa memorie propriu-zisă, și anume memoria cuvintelor.

Pe de altă parte, o persoană care gândește merită o afirmație rezonabilă, care cuprinde subiectul incomparabil mai profund și aduce mai multe beneficii.

§ 156.

Pulsiunile inimii, care contribuie atât de mult la reproducerea ideilor, nu depind direct de voința noastră; cu toate acestea, putem, deși nu direct, să ne aducem în starea de spirit dorită, să o înălțăm și să o menținem; şi astfel pot fi recomandate, în învăţare, şi cooperarea inimii.

Modul artificial de învățare oferit de vrăjitorii mnemonicii, care invocă legea asemănării și opoziției pentru a ajuta, astfel încât o serie de idei noi să poată fi conectate de fiecare dată cu o schemă odată învățată, nu are niciun merit practic și este capabil să trezească numai surpriză goală.

CAPITOLUL IV.

IMAGINAȚIE SAU FANTAZIE.

§<57.

Sufletul nu își repetă cu sclavie ideile, întocmite după lumea reală, ci are capacitatea de a le modifica în diverse moduri și de a se forma liber în propria sa lume de idei. În acest sens, i se atribuie imaginația sau fantezia, iar autoeducația liberă a conștiinței în lumea ideilor se numește creativitate.

§ 158.

Creativitatea Fanteziei este diferită de reprezentarea puterii de percepție și memorie, că în primul sufletul dezvoltă liber natura educațională a conștiinței, nu. stânjenit de nevoia de a respecta cu strictețe legea adevărului și

respectă numai legile probabilității și posibilității.

Versimilitudinea creațiilor creative ale Fanteziei constă în acordul lor cu felurile și felurile de obiecte și relații reale; Posibilitate fizică și morală - în acordul lor cu legile lumii corporale și spirituale; în sfârșit, o posibilitate logică — în acord unul cu celălalt. Aceasta este esența extinderii treptate a legii adevărului, de la care, în diferite moduri, Fantezia renunță în opera sa. Plauzibilitatea sau adevărul concis este cerut doar de creaturile sale importante, în timp ce basmele și visele cu greu se supun legile posibilității logice.

§ 159.

Aceeași trăsătură distinctivă a fanteziei creative este creativitatea involuntară, care poate crește

chiar până la un entuziasm jalnic. Cele mai bune lucrări ale Fanteziei nu sunt rodul muncii, nu sunt elaborate după o regulă fixă, nu sunt destinate intenționat într-un scop sau altul; dar sunt infectați în pântecele ei creatoare de puterea inspiratoare a gândirii, sunt atrași instinctiv, executați cu un sentiment inconștient și revărsați proaspăt și original din adâncul ei, clocotind de imagini. „Fantezia Creativă este o conștiință involuntară care se dezvăluie în imagini, conform nevoii interioare de a crea.

§ 140.

Lucrările Fantasy constau fie a) în asistența altor abilități, fie b) în crearea unora independente.

a) Fantezia acţionează asupra tuturor facultăţilor cognitive inferioare, făcându-le să pară că Fantazizează în lor

Plecări. Ea înșală simțurile, îi păcălește cu seducții, îi bântuie cu fantome, îi înconjoară cu imagini clare sau încețoșate. Între reprezentări și concepte, ea servește ca mediator, inspirându-le pe cele dintâi și dând figurativitate celor din urmă * Ea reînnoiește parțial acțiunea memoriei și parțial o modifică; la înțelegere, uneori dă naștere la erori, alteori duce la activitate. În cele din urmă, Fantezia servește ca mediator între memorie și înțelegere, rezolvând legătura istorică grosieră a ideilor de memorie și conducându-le la combinații de similitudine și opoziție, care prefigurează legătura rațională.

§ SH.

b) Caracterul constructiv al Fantasy nu se extinde la crearea unui nou conținut care nu ar fi cules din observații, ci se limitează la

(O reproducere potrivită și o transformare a ideilor extrase din lumea realității. Cea mai originală creație este doar o ediție modificată a lumii noastre și nu orice lucrare nouă în toate privințele.

Mijloacele folosite în acest caz de Fantezia constructivă sunt: creșterea și scăderea reprezentărilor obișnuite, schimbarea compoziției și îmbinării acestora; reprezentarea concretă și picturală și îmbrăcămintea figurativă a gândurilor și ideilor; și în final, transformarea sentimentelor și stărilor sufletești în idei.

Acesta din urmă este principala sursă a întregii creativități. Deci poetul trebuie să trăiască în sine din inimă prin ceea ce vrea să pună în imagine și în cuvânt; el trebuie, de exemplu. el însuși, parcă, să accepte personajul descris de el,

să se simtă soție alături de el, să fie înflăcărat de dorință și pasiune cu el. Principalul talent al poetului îl reprezintă expresiile faciale sincere, combinate cu Fantezia flexibilă, care este necesară pentru a exprima aceste mișcări sincere, în puritate și claritate, cu acuratețe și transparență, exprimate contemplativ și clar în imagine și cuvânt. Din această fecundare a inimii apar și idealurile.

§ 142.

Idealul este efortul inimii către infinit, sau ideea prezentată într-o formă individuală corespunzătoare, astfel încât ideea este limitată în revărsarea ei de formă, iar forma este luminată și vivificată de idee.

Conținutul idealurilor, adică ideea în sine, este extras din emoțiile inimii, sau cel puțin este dat viață de ele, iar Forma idealurilor este

izvedenie Fantezie. Realizarea lor este o chestiune de artă, care trebuie să le exprime într-un mod tangibil, real, pentru a exprima, de exemplu, un cuvânt elegant, măsurat în poezie, sunetele unei voci sau ale unui instrument în cânt și muzică, un joc de culori în pictură etc. În fiecare dintre aceste cazuri, ideea trece în lumea exterioară, luând forme senzuale și așa mai departe. idealul este realizat.

CAPITOLUL V. ÎNŢELEGEREA.

§ 143.

În capacitatea de a înțelege, este necesar să se distingă două laturi: capacitatea de a gândi și de a cunoaște realitatea care se încadrează în sensul exteriorului sau intern și abilitatea de a înțelege realitatea lumii suprasensibile,

nu este inclusă în cercul experienței: prima facultate se numește înțelegere în sens larg, iar ultima, rațiune.

I. MOTIVE.

§ 144.

Gândirea și cunoașterea intelectului cuprinde mai multe acte speciale și anume: a) concepția, 6) înțelegerea, c) judecata și d) încheierea investigației. După diferența dintre aceste plecări și rațiune, ele se numesc: ascuțite, sănătoase, precise și, în sfârșit, eMetlp-vym și temeinice: aceleași modificări ale rațiunii pot fi numite: inteligență, simț, putere de judecată și w.io. I®.

Inteligența transformă reprezentarea memoriei în concepte. Alte abilități de gândire conferă conceptelor o aplicare adecvată: sensul

le consumă pentru înțelegerea obiectelor; minte - pentru explicarea și aprobarea cunoștințelor și în scopuri practice. Puterea de judecată îmbrățișează ambele facultăți ca o formă mai mult sau mai puțin dezvoltată a lor.

a) CONCEPTUL.

gândire

esenţa lui

§ 143.

Conținutul propriu constă în concept.

Conceptele la baza lor

afirmații sau modificări substanțiale ale conștiinței și diferă de reprezentări în generalizarea lor. concluzând în sine doar ceea ce este în reprezentările aceluiaşi. ^în același timp^ această diferență este foarte relativă, deoarece orice reprezentare este deja mai mult sau mai puțin generală, întrucât nimic individual nu poate fi reprezentat și exprimat în întregime

caracteristică specifică. Caracterul propriu al unui concept constă mai mult în utilizările pe care le facem din cauza generalității sale și a relației cu particularitățile puse în el; și anume, prin concepte înțelegem trăsătura generală de bază a particularităților. Astfel, orice reprezentare poate fi un concept, deoarece poate servi la înțelegerea reprezentărilor sau obiectelor particulare conținute sub ea; și invers, fiecare concept va înceta să mai fie un concept și va rămâne o simplă reprezentare, de îndată ce este conceput în sine, fără a ține cont de particularitățile sale. Următorul un concept nu este altceva decât o reprezentare generală a obiectelor private cuprinse sub el

§ 146.

Abilitatea de a rezolva lumea pre-

introdus în concept este inteligență (©cfjarffinn). Operatiile prin care produce aceasta transformare converg catre doua principale; comparaţie şi distincţie. În conformitate cu aceasta, inteligența poate fi definită și prin capacitatea de a compara și de a distinge.

Witty, într-un grad înalt, este numit cel care descoperă / diferențele și unde văd alții! doar la fel, și acolo găsește corelații unde alții văd doar diferența. Dimpotrivă, este considerat prost cel care

recunoaște aceleași obiecte și cazuri ca fiind diferite, dar amestecă diferite. În sfârșit, cineva prin diferențele de suprafață ale subiectului! Tovarășul este capabil să prevadă conexiunile și asemănările lor cele mai interioare și îndepărtate, ceea ce se numește profunde. Intelegerea pervertită este rafinament, joacă cu proporții meschine.

 modificări și diferențe nesemnificative; distorsiunea gândirii este rafinament, scotocire în profunzimile ideilor fără nicio abilitate și, prin urmare, fără succes.

§ 147.

Comparația și diferența este observarea aceluiași sau diferit în obiecte opuse unul altuia. În același timp, se cere ca obiectele comparate să se închidă reciproc; de ce, dacă prin însuși faptul că nu pot fi aplicate unul altuia, atunci comparația se face prin apropierea unui obiect de reprezentarea altuia. Atunci este cunoscută asemănarea și diferența dintre două obiecte, astfel reunite reciproc, din? Este adevărat că același este în interior și în reprezentare doar unul, în timp ce diferitul rămâne unul în afara celuilalt și constituie doi.

Prin urmare, se spune pe bună dreptate: asemănarea exterioară a două obiecte se reduce în gândire la unitate, iar diferența lor la dualitate; sau – comparația se bazează pe legea identității: este una cu aceea; dimpotrivă, diferența se bazează pe legea non-identității: acest obiect nu este acela.

§ 148.

Prin dubla funcție de comparație și diferență, inteligența pătrunde în masa haotică a reprezentărilor de memorie și le dezvoltă, ca un proces chimic, separând eterogenitatea. noe și conectarea omogenă; și prin aceasta, se înmulțește pe cât ne simplifică cunoștințele, mai ales pentru prima dată le aduce într-o ordine sistematică, de care depinde adecvarea lor pentru utilizare.

O astfel de dezvoltare a reprezentărilor

realizat prin trei metode, cărora le corespund trei lucrări diferite; și anume, la început, inteligența folosește mai mult procesul de distincție (analiza) în formarea propozițiilor, apoi mai mult procesul de comparație (sinteză), în formarea conceptelor și, în final, împreună, ambele procese în formarea unui sistem. .

§ 149.

Dezvoltarea reprezentărilor de memorie începe, ca un proces chimic, cu rezoluția sau distincția, care, ca o condiție necesară, trebuie să precedă comparația, tocmai pentru a găsi ceva asemănător în reprezentări. Produsul diferenței este o poziție care este fie intranzitivă când exprimă ceva care este permanent, fie tranzitivă când exprimă ceva care este tranzitoriu.

În ambele cazuri, ea descompune reprezentările întregi ale celui care rămâne fie în părțile sale, fie în semne; iar în final, descompune toate reprezentările trecătoarei acum în momente de timp, acum în termeni cauzali. Poziția se bazează pe observarea diferențelor.

După o astfel de împărțire, apropierea rudelor, sau Comparația 5, începe de la sine și conceptul are loc, deoarece conceptul este asemănarea diferitelor obiecte, care devine imediat vizibilă în ele, de îndată ce se renunță la actul anterior de distincție. din diferențele cu care se întâmplă de obicei să fie fuzionat și fuzionat.

P într-o poziție, deși se formează în principal prin distincție, există deja o comparație, deoarece părțile și proprietățile distinse sunt legate într-un obiect cunoscut; cu altul

pe de altă parte, și în formarea conceptelor, deși se realizează preponderent prin comparație, există și diferență, deoarece doar reprezentările distincte se compară între ele: dar ambele ramuri ale inteligenței sunt unite în egală măsură numai atunci când un sistem este format. Sistemul se formează atunci când reprezentările sunt aranjate în funcție de relații generice și de specii. În formarea unui concept generic, ca același într-unul diferit, deși de obicei predomină comparația, se atrage atenția și asupra diferențelor conceptului, deoarece este conceput ca o combinație a speciilor sale. Dimpotrivă, în formarea conceptelor specifice, ca diferite în același, diferența predomină, însă, conceptele specifice includ și conștiința comunității lor generice, și în continuare. comparaţie.

Sistemul desenat de inteligență prin cunoștințele noastre este o țesătură ale cărei fire converg într-un punct și diverg din nou de la acesta. Un astfel de aranjament ne oferă mijloacele de a îmbrățișa, parcă, dintr-o singură privire, vasta lume a cunoașterii și de a o supune puterii spiritului nostru.

Sistemul este, de asemenea, pentru știință ceea ce este bunul simț pentru viața comunității.

Secțiunea 150.

Dintre diferențele de concepte, cel mai important lucru pentru Psihologie este genetic, care constă în faptul că unele dintre ele se formează în mod natural, altele artificial. Un concept format natural este o imagine generală a unui obiect, iar unul format artificial este un concept în sensul propriu al cuvântului.

Despre obiectele experienței zilnice se formează de la sine, fără instrucțiuni

știință și artă, un număr semnificativ de reprezentări generalizate, care, prin numărul și proprietățile lor, satisfac nevoile căminului. Și anume, în timpul observării oricăror fenomene, imaginile și reprezentările anterioare ale obiectelor asemănătoare acestora sunt reproduse conform legii asemănării, ele însele se generalizează și constituie concepte: pentru că în memorie se reînnoiesc similarul, mai degrabă decât diferitul, iar diferențele. , fără participarea specială a conștiinței noastre și a arbitrarului, încetul cu încetul ele cad în ea.

Ceea ce în conceptele naturale este reproducerea a ceea ce este asemănător, în formularea conceptului de artificial este comparație, iar abandonarea tot ceea ce este diferit în primul corespunde abstracției din diferențe, care are loc în formarea celui din urmă.

Un concept artificial are un avantaj științific, incontestabil, față de unul natural. Acesta din urmă, desigur, poate avea o claritate deosebită, dar îi lipsește totuși inteligibilitatea, adică separarea trăsăturilor sale și caracterul precis al conturului său, care, prin însăși formarea sa, se potrivește într-o măsură mai mare sau mai mică unui concept artificial; iar de aici rezultă dificultatea de a defini sau pur și simplu exprima un concept natural, deși conținutul său, într-o formă mixtă, este cunoscut de toată lumea. Dar pentru asta, conceptul natural are o utilizare mai practică: ceea ce este cules din viață ^ (și, le este ușor și de la sine aplicat din nou; între timp, ca om de știință, cu conceptele sale artificiale, nu - rareori rămâne străin.

în mijlocul lumii și de fapt nu găsește nicio aplicație pentru ele.

Ambele virtuți, adică aplicabilitatea teoretică și practică, sunt combinate într-un concept artificial atunci când, prin utilizarea frecventă în realitate, devine natural și la fel de utilizabil ca acesta din urmă.

b) П О Н I М А N 1 Е.

§ 132.

Pentru ca reprezentările să-și poată găsi o aplicație rezonabilă, pentru aceasta ele trebuie prelucrate prin gândire și ridicate la concepte; în caz contrar, rămânând simple concepţii originale, ele vor fi potrivite doar pentru subiectul individual asupra căruia sunt educaţi.

Cea mai directă și simplă aplicație, ceea ce face gândirea

din donațiile lor, există înțelegere.

§ 133.

Înțelegerea, la prima vedere, nu se deosebește cu greu de simpla observare și observație, deoarece, ca și aceasta din urmă, coincide cu observația într-un act; și de aceea înțelegerea nu se întâmplă deloc fără a observa și a observa. Cu toate acestea, înțelegerea trebuie să distingă de aceste două acțiuni inferioare, ca actul cel mai înalt, chiar și pentru că deseori se găsesc separat: observarea fără a observa și înțelegerea, și observarea fără înțelegere. Sunt destul de mulți oameni care, de exemplu. remarca este foarte variată și abundentă în detalii și totuși conține mai puține concepte și, prin urmare, merite; cu altele, dimpotrivă, remarca este mai săracă în detalii, dar mai bogată în concept.

Înțelegerea obiectelor observate

sau reprezentări constă în faptul că noi, parcă, le contemplăm sau le cunoaștem prin concept, că conceptul unui obiect ia naștere imediat în noi odată cu perceperea lui, sau reprezentarea lui. Următorul înțelegerea este conștiința unui obiect prin intermediul unui concept; între timp, ca simplă observaţie şi reprezentare, există conştiinţa directă a ceea ce se observă sau

subiectul prezentat.

§ 154.

Această transmitere a conceptului, conform căreia servește ca mediu de observație sau reprezentare, este un act de gândire extrem de important. Până când nu apare în noi un concept despre un obiect observat, un cuvânt citit sau auzit sau o serie de idei din interior, nu înțelegem ceea ce am văzut sau auzit. Motivul este acea lumină ascendentă în conștiință, cu

pe care recunoaștem din nou conceptul în obiect, universalul în particular. Avantajul înțelegerii față de simpla observație este parțial diminuat, cu excepția acelei culori subiective, care este convenabil transmisă înțelegerii din faptul că o viziune și o opinie individuale sunt de obicei amestecate cu un concept.

Înțelegerea este calea cea mai generală și dominantă de cunoaștere, dar apare la grade foarte diferite de dezvoltare. În general, printre cei în vârstă și educați, aproape orice observație este însoțită de o înțelegere, al cărei grad depinde parțial de reflecție și parțial de talentele observatorului. Contemplarea neînsoțită de înțelegere se numește gura. Se întâmplă și mai des ca reprezentările de cuvinte, la citirea sau ascultarea acestora, din motive subiective și obiective, să nu fie însoțite de

 așteaptă înțelegere. Însăși înțelegerea unui discurs citit sau auzit poate avea infinit de grade, variind de la cel mai general și mai confuz concept până la cea mai separată înțelegere a detaliilor și a întregului.

§ 155.

Înțelegerea sau gândirea este direcția sensului. Semnificația este atribuită tocmai celui care înțelege ușor și corect, adică de la cine obiectului observat și observat, sau unui număr de idei, de exemplu. la un discurs citit sau ascultat se adaugă ușor conceptul potrivit – cine știe să-și aplice cu succes conceptele și poate fi mereu găsit cu ele în lumea realității.

Opusul inteligenței este prostia, în care încă se poate distinge între o latură negativă și una pozitivă.

Prostia negativă se numește limitare. Ea poate proveni din nou din două cauze: fie dintr-o lipsă de concepte, care singură nu este întotdeauna un semn sigur de prostie, ci doar atunci când se referă la o anumită gamă de obiecte; sau din încetineala reproducerii conceptelor, datorită căreia, totuși, se poate exprima din nou un simț și, în plus, foarte bun simț. Prin urmare, prostia negativă trebuie judecată cu mare

atenție pentru a nu cădea în eroare și nedreptate în a judeca pe cineva.

Dimpotrivă, nu se poate greși în prostia pozitivă și, prin urmare, nu este greu să o judeci: constă în faptul că gândirea cade în concepte absurde, perverse și false; aceasta este o soartă specială, care gravitează asupra unora prin natură și asupra altora

ofta din vina lor – se pierde în gândurile la cele mai ciudate și mai nepotrivite. Această prostie pozitivă se numește lipsă de sens.

Dacă necugetarea, așa cum se întâmplă adesea, este încă unită cu o Fantezie vie, neliniștită, atunci ea trece la nebunie, un joc extrem de insuportabil, rafinat, cu concepte nepotrivite.

d) judecata.

§ 15β.

Judecata este în principal de două feluri: categoric și cauzal.

a) Cu o judecată categorică sau, așa cum s-ar putea numi, una descriptivă (prábkati), în care un concept, ca predicat, vorbește despre un obiect, ca subiect, acțiunea sensului, a înțelegerii, este foarte asemănătoare . Ta

ce au în comun judecata și înțelegerea, că sunt cunoașterea unui obiect prin intermediul unui concept. Cu toate acestea, înțelegerea diferă de judecată prin faptul că în acest din urmă concept conceptul se ridică deasupra obiectului și vorbește despre el, în timp ce în înțelegere coincide cu obiectul. În esență, înțelegerea și judecata figurativă sunt una și aceeași, și anume cunoașterea unui obiect, mijlocind conceptul meu; dar se deosebesc între ele doar în felul în care cel dezvoltat diferă de cel nedezvoltat în general. O judecată figurativă este o înțelegere dezvoltată, sau mai bine spus, o înțelegere în curs de dezvoltare; iar înțelegerea este o judecată nedezvoltată.

§ 137.

Cu toate acestea, o judecată narativă diferă de înțelegere nu numai în forma sa mai dezvoltată, ci și în ea

sunt multumit. Este foarte ușor de ghicit care dintre cele două tipuri de concepte, naturale sau artificiale, au mai multe aplicații în

înțelegere și care în judecată. Conceptele naturale sunt atât de nedezvoltate și nedefinite în trăsăturile și contururile lor încât, tocmai din acest motiv, ele nu pot fi ridicate în mod decisiv deasupra subiectului și aplicate acestuia prin judecată; se contopesc cu subiectul. Pe de altă parte, conceptele artificiale au o formă atât de definită încât nu mai pot coincide ușor și complet cu obiectul. Pentru ca un concept artificial să fie aplicat prin înțelegere, este nevoie și de un obicei dobândit prin folosirea frecventă a acestui concept.

§ 138.

După forma gramaticală de exprimare, o judecată este o propoziție constând

din subiect și predicat; cu toate acestea, ea diferă de o propoziție simplă prin faptul că este realizată prin aplicarea unui concept, în timp ce propoziția apare printr-o simplă distincție a unui obiect observat. Propoziția este o simplă analiză, iar judecata este sinteză și analiză împreună: sinteză pentru că aplică conceptul obiectului și analiza pentru că conceptul atașat spune despre el. În poziție, predicatul este legat de subiect, ca parte a conținutului său, iar în judecată, dimpotrivă, subiectul este subordonat predicatului, ca parte a volumului său.

§ 139.

Pe plan intern, în centrul spiritului, judecata, desigur, diferă puțin pe de o parte de înțelegere și, pe de altă parte, de poziție; dar în exterior, în cercul vieţii spirituale, acestea

scândurile sunt împărțite în așa fel încât se găsesc adesea separat la persoane diferite. O poziție simplă este lotul vorbitorilor, care, cu o mulțime de observații, combină adesea sărăcia extremă de judecată, în timp ce o persoană rezonabilă, chiar și cu puține observații, posedă adesea o bogăție de judecată. În același mod, simțul se regăsește adesea separat de puterea de judecată: un alt cap, lipsit de o educație științifică, poate dezvolta bunul simț în comunitate, iar între timp, raționamentul nu are deloc succes atunci când este necesar să se exprime o judecată despre un obiect și poate chiar arăta o incapacitate completă față de științe. Pe de altă parte, altor oameni de știință, cu cea mai subtilă și mai educată judecată, le lipsește simțul practic într-o măsură foarte sensibilă.

§ 160.

b) O abatere specială a gândirii este o judecată cauzală sau dezvoltarea unei legături cauzale. Plecările anterioare ale gândirii au fost implicate în formarea conceptelor și aplicarea lor la obiecte ca semne; judecata cauzală are în vedere o relație complet nouă, relația dintre cauză și efect în lumea reală sau rațiune și efect în gânduri.

Un semn constă cu obiectul său în raport cu identitatea: se află în obiectul său, este extras din el și este din nou recunoscut în el; între același lucru ca cauză și efect, deși ele stau și într-o relație internă unul cu celălalt, dar deloc în raport cu identitatea; sunt diferiți unul de celălalt și doar unul urmează de la celălalt.

O judecată cauzală are ceva în comun

cu o înțelegere și o judecată figurativă că este și o cunoaștere mediocră, doar o mediere în ea de cu totul alt fel. Într-o judecată cauzală, o reprezentare este înțeleasă prin intermediul unei alte, complet diferită de ea, și în înțelegere și o judecată descriptivă, prin ea însăși, deoarece conceptul, ca semn, este el însuși un obiect, numai de cea mai înaltă calitate. În ultimele două plecări, medierea cunoașterii este unilaterală, deoarece numai obiectul este cunoscut prin concept, iar nu conceptul prin obiect; dimpotrivă, în cunoașterea cauzală medierea este dublă: aici, așa cum cauza este judecată după efectele ei, așa efectul este explicat din cauzele sale.

§ 161.

Un tip foarte special de cauzal

15

purtarea este prezentată într-o combinație de scopuri și mijloace, spre care ne întoarcem în principal în pensiune, astfel încât să încercăm să pătrundem în legătura cauzală dintre prezent și trecut în principal pentru a alege mijloacele cele mai decente și eficiente pentru scopurile noastre. în viitor, mijloacele constau într-o legătură cauzală, dar mai complicată și mai complexă. În lumea reală, un mijloc este ceva care precede și produce, apoi. motiv; dimpotrivă, scopul este ceva ulterior și produs, un efect. Dar pe de altă parte, din nou, scopul precede mijloacele, tocmai în gânduri, ca bază a alegerii sale. Sfârșitul este acțiunea reală și fundația ideală; iar remediul, pe de altă parte, este efectul ideal și cauza reală.

Judecata cauzala corespunde, ca plecare cea mai inalta, pozitiei tranzitive, iar celei indicative, celei tranzitive.

Judecata în general este atribuită unei anumite modificări a înțelegerii, puterii de judecată (urtÇeitëftaft). La care această latură a rațiunii este dezvoltată în mare măsură, el este numit în primul rând gândire și raționament.

d) CONCLUZIA CONSECINTELOR.

§ 462.

Concluzia consecințelor poate fi considerată în termeni științifici și de zi cu zi.

a) În viața de zi cu zi, concluzia consecințelor este cântărirea și luarea în considerare a mijloacelor și a scopurilor. Această considerație, printr-un exercițiu constant, se transformă într-un obicei și se ridică într-o asemenea imediatitate încât scopul 15.

iar mijloacele se prezintă gândurilor ca într-o clipă. Capacitatea de a face astfel de considerații se numește minte practică, sau prudență, deoarece mintea practică și prudența nu este altceva decât capacitatea de a alege mijloacele cele mai simple și cele mai decisive pentru scopurile cuiva., I III ■> '-Gi L

§165.

Cu cât este mai bogat în mijloace și cu atât mai flexibil în alegerea lor, cu atât i se atribuie mai multă urla; pe ce se bazează cu adevărat

suficiența mijloacelor, moderarea speranțelor excesive de succes, astfel minuțiozitatea îi aparține în cel mai înalt grad; cu cât ține cont de cazurile care pot veni, cu atât deține mai multă previziune.

Prudența sufletelor mărunte se numește ticăloșie; tinde să

scopuri meschine, sau alege măcar mijloace meschine. Viclenia și viclenia sunt deja mai mult o modificare morală a prudenței; primul se uită afară și așteaptă mai mult la pândă, în timp ce cel din urmă se ascunde și înșală mai mult.

Calitatea opusă prudenței este simplitatea, care are din nou două laturi: negativă și pozitivă, pentru că fie se pierde în alegerea mijloacelor, fie alege mijloace perverse și inconsecvente cu scopul. Un tip cu totul special de simplitate este migălia fără scop și inexplicabilă, care se oprește numai la mijloace, fără a ajunge la scop.

Dacă simplitate; ca calitate morală, ei laudă, înțeleg prin ea demnă de respectat lipsa de scop a acțiunilor, în contrast cu

acțiune care transformă totul într-un mijloc pentru scopurile sale,

§ 164.

b) Concluzia științifică a consecințelor, sau inferența, este o judecată mediocră, întrucât concluzia, sau sentința pronunțată, este

derivată din judecăți anterioare, din premise în care, deși pe ascuns, trebuie să fie deja cuprinsă.

Scopul inferențelor este dublu: dacă concluzia este un adevăr nou, dobândit prin intermediul Concluziei, care, deși este ascuns în premise, totuși nu pare să existe pentru cunoaștere: în astfel de cazuri, inferența presupune că scopul este de a răspândește cunoștințele și are o mișcare progresivă; sau, după cum se întâmplă în cea mai mare parte, concluzia este un Fapt, deja cunoscut de nicăieri, și anume din experiență: și într-un asemenea caz

/ aceste informații preliminare nu fac o inferență redundantă; dimpotrivă, aici împlinește ceea ce există încă

scop important: ridică concluzia [la cele mai înalte reguli și legi, îi oferă un motiv și îl dovedește. Există o astfel de concluzie

Inferența este exercițiul unei minți teoretice dezvoltate de artă și știință; (deși, totuși, folosim uneori cuvântul: minte, pentru a desemna cea mai înaltă capacitate cognitivă). Oricine și-a dezvoltat capacitatea de a raționa într-o măsură considerabilă și este obișnuit să-și exprime gândurile în forma lor artificială, la aceea logică sau dialectică.

mintea cerului

S 165.

Puterea judecății se ridică deasupra sensului și minții lumești, ca

o formă mai dezvoltată a acestora, și în așa fel încât în funcția sa principală, judecata narativă, să fie precedată de sens, ca dar firesc, din care se dezvoltă prin educația teoretică, iar în cealaltă funcție, în judecata cauzală. , ea însăși precede mintea lumească, sau prudența, ca facultate dobândită prin practică. În sfârșit, mintea științifică, în concluziile sale, se ridică deasupra puterii de judecată, ca Forma ei mai dezvoltată de artă.

ESENTA RATIUNII SI A GANDIRII.

§ 166.

Rațiunea, ca facultate de gândire în general, este o conștiință care se mișcă liber în interiorul cunoașterii și, în același timp, se întoarce constant la legea strictă a adevărului. Libertate

o nouă mișcare a conștiinței este comună rațiunii cu Fantezia, iar ascultarea strictă față de legea adevărului este comună pentru el cu puterea de percepție, memorie și reamintire. Legea strictă a adevărului este parțial restaurată în mod liber în minte și parțial este doar un obiect al luptei pentru ea; diferitele grade în care înțelegerea ajunge la adevăr constituie avantajele și dezavantajele sale. S-ar putea să nu ajungă la adevăr, deoarece se întâmplă din greșeală. Realizare, merită vremuri? sudka. Deci, cum este adevărul rațiunii odată? vibrează prin activitatea sa liberă, atunci este mai profundă și mai internă decât adevărul facultății reprezentărilor, care se formează în realitate instinctiv.

Secțiunea 167.

Funcția esențială a înțelegerii este gândirea. Gândind că sunt zile

viața conștiinței în cunoaștere, liberă, dar ca creativitatea, numai în contrast cu aceasta, îndreptată către adevăr. Conform poziției sale în cercul altor funcții cognitive, este o transformare și aplicare liberă a cunoașterii conform legii adevărului. Conținutul gândirii este o perspectivă ((Sinêïdjt) în relațiile interioare și esențiale ale obiectelor cunoscute. O astfel de perspectivă are scopul propriu de a înțelege un membru al cunoașterii prin celălalt, în consecință, în forma ei, gândirea este cunoaștere mediocră.

§ 168.

Conform poziției sale în cercul celorlalte funcții cognitive, gândirea este liberă, și în concordanță cu adevărul, transformarea și aplicarea cunoștințelor, culese de capacitatea de reprezentări din sentimente și sine.

cunoştinţe. Deoarece cunoașterea în general este reprezentarea a ceea ce este real în conștiință, în consecință, transformarea celui dintâi în al doilea: această direcție generală a cunoașterii continuă în direcția principală a gândirii, în transformarea ideilor prin acțiunea inteligenței. Între timp, la fel cum nicio funcție spirituală nu-și exclude complet opusul, tot așa și cunoașterea la cel mai înalt nivel, în funcțiile de sens, putere de judecată și minte, ia din nou direcția opusă, iar cunoașterea obținută prin prelucrarea ideilor, se aplică din nou. la realitate. , le aplică fie ca semne obiectelor, fie ca „fundamente și consecințe ale evenimentelor, fie ca reguli pentru cazuri particulare.

§ 169.

Prin conținutul său, gândire

este dezvoltarea relațiilor interne și esențiale între obiectele cognoscibile.Experiența, așa cum este extrasă din sentimentele exterioare și din conștiința de sine prin puterea de percepție, exprimă obiectele în relații externe și aleatorii de convergență spațială și succesiune temporală. Memoria în sine, dacă Fantezia și rațiunea nu și-ar fi exercitat influența asupra ei, ar reproduce fenomenele experienței după aceleași relații exterioare. Fantezia rezolvă legătura istorică a reprezentărilor memoriei. și, pornind de la acțiunea înțelegerii, le leagă după asemănare și contrast, posibilitate și plauzibilitate: ce mai constituie exterioare și nu? combinatii semnificative. Motivul pentru? vy pătrunde în relaţiile interne şi esenţiale, care totuşi ■ op nu aduce în cunoaştere,

ci le dezvoltă doar cu propria sa gândire. La fel ca spiritul, pe baza corelației spațiale, el găsește o legătură internă între întreg și părți, obiect și proprietăți și o exprimă în poziții intranzitive; iar în succesiunea fenomenelor el vede o legătură cauzală, iar în pozițiile tranzitive o împarte în membrii ei constitutivi – cauză și efect, rațiune și efect, scop și mijloace. Tot la fel ca inteligența, înțelegerea ridică lucrurile similare într-un concept, iar opusele Fantezie, ca și speciile, le aduce sub genurile lor. Ca sens și putere de judecată, el transformă combinațiile posibile și plauzibile ale Fanteziei într-o legătură prepozițională a conceptelor cu obiectele lor și cauzele cu efectele lor.

§ 170.

Cât de relații externe și ocazionale

experiența și combinațiile arbitrare ale Fanteziei sunt reduse de rațiune la relațiile interne desemnate, astfel că acestea din urmă converg și mai profund în două principale: relația de identitate și cauzalitate, astfel încât gândirea poate fi numită pe scurt dezvoltarea relațiilor identice și cauzale. . Următoarele se bazează pe primul proces principal de formare, dezvoltarea relațiilor identitare: poziția intranzitivă, formarea conceptelor și sistemelor, înțelegerea, judecata și inferența figurativă; este cel mai general și mai dominant proces de gândire. Al doilea proces subordonat al gândirii, dezvoltarea relațiilor cauzale, cuprinde poziția tranzitivă, judecata cauzală și inferența mijloacelor și scopurilor.

În aceste două procese principale de gândire, ca în toate celelalte

sufletul, reflectă natura bifață a ființei sale: dezvoltarea relației de identitate aparține exclusiv conștiinței și este de fapt gândire în gândire; dimpotrivă, dezvoltarea relațiilor cauzale propriu-zise aparține voinței și este o acțiune în gândire: pentru că gândirea nu poate trece decât de la cauză la acțiune, nu poate înțelege legătura lor în alt mod decât repetând în mod ideal în sine procesul cauzalității prin ea. activitate creatoare, adică transformarea de la cauză la acțiune.

§ 171.

În cele din urmă, în forma sa, gândirea este o cunoaștere mediocră. Toate actele de gândire: distincția și compararea, înțelegerea, judecata și derivarea consecințelor, au un lucru în comun unele cu altele, că nu sunt o conștiință simplă și directă a unui obiect, ca observație și

reprezentare și ceea ce în toate acestea se află între obiectul cunoașterii, pe de o parte, și conștiință, pe de altă parte, intră o reprezentare mediatoare, cu care ia naștere o lumină specială, mai înaltă a conștiinței, adică înțelegerea obiectului sau înțelegerea acestuia. .—Diferenta dintre semnificatul actiunilor gandirii poate fi explicata prin raportul diferit al reprezentarii mediatoare la obiect. Dacă această reprezentare este aplicată obiectului numai în conținutul său, pur și simplu ca reprezentare, atunci au loc comparația și distincția; dacă, totuși, se aplică în sfera sa, tocmai ca concept, atunci are loc fie înţelegere, fie o judecată figurativă.În aceste acţiuni ale gândirii, de obicei se întreabă dacă reprezentarea mediatoare coincide sau nu cu obiectul; iar în alte cazuri se naște

întrebarea este dacă una decurge din cealaltă și apoi au loc o judecată și o inferență cauzală. Astfel, toate acțiunile gândirii se bazează, parcă, pe scindarea conștiinței, prin urmare, într-o reprezentare mediatoare, ea însăși devine un mediu între ea și obiect.

§ 172.

Este remarcabil cum, odată cu o asemenea aplicare a unei reprezentări mediatoare la obiectul ei, din întâlnirea lor reciprocă, ia naștere în conștiință o lumină specială a înțelegerii. Nu știm, și de multe ori nici măcar nu bănuim, ce comoară de cunoștințe deținem într-un concept — mai ales dacă am primit-o doar de la alții — până când, cu o referire reușită la un obiect, sensul acestui concept este brusc. ne-a fost dezvăluit și, până acum obscur, nu va deveni clar. Dar și mai mult obiectul este iluminat 16

cu un concept, mai degrabă decât cât de mult îl luminează el însuși: prin intermediul unui concept, conștiința noastră pătrunde în obiectul însuși; universalul, care, cu o simplă contemplare și reprezentare, era încă ascuns în particularități, este acum recunoscut în ele înșiși; iar prin intermediul generalului, particularul este înțeles incomparabil mai clar. Lumina înțelegerii care apare atunci când un concept întâlnește un obiect este ca fulgerul care izbucnește când doi nori întunecați se apropie.

CAPITOLUL VI.

CAPACITATEA DE A SCUIRE (íWtti).

§ 175.

Mijlocul și tranziția dintre fantezie și rațiune este facultatea de inteligență. dar artificială

conceptul acesteia nu a fost încă investigat și stabilit în mod adecvat.

De regulă, capacitatea de inteligență este întunecată / se distinge de inteligență, că primul f se limitează la găsirea de asemănări j între obiecte eterogene și, ca urmare, ele asimilează exclusiv observarea și distingerea deosebirilor. Dar (nici una, nici cealaltă abilitate nu se limitează la care sau la o singură funcție: este foarte comun ca capacitatea vrăjitorilor de a observa neasemănări, pentru că în gândurile ascuțite atât de multe

asemănări, precum și asemănări; chiar și diferența este mult mai dezvăluită în comparații clare decât asemănarea, deoarece obiectele comparate nu coincid niciodată complet între ele. În special această noțiune a capacității vrăjitorilor se dovedește a fi falsă în sensul că, forțând

ea să se angajeze în apropierea realității

dar obiecte eterogene, duce la rafinament și constrângere.

/ § 174.

Facultatea de inteligență se preocupă la fel de mult de comparație și distincție ca și de inteligență, singura diferență fiind că* prima se oprește la relații mai puțin definite: asemănarea, disimilarea și opoziția, în timp ce inteligența pătrunde la relații mai precise și mai definite: asemănarea . diferențe și opoziții. Totuși, duhul nu se bazează pe apropiere și comparație sau distincție a obiectelor, ci pe modul de a înțelege

asemănarea sau neasemănarea lor este exprimată și exprimată. În comparații pline de spirit, acest lucru se realizează prin intermediul unor concepte abstracte, în care sunt expuse însăși atributele obiectelor, aceleași și diferite;

dimpotrivă, comparațiile clare sunt exprimate în imagini concrete care doar sugerează asemănarea și fac să ghicească despre aceasta.

Dar abilitatea inteligenței nu numai că nu se limitează la un exercițiu de inteligență, ci participă și la toate celelalte acțiuni ale gândirii. Există o înțelegere ascuțită, care constă în faptul că o expresie figurată înseamnă pe jumătate deschis un obiect sau persoană. Dacă sub o imagine proprietatea unui obiect sau a unei persoane este semi-clar exprimată, atunci există o judecată ascuțită. Dacă, în cele din urmă, la figurat se face aluzie la cauză sau efect, atunci există o concluzie clară a consecințelor.

§ 175.

Facultatea de inteligență are aceleași funcții ca și intelectul, numai că în ea se desfășoară într-un mod special.

și obțineți o formă specială și o expresie diferită. Această formă și expresie nu este altceva decât concretețea sau figurativitatea în care se ascunde conceptul. Alte proprietăți binecunoscute ale facultății de duh duc la această idee. Ea este întotdeauna înainte

presupune un grad considerabil de Fantezie și este de fapt un produs la fel de multă Fantezie ca și rațiune. Un concept devine clar atunci când, în loc să se nască abstract în rațiune, se naște concret în Fantezie. Mai mult decât atât, se cere foarte îndreptățit duhovnicului să fie vigilent, pentru că gândirea abstractă slăbește și distruge vrăjitoria. Percepția ei constă în figurativitatea concretă a conceptelor. Totuși, inteligența trebuie să fie nu numai contemplativă, ci și inteligibilă; conceptul din el nu ar trebui să fie prea

adânc ascuns sub imagine; trebuie să strălucească prin el; în caz contrar, claritatea se pierde dacă este imediat

nu poate fi înțeles.

§ 176.

Acum putem spune că inteligența nu este altceva decât concretețe sau imaginea gândirii. Conceptul ar trebui să mocnească doar sub o imagine concretă, ca o scânteie sub cenușă. Este necesar ca imaginea să dea numai

ghiciți sensul ascuns în ea:

o trăsătură care se exprimă predominant în indicii, ambiguități etc. n. De aceea ascuțimea este așa

ne lovește clar cu neașteptarea, cu care amuzamentul se pierde imediat atunci când încep să explice gluma, adică atunci când conceptul este extras din imagine și oferit în golicitate. Din același motiv, duhul este mai distractiv și amuzant decât conversația inteligentă, dar

sec: o expresie plină de viață, figurativă a unui concept entuziasmează și ocupă Fantezia, iar ghicirea unui concept ascuns sub o imagine amuză și măgulește vanitatea ascultătorilor care, prinzând cu ușurință gândul la ascuțimea altcuiva, își admiră propria ascuțime: de aici aceeași ispită. este brusc

tu și ghicitori.

Astfel, facultatea de duh este o inteligență bogată în Fantezie, sau mai bine zis, o înțelegere care apare în Forma Fanteziei și împărtășește cu ea inconștiența sa.

și instinctul. De aici vigilența duhului, folosirea lor pe mai multe laturi a lui Dieniya, inteligibilitatea, acuratețea și evidența lor, alături de inconsecvențe și inexactități, care constituie latura comică a acută.

tu, pentru că cu cât conceptele sunt înțelese și exprimate mai concret, cu atât mai puțin

merg la obiectul lor și devin egali cu acesta.

§ 177.

Tipurile de acuitate depind parțial de diferite intenții și dispoziții, parțial de diferite expresii ale conceptelor.

a) Din dispoziția spiritului și a intenției, rezultă următoarele diferențe: un spirit amuzant, izvorât dintr-o dispoziție veselă a spiritului, se numește umor, mai ales când, cu plăcere vie și puternică, își trage complet vizual și plastic amuzant. imagini. Dacă o glumă este îndreptată către altul, dar numai cu intenția nevinovată de a-l tachina, atunci devine o glumă, care uneori se acoperă cu o înfățișare nevinovată prefăcută; dacă inteligența devine caustică, atunci se transformă în satiră. Când satira capătă o față amuzantă

și încearcă să-l facă pe celălalt să râdă, apoi devine urât; când satira capătă un ton mândru și îi tratează pe ceilalți cu dispreț, devine o batjocură.

Secțiunea 178.

b) După diferența de exprimare a conceptelor, inteligența este: ironie, comic, duh și duh.

Ironia îmbracă sau ascunde concepte într-o imagine de expresie opusă acesteia, care, prin afinitatea contrariilor, face ușor să-i ghicească adevăratul sens. Întrucât opusul în general, asemenea unei imagini concrete, exprimă gândirea indirect, și totuși clar și destul de exact, convergența reușită și subtilă a contrariilor, care de fapt aparține doar inteligenței, este adesea atribuită capacității duhului: o astfel de capacitate de duhul este ¿sprit lui Franz

apel. Ironia, ca expresie a unui concept în forma sa opusă, corespunde acelei glume care ascunde adevărata intenție cu mina opusă acesteia.

Comicul și ridicolul sunt modificări speciale ale glumelor, pentru că nu orice glumă conține comicul, și cu atât mai puțin glumele amuzante și la fel de bune, una conține mai mult comic, iar cealaltă mai puțin, chiar și în cea mai mare parte, gluma este mai proastă decât conține mai mult comic. Expresia sau forma comicului și a dislocatului este absurditate și incongruență.

1 Ridicul este o absurditate accidentală sau deliberată și se apropie de prostie, numai că în această ultimă absurditate vine din slăbiciunea minții și, prin urmare, cel puțin în raționament

pozitiv, excită compasiune în loc de râs. Totuși, nu tot ceea ce stârnește râsul este amuzant, deoarece râsul este o expresie universală a greutății.

losti.

■ Comicul are mai mult sens și sens decât simplul amuzant și printr-o expresie absurdă exprimă clar un gând.

Claritatea cuvintelor se joacă cu monofonia sau ambiguitatea lor, mai ales cu contrariile cuvintelor similare. J

CAPITOLUL VII.

2. R A 3 U M b.

§ 179.

Activitățile noastre

cognitiv-

abilitățile nu se termină cu funcțiile minții ^ și cercul cunoștințelor noastre nu se limitează la obiecte

experienţă. Există în adâncul spiritului nostru astfel de convingeri și cerințe care nu sunt dobândite prin eforturile gândirii raționale din și ale căror obiecte aparțin lumii suprasensibile, spirituale. Așa este convingerea în existența lui Dumnezeu, nemurirea sufletului, așa sunt cerințele morale și așa mai departe. Capacitatea de a contempla și de a înțelege obiectele acestor convingeri și cerințe superioare ale spiritului nostru este rațiunea, iar înseși contemplațiile rațiunii sunt de obicei numite idei (de la tiìeiv pentru a vedea).

Secțiunea 480

În zadar, empiriştii stricti resping realitatea din noi a raţiunii ca fiind cea mai înaltă facultate de cunoaştere şi încearcă să-şi derive ideile indirect, sau direct, din experienţă.

Convingere sinceră în cele mai înalte, esențială pentru om

adevărul este un fapt universal, de netăgăduit. Trebuie să fii fără Dumnezeu și fără conștiință pentru a renunța la convingerile în existența lui Dumnezeu și la nemurirea sufletului, de la sugestiile conștiinței etc.; după și în oamenii de acest fel, împotriva propriei lor voințe, mai devreme sau mai târziu aceste cerințe mai înalte ale inimii se trezesc; și în ele se exprimă inițial conținutul ideilor rațiunii noastre. Astfel, o încercare de a nega realitatea ideilor este posibilă numai cu o corupție extremă a inimii sau cu ignorarea a ceea ce ar trebui să fie înțeles de ele.

Nume.

Pe de altă parte, originea ideilor în noi nu poate fi explicată prin funcțiile cognitive inferioare

știri. Nici sentimentul exterior nu poate fi sursa ideilor, deoarece obiectele lor aparțin lumii Spiritelor.

nu un sentiment interior, pentru că ne vorbește doar despre fenomenele și stările sufletului nostru, despre convingerile noastre și cerințele inimii, dar nu indică obiectele acestora, plasate în afara cercului personalității noastre.

Conținutul ideilor nu poate fi inventat de fantezie. Cea mai creativă Fantezie nu creează un conținut nou: cum ar putea o ființă, finită și care trăiește într-o lume limitată și trecătoare, să formeze inițial ideile de infinit, atot-esențial și etern? Din idei despre finit și imperfect, nicio fantezie nu poate crea ideea de infinit și atoperfect, pentru că, aplicând finitul și imperfectul la finit și imperfect, toți vom avea finitul și imperfectul, indiferent cât de mult. departe putem fi.

a extins un număr dintre aceste completări; și dacă Fantasy a încercat într-adevăr o astfel de trecere de la finit și imperfect la infinit

și atotperfectul, atunci chiar prin acest fapt ar trebui să-și asume deja în spiritul nostru, totuși, o senzație întunecată a acestui infinit și perfect. Ce soț, pură ficțiune a mâncat Fantasy #

^kom sunt private și sunt însoțite de conștiința subiectivității și a arbitrarului lor, în timp ce ideile celei mai perfecte și infinite ființe sunt universale și necesare și sunt însoțite de cea mai vie convingere în adevărul lor - prepozițional.^

Nici începutul ideilor nu poate fi pus pe seama rațiunii. El folosește două metode principale în formarea conceptelor sale: analiza și sinteza; dar nici unul, nici celălalt nu își creează obiectul,

ci doar se descompune sau se compară cu

semnele reprezentărilor deja date, deoarece intelectul nu este deloc particular * ci cunoaştere directă; Următorul pentru ca el să se poată ridica la concepte de obiecte suprasensibile este necesar ca ideile să-

i fi fost deja date de acum înainte. – Este adevărat că raţiunea, ca putere de judecată, se poate mişca liber în conceptele sale, trecând de la părţi la întreg, de la efecte la cauzele lor şi invers; și astfel faceți considerații și inferențe și, prin intermediul acestora, ajungeți la noi concluzii; dar chiar și această activitate a acesteia este limitată la o anumită gamă de concepte: rațiunea poate urca de la părți finite și trecătoare la întreg, de asemenea finite și trecătoare, de la acțiunile condiționate la cauzele condiționate, în timp ce subiectul ideilor este necondiționatul. Între condițional și necondiționat, trecător

Pentru imensitatea și eternul, limitatul și nelimitat, un astfel de abis este așezat în înțelegerea noastră, pentru trecerea prin care nu sunt suficiente abordarea cea mai caldă a conceptelor și cea mai pricepută articulare. vor exista întotdeauna mai multe concluzii și concluzii la necondiționat decât sunt conținute în premisele despre condițional.- Prin urmare, cerințele celor * care recunosc capacitatea de a înțelege obiectele suprasensibile ca o capacitate specială, superioară de cunoaștere^

§181.

Modul de origine a ideilor în mintea noastră nu este ușor de explicat. Îndepărtând ideile din experiența obișnuită, nu le putem recunoaște ca fiind înnăscute pentru noi. În general, nu avem cunoștințe gata făcute despre lumea sensibilă, ci doar capacitatea de a o cunoaște:

·.._>/   .A,

~ 2e9 nu ar trebui să existe concepte gata făcute ά despre lumea suprasensibilă; iar mintea ar trebui să aibă numai capacitatea de a-și contempla obiectele ca exterioare. sentimentul este capacitatea de a observa, în anumite condiții, obiecte materiale.

Ideile rațiunii dau cunoaștere, care, nemediată de concepte, nu este dedusă din principii și nu are nevoie de argumente, ca și cunoașterea înțelegerii; raţiunea este convinsă direct şi imediat de adevăruri superioare; kmd-j trebuie să-și contemple obiectele; direct F Și de fapt, o persoană ca ființă spiritual-senzuală este plasată în lumea materială și observă direct fenomenele acesteia; și ca ființă senzuală - spirituală, el trebuie să fie în legătură cu lumea spirituală și, de asemenea, să o contemple direct. oportunitatea și chiar

- 260 - realitatea contactului direct al sufletului cu lumea suprasensibilă - asemănătoare contactului său cu lumea materială - se dezvăluie din faptul că sufletul, cu toată individualitatea sa, nu este rupt de viața universală: este în legătură cu -dividums de felul lor, cu viața naturii și viața lui Dumnezeu, prin care toată ființa finită este susținută. Deja în vis, sufletul, se pare, din acest contact cu viața comună va trage vise portentoase, iar în stările morbide ale corpului de aici, poate, are loc iluminarea clarvăzătorilor etc.; de aici, într-o stare de veghe și normală, ar trebui să curgă și ideile de rațiune, astfel încât rațiunea să poată fi numită spirituală (Ikom, și contemplarea ei, dacă doriți, a unei experiențe superioare, deosebite, experiență spirituală. Totuși, Cum

indiferent cine explică originea ideilor, realitatea lor este în orice caz de necontestat.

Secțiunea 182

În contemplarea minții nu este greu să iei mai multe direcții speciale. Activitatea sufletului nostru în general este dezvăluită de trei laturi: partea abilităților celor care știu, simt și doresc; dar fiecare dintre aceste laturi, neconstrânsă de gama de fenomene experimentale, se îndreaptă către lumea suprasensibilă și, în consecință, se alătură rațiunii. De aici cele trei idei principale ale rațiunii noastre: ideea de adevărat sau contemplarea a ceea ce în lumea suprasensibilă este cu adevărat accesibil înțelegerii noastre și pus la temelia lumii fenomenelor; ideea de bine, ca o contemplare a ceea ce ar trebui să fie în lumea fenomenelor, în relația sa cu lumea superioară; in sfarsit o idee

frumos, sau contemplarea a ceea ce poate fi în lumea fenomenelor, în raport cu ordinea superioară a lucrurilor. Ideea de adevăr încununează activitatea spiritului de cunoaștere; ideea de bine completează dorințele noastre; ideea de frumusețe este scopul sentimentelor noastre. Conform acestor trei idei de rațiune și în

există trei laturi: mintea teoretică, mintea practică și estetică

185.

Ideile rațiunii în sine sunt departe de a avea acea claritate și certitudine care sunt caracteristice observațiilor senzoriale. Observăm obiectele externe separat; fenomenele interne ni se par a fi unite; dar obiectele lumii suprasensibile sunt contemplate și mai nedefinit și mai confuz, ca într-o oglindă întunecată, conjectural. Nu poate fi altfel,

pentru că latura senzuală a naturii umane este mult mai Atta decât cea spirituală; mai mult, sufletul se îndreaptă către lumea sensibilă cu latura sa dezvoltată, ca să spunem așa, și se învecinează cu lumea suprasensibilă cu baza și vârful ei, unde voința și conștiința sunt încă, sau din nou, se întrepătrund reciproc și, prin urmare, nu pot acționa liber și distinct.

Cu toate acestea, ideile, în ciuda acestui vag și nedefinit inițial a acestora, pot și ar trebui clarificate încetul cu încetul odată cu dezvoltarea și participarea altor abilități cognitive prin care sunt percepute. Ei sunt percepuți a) de inimă, de puterea sentimentelor, b) de fantezie, c) de rațiune sau d) trec în viața exterioară a omenirii și sunt concentrați în sanctuarul cel mai matinal al spiritului. În mișcarea ideilor de-a lungul acestor grade,

merită procesul dezvoltării lor.

• § <84.

a) Ideile minții sunt în primul rând percepute de inimă și se transformă în ea în sentimente: într-un sentiment de adevărat, bine și frumos. Această percepție sinceră a ideilor este aceeași cu percepția obișnuită a observațiilor simțurilor. Numai ideile percepute de inimă devin proprietatea spiritului și sunt însoțite de cea mai vie, deși încă obscură, credința în realitatea obiectelor lumii suprasensibile și cea mai vie, deși inconștientă, convingere în adevărul ideilor. Și aici, credința și cunoașterea superioară coincid. Credința se naște din ideile rațiunii, pentru că ele sunt contemplarea lumii superioare ca Fapt; dar dau si cunoastere, pentru ca aceasta contemplare vine din minte. Cunoașterea are aici cea mai înaltă

 fiabilitate, deoarece mintea nu deduce, ci doar contemplă; iar credința are un sens adevărat, pentru că nu este recunoașterea fără temei a ceva ca fiind adevărat, ci este cunoașterea însăși.

Recepția ideilor de către inimă poate avea diferite grade de forță, claritate și puritate.

Nu toți oamenii simt mișcarea ideilor într-o măsură la fel de semnificativă. Numai poeții geniali și artiștii cu forță deosebită recunosc în ei înșiși mișcarea ideii de frumusețe și asta în câteva momente fericite de inspirație; ideea de bunătate numai în sufletul oamenilor virtuoși și al marilor legiuitori se manifestă cu o energie deosebită; ideea de adevăr este resimțită cu o vivacitate deosebită de către gânditori-filozofi străluciți și chiar de către oameni fără prejudecăți în general.

Cu mai mult sau mai puțină claritate

Biblioteca „Runivers”

vedea

ideile se reflectă în inimile oamenilor prin diferența nu numai în darurile lor mentale, ci și în starea lor morală. Inima, aservită senzualității și pasiunilor josnice, este prea impură pentru a servi drept oglindă vie a ideilor; numai cei curați cu inima sunt capabili să le accepte nedenaturate și să fie convinși de ele în afară

şovăitor.

(Sentimentul adevărului, al bunătății și al frumuseții este atât de adânc înrădăcinat în noi, încât este primul care respinge acele erori

referitor la adevărurile superioare la care sistemele filozofice ajung în cea mai mare parte în concluziile lor finale. Cu toate acestea, acest sentiment nu este întotdeauna pur, deoarece cerințele și impulsurile noastre subiective sunt ușor amestecate cu el.

§ 185.

Deși ideile sunt deja în original

Biblioteca „Runivers”

în felul lor constituie cunoaștere, dar „această cunoaștere, tradusă în sentimente, este încă prea inconștientă și confuză, astfel încât ideile minții, percepute de inimă, sunt esența excitării inimii și a luptei pentru lumea suprasensibilă, care nu a primit încă un nume" Cu toate acestea, deja percepția de sine, deoarece în curând va începe să privească în sensul adevărului, al bunătății și al frumuseții, în fiecare dintre ele poate distinge mai multe idei speciale, la fel ca și simțul exterior, chiar și fără participarea specială a înțelegerii, distinge cu ușurință un fenomen de altul. Mintea noastră contemplă în mod direct trei obiecte esențiale: acesta este sufletul și universul din partea lor cea mai interioară, iar vinovatul suprem al tuturor ființelor este Dumnezeu.

Biblioteca „Runivers”

gol.] Și în primul rând, dintr-un sentiment de adevăr, credem direct în spiritualitatea și nemurirea sufletului nostru, în plinătatea și unitatea infinită a universului și în existența lui Dumnezeu ca ființă, fără de care nici existența sufletului, nici existența a naturii este posibil. Prin urmare, în ideea de adevăr, ca contemplare a ceea ce este, viziunea de sine dezvăluie o nouă trinitate de idei - ideea de suflet, univers și Dumnezeu .

În al doilea rând, dintr-un sentiment de bunătate, suntem direct convinși de inimă că totul în univers ar trebui să se întâmple în cele

mai bune scopuri, că liberul arbitru ar trebui să fie supus cerințelor morale, ordinii morale și că Ființa supremă ar trebui să fie împreună cu binele suprem și ultimul scop pentru toate creaturile. Prin urmare, în ideea de bine, ca o contemplare a ceea ce ar trebui să fie, trei

idei noi: ideea perfecțiunii fizice, a bunătății morale și a binelui suprem.

În cele din urmă, din sentimentul frumuseții, simțim imediat în inimile noastre că Dumnezeu este arhetipul etern al întregii frumuseți posibile și că frumusețea naturii și a spiritului constă în expresia cea mai deplină posibilă a planeității infinite în Forme finite. De aici în ideea de frumos, ca contemplarea a ceea ce poate fi, ideea de frumusețe-gpyprirofl, spirit și Porțiune fără ^ Og a finitului.

Secțiunea 186.

b) Din tărâmul sentimentelor, ideile trec direct în fantezie, care este predominant fertilizată de excitațiile inimii. Cât despre toate emoțiile sale în general, precum și despre sentimentele sale ideale, Fantasy încearcă să găsească cât mai multe

.imagine decentă și, în consecință, să le transforme în reprezentări. Așa că ideea universului Fantasy se gândește să găsească expresie în reprezentarea universului în formă, de exemplu. o minge, sub forma unei scurgeri de la Dumnezeu, sau dezvăluirea lui Dumnezeu însuși; el încearcă să exprime ideea de beatitudine supremă sub formă de plăceri pământești, deși purificate; cea mai bună expresie a ideii (se venerează lingușirea supremă) este imaginea unei Forme umane elegante etc.

Ideile de rațiune, percepute de inimă și fantezie, sunt proprietatea comună a omenirii și constituie conținutul așa-numitei religii naturale.dorința inimii^

Ideile sub formă de sentimente și idei sunt insuficiente pentru filosofia naturală în starea actuală a omenirii și cu atât mai mult pentru filozofie. Inima ne asimilează idei și din cauza lipsei de responsabilitate. duce cu ușurință într-un misticism fals, nedefinit; Fantezia îi apropie de o conștiință comună, dar pentru asta le conferă o Formă care nu corespunde conținutului lor interior și, prin urmare, poate induce în eroare și antro-comoFismul, Fanatismul etc.

Secțiunea 187.

c) Când intelectul începe să scruteze reprezentările ideale ale Fanteziei, va descoperi cu ușurință incongruența dintre conținut, lor și Formă, deoarece conținutul lor aparține lumii suprasensibile, iar Forma este preluată din obiectele exteriorului. lume. Apoi Fantezia, îndemnată de rațiune,

alungă anumite forme din reprezentările sale ideale și încearcă să prezinte idei într-o anumită formă, opusă formelor reprezentărilor sensibile. Dar Formele acestor din urmă concepții sunt spațiu și timp; incomensurabilitatea se opune spațiului, eternitatea timpului, iar unirea nemăsurabilității și eternității este infinitul. La acestea, dacă se poate spune așa, forme fără formă, Fantezia vrea să contemple idei pentru a se apropia cât mai mult de conținutul lor. Ea contemplă ideea universului în Forma incomensurabilității, deoarece universul, ca plinătate a vieții, trebuie să fie incomensurabil în întregul său; el contemplă ideea sufletului în Forma eternității, deoarece viața unui suflet independent și conștient trebuie să fie eternă; în sfârșit ideea lui Dumnezeu, ideea

Autoexistent, Fantezia contemplă sub Forma infinitului, pentru că Autoexistentul nu poate fi altfel.

Astfel, în Fantezie, sub îndrumarea rațiunii, începe deja înțelegerea ideilor; dar pe de altă parte, aici, pentru prima dată, se dezvăluie opoziţia şi contradicţia dintre reprezentările senzuale şi ideile raţiunii, dintre fiinţa reală şi ideală: acolo limitatul şi trecatorul, aici nelimitat şi eternul; acolo finitul, aici infinitul.

§ 188.

Activitatea înțelegerii în raport cu ideile nu se limitează la această influență negativă asupra imaginii originale a reprezentării lor în Fantezie. În Forma incomensurabilității, eternității și infinitului, ele rămân încă de neînțeles pentru noi; motivul vrea

să înțeleagă semnificația lor și, prin urmare, să le supună metodelor, analizei și sintezei lor obișnuite. Întrucât ideile sub formă de senzații și reprezentări sunt date inițial într-o sinteză întunecată, rațiunea își începe dezvoltarea și clarificarea prin analiză^ în același timp, rațiunea^, neputând să-și conțină imensa esență, trebuie, în mod necesar, să le despartă în părți. și transformă aceste părți

conform propriilor legi în gândire, adică în concepte, judecăți și concluzii.

În primul rând, rațiunea transformă ideile fragmentate în concepte. Astfel, descompunând ideea nedefinită a universului în părți, el alcătuiește din ele conceptele de armonie a tuturor acțiunilor naturii, a ordinii, structurii sale etc.; din ideea de suflet se formează conceptul de simplitate, independență, nemurire

ti etc. d.; din ideea lui Dumnezeu, dezvoltă concepte ale independenței Sale, atotputerniciei, atotștiinței etc. — Conceptele compuse de mintea de idei, spre deosebire de cele obișnuite, sunt numite concepte mentale, ideal sau pur și simplu intelect, ele sunt chiar numite idei, spun ei, de exemplu. ideea ordinii universului, ideea nemuririi sufletului, atotputernicia lui Dumnezeu etc., dar aceasta este esența ideii este deja terțiară.

În al doilea rând, din intelect, rațiunea formează judecăți. Deci de exemplu conceptul de nemurire a sufletului, el poate exprima în următoarele Forme de judecată: sufletul nu poate fi distrus, nici anihilat odată cu moartea trupului; sufletul va trăi pentru totdeauna și așa mai departe. — În sfârșit, în al treilea rând, judecățile ideale exprimate sub forma unor propoziții universale, mintea furnizează premisele principale în compilarea inferenței

18.

Motiv

cheniy; deci de exemplu următoarea propoziție: „totul în lume este supus legilor sale imuabile”, poate servi drept premisă principală atunci când se discută anumite fenomene naturale.

ruperea ideilor

gânduri clare și distincte, le oferă inteligibilitate, dar în același timp le umilește esența, infinitul lor. i

§ 189.

După descompunerea ideilor, înțelegerea trebuie să le pună în ordine succesiv. folosește a doua metodă a activității tale - sinteza. Dar la prima comparație a intelectelor cu conceptele obișnuite, între ele se deschide o opoziție, o dezintegrare. Și, în primul rând, în ceea ce privește ideea de adevărat, rațiunea observă în lumea exterioară doar ordine limitate de fenomene, iar ideea de univers indică

cheamă la totalitatea sa nemărginită; rațiunea observă în lumea noastră interioară ființa temporară, iar ideea de suflet ne amintește de nemurirea lui; rațiunea nu cunoaște decât cauze dependente și condiționate, în timp ce ideea lui Dumnezeu ne informează că suntem necondiționați. În al doilea rând, ideea de frumos exprimă o dezvăluire armonioasă și armonioasă a universului din partea sa materială și spirituală, dar în conceptele raționalului este reprezentată diversitatea lui fără unitate și, prin urmare, deficiențele particularităților fără perfecțiune. a întregului; conform concepției rațiunii, frumusețea trebuie să fie exprimată într-o formă finită, definită, în timp ce, conform cerințelor rațiunii, frumusețea infinită trebuie să fie străină oricărei forme. În cele din urmă, ideea de bine necesită realizarea scopurilor superioare ale binelui în viața naturii fizice și a ființelor raționale, între timp.

ca într-o viziune obișnuită a lumii, imperfecțiunile sunt peste tot, lupta dintre bine și rău; conform cerințelor rațiunii, Dumnezeu ar trebui să fie singurul bine pentru om, ca ființă rațională din punct de vedere moral, iar între timp rațiunea furnizează fericirea omului în atingerea scopurilor ultime.

§ 190.

Cu o asemenea dezintegrare a conceptelor de rațional și ideal, mintea rămâne mereu în aceste contradicții (antinomii) care sunt insolubile pentru ea, și de aici și scepticismul; apoi, vrând să iasă din ele, pornește pe o cale unilaterală: fie respinge latura de a fi ideal și cade în naturalism, materialism etc.; sau invers, respinge realitatea ființei senzuale și cade în raționalism, spiritualism, pan-

teism și așa mai departe. Între timp, există un singur mijloc de a reconcilia conceptele înțelegerii și ideile rațiunii: înțelegerea trebuie să recunoască realitatea ideilor la fel de mult ca și propriile sale concepte, dar în același timp să renunțe la judecata finală în cunoașterea lumea suprasensibilă și supuneți-vă rațiunii: atunci ideile vor comunica plenitudinea, armonia și viața conceptelor înțelegerii, iar din sinteza și co-penetrarea corespunzătoare a acestora și a altora se vor dezvolta Legea, Suit etneo și Știința. Legea împacă libertatea cu necesitatea, fericirea și virtutea, ca mijloc și scop; Arta aduce finitul mai aproape de infinit, ca formă și conținut; Știința combină condiționalul cu necondiționatul, ca acțiunea cu cauză.

§ ιθί-

d) Idei de bunătate, frumusețe și adevăr, care se dezvoltă în Drept, Artă și Știință,

trec din lumea noastră interioară în cea exterioară, sunt din nou împărțiți în ea și chiar în fragmentarea lor se realizează în viața omului și a omenirii. Legea, ca expresie a ideii de bunătate, se dezvoltă prin legislația din diferite locuri și timpuri, iar societățile politice încearcă să implementeze această legislație în propriile vieți și așa mai departe. însăși ideea de bine; toate societățile bine ordonate sunt manifestarea vie a ideii de bine, însăși ideea în acțiune. Arta, ca expresie a ideii de frumos, își dezvăluie bogăția inepuizabilă în creații grațioase, lumea artei este ideea de frumos în manifestarea ei experimentală. În cele din urmă, Păianjenul, ca expresie a ideii de adevăr, se dezvăluie în diversele sisteme de cunoaștere umană superioară, în sistemele științei științelor - în filozofie} toate filozofice

- 281 de sisteme cehe din diferite locuri și timpuri sunt manifestări ale uneia și aceleiași idei de adevăr; ele sunt insuficiente și eronate în sine doar pentru că esența dezvăluirii ideilor este particulară, diversă și, în consecință, unilaterală.

Astfel, ideile, deși exaltate deasupra cercului cunoașterii experienței, nu rămân străine și inutile nici pentru lumea reală; dimpotrivă, tot ce este măreț în viața pământească a omenirii izvorăște din idei.

Secțiunea 192.

Știința, Legea și Hck^ctbo nu constituie încă ultima dezvoltare a puterilor noastre mentale, pentru că ele nu satisfac încă pe deplin eforturile ideale ale inimii noastre. Știința împacă condiționalul cu necondiționatul, dar acest necondiționat rămâne de neînțeles pentru cunoștințele noastre; Zakop se apropie

ne duce la scopul existenței noastre pământești, la bunătate, dar totuși nu ne dă binele suprem.Arta unește finitul cu infinitul, dar unește infinitul cu Forma materială și nu cu inima noastră. Acest neajuns se compensează doar în Religia Revelată: doar el compensează insuficiența unei cunoașteri ideale a lui Dumnezeu.

prin credința divină} ne conduce la fericire prin neîndoielile yads-.zhda; și ne leagă ființa de Infinit printr-o unire vie a iubirii sfinte. Astfel Dreptul, Arta și Știința, ca dezvoltare a ideilor, ies din Religia naturală, din sentimentele și ideile originare și trebuie să vină din nou la Religie, dar deja luminate și completate de Divin.

• Revelatie. Dacă, revărsând în viața exterioară, sunt zdrobiți în ea sub

nenumărate Forme, exaltează

și îi dau viață prin ei înșiși, apoi, transformându-se în viața interioară, ei înșiși se înalță

Vzddgieio se leagănă și se însuflețește și se contopesc în ea într-o unitate ideală: Rblgiya este cea mai înaltă sinteză a Legii, ACESTĂ artă și Știință.

CAPITOLUL VIII.

ABILITĂȚI COGNITIVE ÎN GENERAL.

Secțiunea 195.

Facultatea cognitivă în general este conștiința, sau mai bine zis, conștiința care prevalează asupra voinței. Diferența de abilități cognitive constă în dezvoltarea diferită a conștiinței, parțial în relația sa cu voința și parțial în raport cu legea ei, adică adevărul; iar adevărul este acordul interiorului cu exteriorul, al reprezentărilor și al Gândurilor cu realitatea.

Conștiința este la început legată de necesitatea naturală de propria sa voință și urmează legea adevărului ca lege a naturii, sau există încă un instinct: așa este în sensul interior și exterior și în facultatea reprezentărilor, adică puterea . de percepție, memorie și rememorare; prin urmare, aceste abilități, de la sine, nu greșesc și nu înșală. - Atunci constiinta devine libera, actioneaza fara scop si independent de vointa, urmarind doar impulsul ei educational; legea adevărului se extinde la verosimilitate și posibilitate; conștiința devine jucăușă: este Fantezie. - În sfârșit, ia din nou voința, îndreptându-și activitatea spre scopuri; legea adevărului este restaurată în severitatea ei, dar deja ca lege și funcție a libertății; conştiinţa devine înţelegere: este în raţiune şi

 zoom.- Acționează în mod jucăuș, dar în concordanță cu scopul în abilitatea duhului.

Secțiunea 194.

Trei grade diferite de dezvoltare a abilităților cognitive urmează unul după altul în trei epoci speciale și constituie în fiecare dintre ele

caracterul principal al vieții lor mentale: abilitățile de cunoaștere necesare în mod natural se dezvăluie în adolescență, Fantezia în tinerețe, înțelegerea la maturitate.

În această gradualitate generală a dezvoltării sale la individ, facultăţile cognitive dezvăluie încă în sine o diferenţă sexuală; mintea unei femei percepe și știe direct mai multe, dar mintea unui bărbat produce mai mult și asimilează activ. Primul se distinge prin privirea, înțelegerea, inventivitatea; A

acesta din urmă prin observație, judecată, prudență.

În cele din urmă, abilitățile cognitive sunt neobișnuit de diverse la diferiți indivizi, de la faptul că fie una, fie cealaltă parte a conștiinței predomină la ei. Dacă instinctul abilităților al-nya este predominant dezvoltat, și anume puterea de percepție și memorie, atunci ele constituie un talent bun. Mintea înzestrată cu o receptivitate deosebită se numește talent, iar atunci când dă darul creativității, este Genii. La care puterea creatoare a fanteziei și înțelegerea este combinată cu capacitatea de inspirație a inimii, ei spun despre asta: el este cu spiritul sau cu sufletul.

© Ж > Я b 3 3.

h y în σ t în aproximativ în /. t z l k y i

□ p a o v n s < h a.

CAPITOLUL I

SENTIREA ÎN GENERAL.

Secțiunea 195.

Sentimentele constituie tranziția de la chemare la acțiune. În ele, acțiunea obiectului se transformă în acțiunea subiectului. Orice cunoaștere, pentru a deveni un impuls către acțiune, trebuie să se transforme în sentiment, care apoi trece deja în acțiune. Astfel, simțirea este centrul vieții spirituale, astfel încât tot ceea ce trebuie să nu treacă doar prin sufletul nostru, ci să se realizeze în noi și prin

noi, trebuie să treacă prin tărâmul sentimentelor

Secțiunea 198.

Sentimentul este o stare conștientă. Conținutul sentimentelor, considerate în sine și independent de cunoștințe și dorințe, de obicei combinate cu acestea, sunt stări interne. Aceasta este ceea ce distinge sentimentul atât de cunoaștere, cât și de acțiune, deoarece prima este conștiința obiectivă, iar cea de-a doua este voința obiectivă. Dar nu orice stare se simte deja; pentru a se ridica la simțire, trebuie să cadă în conștiință; acolo unde nu există conștiință, nu există sentiment. Stările sufletului sunt simțite și resimțite numai în măsura în care viața lui este trezită la conștiință; toate celelalte domenii ale naturii umane și următorul. cea mai mare parte a vieții vegetale, fiind

-In spate-

este încă inclus în inconștient

mersul pe jos rămâne imperceptibil, în ciuda stărilor sale infinit de diverse.

Secțiunea 197.

Aprofundând în natura sentimentelor, aflăm că baza lor esențială este excitațiile ($ri<5c) ale naturii umane. Acolo unde nu există o autoexcitare definită, nu există eforturi definite; cu indiferență și indiferență, nu apar sentimente nici plăcute, nici neplăcute. Dimpotrivă, odată cu un fel de entuziasm, sentimentele corespunzătoare acesteia se trezesc, cu exaltarea ei.

cad, cu epuizarea ei, mor. Este adevărat că autoexcitarea este rădăcina întregii vieți spirituale, pentru că

că se dezvăluie în elementele sale principale, conștiința și voința și.

19 J

- 290 - fiind conștiință, ea se pune la baza cunoașterii, iar sub forma voinței se pune la baza acțiunii: totuși, simțirea este manifestarea cea mai directă a autoexcitației, care se dezvăluie în conștiință și voință; ea apare în întreaga autoexcitare, și nu într-o parte a acesteia. Autoexcitarea este facultatea de a simți.

Prin denumirea de excitare, înțelegem toate direcțiile și modurile de acțiune ale sufletului care sunt necesare și determinate de legea naturii - într-un cuvânt, aspirațiile sale natural necesare. Autoexcitarea își are rădăcina în acea zonă a vieții mentale, la care nici conștiința, nici arbitrarul nu o pot atinge; este dat înaintea oricărei arbitrari și fără cel mai mic ajutor din partea ei, împreună cu natura sufletului. Arbitrarul poate acţiona numai asupra

suprafața autoexcitației, o poate modifica, excita sau calma, întări sau slăbi, irita și învinge, forma și direcționa și nu o poate da sau infiltra. — De aceea mulți psihologi definesc în mod fals autoexcitarea ca o dorință de lucruri plăcute și aversiunea față de lucrurile neplăcute.și în continuare . produce-l din sentimente. Într-un astfel de caz, de unde ar veni sentimentul, dacă nu din autoexcitare? Autoexcitarea este mai profundă decât sentimentul și inițial se străduiește pentru un obiect, nu pentru că îl lovește într-un mod plăcut - asta mai târziu trezește deja dorințe în el - ci pentru că trebuie să se străduiască pentru ceva.

Secțiunea 198.

Caracterul general al tuturor este determinat

19.

- 292 sentimente constau în faptul că sunt fie plăcute, fie neplăcute, iar această opoziție a lor se repetă în cele mai diverse Forme și sub cele mai diverse denumiri.

Această opoziție depinde de faptul că o anumită excitare sau dorință este suprimată sau promovată de ego. Dacă starea interioară, în care constă în esență sentimentul, corespunde efortului de excitare, sau trezirii dorinței în ea, atunci apare un sentiment plăcut, care este resimțit ca o deschidere nestingherită și reușită a excitației sau a dorinței. Dimpotrivă, atunci când statul este contrar aspirației de excitare sau dorinței sale, când întârzie și suprimă dezvoltarea lor liberă, atunci există un sentiment de constrângere,

dureri, tulburări, — senzație neplăcută.

§ 199.

Тѣ психологи, которые дѣлаютъ кругъ, опредѣляя чувствованіе удовлетвореніемъ возаютъ кругъ, озенбі жжзаніе чувствованіе пять желаніемъ пріятнаго и отвращеніемъ отъ непріятнаго, — смѣшиваютъ возбужденіч слилиемъ отъ непріятнаго, казать, они вовсе не знаютъ о самовозбужденіи, потому что взглядъ ихъ не нисютъ о самовозбужденіи, потому что взглядъ ихъ не нисютъ не нистходилсузожодилсозбужденіи области душевной жизни ; în loc de autoexcitare, ele descriu doar dorința sau pasiunea.

Excitațiile, spre deosebire de dorințe și pasiuni, sunt constante, în sine aspirații inconștiente și imperceptibile ale sufletului, nedirecționate către niciun obiect anume; dimpotrivă, dorințele sunt eforturi tranzitorii, sensibile și specifice obiectului. Excitaţie

sunt infuzate de natură, dorințele sunt trezite de plăcere. Dorințele sunt manifestări trecătoare, conștiente ale excitațiilor; ca urmare a satisfacției frecvente ele devin permanente și se transformă în pasiuni, deoarece pasiunea nu este altceva decât dorința devenită permanentă. Pasiunile se aseamănă cu excitațiile prin faptul că sunt de lungă durată și care în sine, fără iritații exterioare, sunt în general inconștiente și imperceptibile; ele diferă de excitații atât prin originea lor secundară și arbitrară, cât și prin determinarea lor obiectivă; ele sunt esența dorinței * parcă înrădăcinate în excitare / Astfel, totul este precedat de autoexcitare, o aspirație inconștientă, natural necesară a sufletului; autoexcitarea se formează în sentimente de plăcute și neplăcute;

plăcerea le transformă în dorințe, neplăcerea în aversiune, în cele din urmă dorința, prin satisfacții frecvente, devine permanentă, sau pasiune. Pe scurt: autoexcitarea prin sentiment și dorință trece în pasiune. Toate acestea sunt esența transformărilor de autoexcitare, care, mai aproape sau mai departe, își au rădăcina în el; dar însăși baza excitației – unde nu este mai mult decât un impuls natural necesar – rămâne mai mult sau mai puțin neatinsă.

Secțiunea 200.

Satisfacția sau nemulțumirea unor dorințe și pasiuni este însoțită și de sentimente plăcute sau neplăcute, doar că aceste sentimente sunt incomparabil mai vii, deoarece emoția în dorință și pasiune este incomparabil mai sensibilă. Cu atât mai multă emoție

dorința se ridică în dorință și se aprinde în pasiune, cu atât este mai sensibilă la plăcere sau neplăcere; totuși, dacă entuziasmul este epuizat de iritații excesive, atunci ea cade în epuizare și indiferență.

Plăcutul sau neplăcutul mișcărilor mentale, tocmai gradul în care sunt plăcute sau neplăcute, este ceva foarte relativ.comparații atât cu stările proprii, trecute sau încă așteptate, cât și cu altele. Ultima condiție este un mijloc ușor de a te mângâia în situații nefericite, dar este adesea și un prilej de voluntariat.

 decojindu-ne fericirea.

Secțiunea 201

Unii psihologi au respins existența sentimentelor indiferente, referindu-se la definiția lor obișnuită, conform căreia sentimentul conține opusul de plăcut și neplăcut. Dar această definiție nu oferă încă un adevărat concept generic de sentiment. Că suntem conștienți de stări indiferente nu poate fi negat atunci când găsim astfel de stări în noi înșine în fiecare zi la întrebări politicoase despre sănătate. Și nu de puține ori, o stare de indiferentă este resimțită fie ca un gol și plictiseală lâncezitoare, fie ca o pace și liniște plăcute.

De asemenea, este imposibil să negi existența unor sentimente amestecate, cum ar fi durerea dulce și bucuria amară. Pentru conceptul prejudiciabil de

pentru simplitatea înnăscută a sufletului, aceasta pare neconformă cu realitatea, deoarece contrariile trebuie fie anihilate într-un glonț, fie să cedeze loc unul altuia. Dar cum în sufletul uman există diverse excitații și laturi, atunci în același timp poate fi agitat de sentimente eterogene.

Secțiunea 202

Cele mai slabe grade de simțire sunt mișcările sufletului; cele mai puternice, tocmai atunci când suprimă instantaneu folosirea liberă a rațiunii, se numesc pasiuni} de gradul mijlociu - sentimente și senzații. Fiecare fel de sentiment primește apoi un nume special, judecând după puterea sau slăbiciunea sa.

În cea mai mare parte, sentimentele sunt împărțite, în funcție de diferența dintre domeniile vieții mentale, în pur spiritual și

corporal-spiritual. Primele se numesc pur și simplu sentimente, iar cele din urmă Senzații.

CAPITOLUL II. SENTIRI.

Secțiunea 205

Este aproape în general acceptat că sufletul percepe senzații corporale, plăcute sau neplăcute doar la nivelul nervilor. Procesul senzației, în acest caz, este înțeles astfel: stările și impresiile organelor primare sunt transmise nervilor, dar nu stările acestor organe în sine ajung la senzație, ci doar impresiile făcute de acestea asupra nervii. Conform acestui punct de vedere, senzația constă numai în stările vieții nervoase; investigatorii O'Telesia plăcerile, oricât de eterogene ar fi, constau doar în revitalizarea nervilor.

Biblioteca „Runivers”

- 500 -

sistemul noah; orice neplăcere senzuală, orice durere corporală, de orice fel ar fi, nu constă decât în tulburarea și constrângerea vieții nervoase. Prin urmare, viața nervoasă trebuie să aibă în sine o lege și o măsură pentru fiecare și fiecare plăcere și neplăcere trupească. Acea senzație se limitează la sistemul nervos, se gândesc să o demonstreze prin următoarele două Fapte: în primul rând, fiecare organ, cu cât este mai bogat în nervi, cu atât mai sensibil; în al doilea rând, fiecare membru, de îndată ce nervii îi sunt tăiați, bandați sau deranjați de boală, își pierde imediat sensibilitatea, deși celelalte organe ale sale ar putea să-și continue viața pentru un timp.

§ 204.

Nimeni nu va nega că sediul principal al senzației, ca și cel al sufletului conștient în general, este

Biblioteca „Runivers”

- 501 -

în sistemul nervos – că senzațiile mai precise au loc doar în nervi – și că, în cele din urmă, numai senzația poate cădea în conștiință în ei, întrucât sufletul doar în sistemul nervos a intrat în conștiință de sine. Dar, pe de altă parte, este foarte îndoielnic că numai nervii erau sensibili și toate celelalte organe erau hotărât insensibile, că sensibilitatea a fost suprimată brusc odată cu nervii și nu a intrat câtuși de puțin în alte organe, cel puțin, mai moale, ca mușchi, vase, fier de călcat, piei. Cel puțin nervii din niciun organ senzorial sunt răspândiți continuu; ramificarea nervilor lasă lacune peste tot, care sunt totuși capabile de senzație, ca de exemplu. . in piele fiecare punct are o senzatie. Pentru a accepta explicarea acestui fapt,

Biblioteca „Runivers”

- 302 -

orice atmosferă nervoasă sensibilă, înseamnă în esență a fi de acord că sufletul reprezintă sistemul nervos^. iar ^next* are facultatea de senzație, chiar și ca forță de viață. Mai mult, la animalele inferioare, de exemplu. în polipi, există o senzație fără nervi deloc, doar într-o masă de carne și mucus. Necesitatea continuării continue a nervilor demonstrează doar că sistemul nervos este sediul principal al sufletului conștient și simțitor și că sensibilitatea slabă a forței vitale cade și dispare de îndată ce nu este excitată și menținută în legătură cu regiunea conștientă a sufletului.

Secțiunea 205

Fără a accepta expansiunea sufletului dincolo de limitele sistemului nervos, nu vom explica diversitatea și diversitatea senzațiilor, și tocmai diferențele dintre

impresii mediocre și mediocre ale nervilor, când doar în primul sufletul se simte lovit intern, iar în cel din urmă doar extern. Și dacă punem senzații doar în revitalizarea sau constrângerea vieții nervoase, iarăși nu putem explica diversitatea lor, deoarece organismul nervos este aproape uniform. O examinare mai atentă a diferitelor tipuri de senzație arată că nu apare în suflet și în excitațiile sale, ci este un depozit de forță vitală și diferitele sale organe, care în sine au o măsură de senzație și sunt însuflețite de o senzație plăcută, dar stânjenit și indignat de unul neplăcut...

Secțiunea 206

Senzațiile nervoase directe și pure diferă de cele mediocre prin aceea că, în primul rând, sufletul

ea se simte înlăuntrul uimită și tulburată, iar în cea din urmă, ea, cu o oarecare liniște interioară, simpatizează cu acele organe lipsite de nervi în care apar aceste senzații și rămâne, parcă, spectatorul lor inviolabil.

Prin urmare, senzațiilor nervoase directe și pure aparțin un anumit tip de durere locală, care ar trebui să rămână și să direcționeze senzația de sine în interiorul nervilor, de exemplu. dureri de cap și dureri de dinți. În sistemul nervos apar, de asemenea, amețeli, stare de veghe și somnolență.

Senzațiile simțurilor sunt foarte direct legate de nervi, deși aceste senzații nu mai sunt stări pure ale nervilor, ci sunt împreună starea organului senzorial extern, care conduce impresiile către nervi. În pro

De ce, trebuie să căutăm senzații doar în simțurile inferioare, pentru că în cele două superioare, văzul și auzul, senzația este înlocuită cu un simț estetic, sau este percepută în el și rezolvată. Aceste senzații inferioare includ toate, exterioare, impresii mecanice produse, senzații favorabile și dureroase ale pielii; Următorul diverse senzații de presiune, durere de la o lovitură sau rană, gâdilatură pt. n. Aceasta include, de asemenea, senzațiile de miros opuse, plăcute și neplăcute, numite în general miros și miros plăcut, și senzațiile de gust opuse, semnificate prin gust plăcut și neplăcut.

Secțiunea 207

Toate senzațiile mediocre, oricât de puternice ar fi impresiile secundare asupra nervilor, au 20

- 306 - şederea iniţială în câmpul forţei vitale şi organele acesteia. Nu de viața nervoasă, ci de viața organelor plantei este determinată legea plăcerii sau neplăcutei lor. În ele nimic altceva nu se grăbește sau stăruie, decât forța vitală cu excitațiile și plecările ei; senzația corporală coboară adânc, până la temelia sufletului, în chiar tărâmul forței vitale și, așa cum senzațiile ei vegetative sunt de toți și în mod necesar legate de suflet, putem găsi în ele ultima dovadă a identității sufletul și forța vitală.

Secțiunea 208

În sânge, încă o substanță animală indiferentă, care tocmai din acest motiv nu reprezintă încă nicio latură anume a forței vitale, ne simțim cea mai pătrunzătoare și imediată, dar împreună cu cea mai

- 507 - un sentiment indiferent al vieţii trupeşti, un sentiment de căldură şi frig, care, nu în calitatea lor deosebită, ci în gradul lor, sunt plăcute sau neplăcute. O senzatie placuta de caldura, caldura si caldura, si o senzatie placuta de frig, sunt prospetime si racoare, esenta temperaturii medii si la acest singur grad sunt placute; dimpotrivă, senzații neplăcute de căldură – căldură, căldură, senzații de arsură și senzații neplăcute de frig – răceală și frig, esența, grade de temperatură, trecând măsura medie în două extreme opuse. Se știe că sediul căldurii vitale este sângele, dar că această căldură este resimțită direct în sânge, în nervi, precum și în organe, doar indirect, acest lucru este garantat, în primul rând, de caracterul indiferent al senzație de căldură, asemănătoare cu indiferența sângelui;

20.

- 508 -

în al doilea rând, și, mai mult, în principal, conștiința de sine directă, pe care atât efectele răcoritoare ale pasiunilor uimitoare, cât și valurile de foc ale pasiunilor incitante, o simt în inimă; dar întrucât este insensibil în sine, senzațiile de căldură și frig, desigur, trebuie să se depună în masa de sânge care se acumulează în ea.

Secțiunea 209

Alte senzații, mai specifice, care sunt plăcute sau neplăcute, nu atât în gradul lor, cât în calitatea lor deosebită, apar în principalele excitații ale forței vitale și nu sunt altceva decât conștiința constrângerii sau promovării aspirațiilor ei.

Excitațiile fundamentale ale forței vitale sunt organizarea și viața sau, așa cum sunt numite la cel mai înalt nivel,

- 509 - penalităţi ale dezvoltării cuiva, la trecerea de la trup la suflet: sensibilitate şi iritabilitate. Ambele, ca și principiile vieții mentale care le corespund: conștiința și voința, nu se întâlnesc separat, ci unul în celălalt, doar cu o relativă predominare a unuia sau celuilalt.

Ambele excitații majore ale forței vitale acționează și sunt resimțite în același timp în excitația sexuală; această compatibilitate este determinată de echilibrul lor, care predomină la individ, care, însă, nu este niciodată perfect, deoarece la un bărbat există un exces de iritabilitate, iar la o femeie - sensibilitate.

Palpabilitatea forței vitale în sexualitate se bazează nu atât pe impresii secundare asupra nervilor, cât pe separare.

n revărsare în exces de vitalitate; prin care se simte la fel ca la orice altă renunţare la trup.

Secțiunea 210

Sentimentele de sănătate și boală intră mai adânc în ambele excitații principale ale forței vitale, deoarece în boală chiar și oasele pot deveni sensibile. Sentimentul general de sănătate și boală, ca stare de organizare a sensibilității, se numește sănătate bună și proastă, și ca stare de viață și iritabilitate, putere și slăbiciune. În special, stările de organizare se schimbă în prospețime și letargie, iar stările de iritabilitate - în ușurință și greutate.

Organizația, în excitație față de nutriție, primește o sensibilitate normală, care este deschisă de apetit, foame, sete.

ca senzatii de satietate, inviorare, satietate si greata Foamea si setea nu sunt doar senzatii, ci impreuna sunt dorinte; foamea este resimțită ca un gol anxios al stomacului, setea ca o uscăciune arzătoare a gâtului și a gurii.În același mod, iritabilitatea, în iritația mușchilor, trezește la o senzație normală de veselie și oboseală.

Numai în stările morbide înţepăturile forţei vitale primesc sensibilitate locală. Numărul de senzații dureroase locale este infinit ca natură și grad.

CAPITOLUL III.

SENTIRI.

Secțiunea 211

Sentimentele sunt stări conștiente care apar în spirit, merg de-a lungul

cel puțin, în ea având locul inițial și principal de reședință. Aceste stări pur interne ale spiritului sunt la fel de variate ca și excitațiile sale cu diferitele lor modificări.

Conform excitațiilor, sentimentele sunt mai întâi împărțite în două, unul în altul zone superioare, sentimente sfinte și naturale, iar apoi în două părți, sentimente teoretice și practice.

Excitațiile sfinte, spre deosebire de cele naturale, conțin putere necondiționată asupra unei persoane și obligație: o trăsătură care trece prin toate cerințele și manifestările acestor excitații, astfel încât nu numai că încurajează, ci și obligă o persoană la satisfacția lor și o pedepsește pentru încălcare. dintre ei.- un sentiment nu numai de neplăcere, ci și de vinovăție. De aceasta*

mu sfânta emoție ar trebui să fie considerate în noi acțiunile celei mai înalte, peste spiritul nostru, Începutul conducător și următorul. fenomene de origine supranaturală, în timp ce excitațiile pur umane sunt aspirațiile naturale ale spiritului uman însuși.

S 212.

Ambele domenii ale sentimentului au o latură teoretică și practică: prima se dezvăluie mai mult în conștiință, iar cea din urmă este mai mult în voință. Și anume: capacitatea de a simți nu este deloc deosebită, din partea cognitivă și dezirabilă, o excelentă putere a sufletului; cu prima latură are una și aceeași conștiință, iar cu a doua și aceeași voință, singura diferență fiind că aceste două principii ale sufletului în capacitatea de a simți sunt și mai strâns legate între ele și încă

în cele mai mari sunt echilibrele; si urmatorul. conștiința aici este încă mai plină de voință, iar voința este încă mai conștientă sau sensibilă. Cu alte cuvinte: cele două excitații principale care stau la baza tuturor senzațiilor nu sunt altceva decât cele două principii principale ale sufletului și nu sunt încă divizate una de alta în aceeași măsură în care sunt împărțite pentru cunoaștere și acțiune.

Sentimentele practice preced actiunea ca motive; între timp, cele teoretice urmează cunoașterea ca acțiune. Cei dintâi sunt mai puternici și mai autocrați decât cei din urmă, pentru că în cei dintâi predomină voința, începutul acțiunii. Autoexcitarea teoretică este îndreptată către adevăr sau reprezentarea a ceea ce este, iar autoexcitarea practică către scopuri sau atingerea a ceea ce ar trebui să fie. Dorințe practice de autoexcitare

a avea ceva și a realiza ceva, în timp ce teoreticul se mulțumește cu simpla contemplare. Sentimentele practice sunt deci mercenare, în timp ce cele teoretice sunt dezinteresate.

1. SENTIRI NATURALE.

Secțiunea 213

1. Principala autoexcitare teoretică, sau conștiința plină de voință, tinde spre adevăr și este doar plăcut mulțumită de el. Dar adevărul într-un sens mai larg, ca acord între interior și exterior, are două laturi și se împarte în adevărul reprezentării exteriorului în interior, realului în ideal, observabil senzual în spiritual, concret în abstract, iar adevărul reprezentării interiorului - în exterior, ideal în real, spiritual în senzual, abstract în concret. Prima latură

este adevărul în sensul strict al cuvântului, recunoscut acolo unde reprezentarea corespunde obiectului, gândirea realității. Cealaltă latură a adevărului, expresia consonantă și reușită a interiorului în exterior, este harul, pentru că numim grațioasă orice expresie reușită, plastică a interiorului, adică gânduri, sentimente etc., în observație externă, fie că este în cuvinte, sunete sau imagini.

Secțiunea 214

a) Ca luptă pentru adevăr în sensul restrâns al cuvântului, conștiința este numită în primul rând teoretică, sau autoexcitare față de cunoaștere. În ea se formează un sentiment teoretic propriu-zis, o convingere cu contrariile ei: încredere și îndoială, un sentiment de necesitate și surpriză și cu

prin tranzițiile lor instabile, prin părere și credință.

Încrederea și simțul necesității sunt sentimentul că cunoștințele noastre sunt de acord cu realitatea; numai certitudinea este un sentiment care pur și simplu se afirmă pe conștiința realității și,

prin urmare, îi este subordonat, în timp ce reprezentarea necesității se sprijină pe puterea conceptului și se simte ca biruința sa asupra realității. De aceea se exprimă primul sentiment: „așa este, și nu altfel”, iar ultimul - „ar trebui sau ar trebui să fie așa, și nu altfel.” - Opusul necesității este surprinderea și uimirea, care sunt entuziasmate atunci când obiectul depășește înțelegerea noastră sau, așa cum se spune în mod obișnuit, înțelegerea noastră; dimpotrivă, sentimentul de necesitate este un sentiment plăcut al victoriei rațiunii

asupra subiectului. – Opusul certitudinii este îndoiala și incertitudinea, care apar atunci când oscilăm între posibilități și plauzibilitate diferite. – Între certitudine și îndoială, există credință și opinie, ca recunoaștere a plauzibilului. Credința și opinia sunt recunoașterea a ceva ca fiind adevărat pe motive insuficiente, și anume obscure sau incomplete, singura diferență fiind că credința se bazează pe temeiuri universale și prepoziționale, iar opinia pe baze individuale și subiective.

Secțiunea 215

b) Ca o încercare de eleganță sau o reprezentare reușită a interiorului în exterior, autoexcitarea teoretică primește denumirea specială de estetică. În ea are loc un sentiment sau un gust estetic, care

 se exprimă prin opoziţia că cuiva îi place elegantul, dar nu-i place dezordonat şi urât.

Grațios, ca obiect al sentimentului estetic, se împarte în senzual elegant, spiritual și mixt, adică senzual-spiritual.

Grațios, senzual, ca un nair, o putere proporțională de tonuri și armonie, o strălucire pe măsură și un amestec plăcut de culori, este resimțită într-un mod corporal sau de o forță vitală, care, prin măsura sa experimentală a spațialității și temporalității, înnăscut organelor, percepe elegantul într-un mod inconștient și necesar. i Cu toate acestea, acest tip de grațios aparține doar simțurilor cele mai înalte, văzului și auzului, deoarece în ele numai conștiința renunță la robia trupească și la percepția grațioasă din ele. este atât de spiritualizat încât simțim

o percepem nu atât în organ, cât în starea sa, ci în interior în suflet și, prin urmare, raportăm această percepție nu la senzațiile senzoriale, ci la senzațiile spirituale; prin urmare, chiar și după judecata morală, plăcerea senzualului - grațios este mult mai înaltă și mai nobilă decât plăcerile senzualului pur și simplu.

Mixt grațios, de exemplu. melodia, simetria etc., este percepută de partea sufletului însuși, care îl măsoară liber cu măsura înnăscută a temporalității și spațialității, măsoară, de exemplu. în melodia ritmului, în simetrie, raportul părților între ele și întregului, parte a forței vitale, care, de exemplu. în melodie percepe inconștient armonia, în simetrie - un amestec senzual perceptibil de Forme vii.

Spiritual grațios este perceput de spirit

hom și se bazează nu pe reprezentarea și revelarea legii-determinare interioară, ci pe reprezentarea gândirii și a simțirii, sau mai corect: pe un mod special de a le reprezenta. Elegantului spiritual aparțin elementele superioare ale așa-ziselor studii elegante, care, totuși, folosesc mai mult sau mai puțin și grația senzuală și amestecată ca mijloace. Muzica și pictura subjugă cel mai de jos înseamnă cel mai mult; mai puțin stăpân pe aceste mijloace și, prin urmare, limitate și mai sărace în lucrările lor de plastic. Vorbirea grațioasă, și anume Poezia, este capabilă de cea mai bogată expresie spirituală.

Secțiunea 216

Senzual grațios este reflectarea exterioară a dispoziției organice a ochiului și a urechii și este mai grațios, 21.

ceea ce este cel mai potrivit pentru organizarea lor; plăcerea acestei grații depinde de satisfacerea forței vitale cu faptul că exteriorul exprimă dispoziția și starea de spirit a organelor sale, ochiul și urechea.Grațiența mixtă este o reflectare externă a sufletului interior, înnăscut, parte a temporală, parte a măsurii spațiale. Ca expresie și reprezentare a măsurii, putem numi și mixt-elegant din punct de vedere tehnic. Plăcerea lor vine din faptul că sufletul este mulțumit de reflectarea în apariția sa a formelor esențiale și necesare de contemplare: spațialitate și temporalitate. — Grațiosul spiritual este reflectarea exterioară a gândurilor și sentimentelor, mai ales a celor ideale; iar încântarea lui vine din satisfacerea spiritului prin realizarea în aparenţă a conţinutului său.—

Prin urmare, grațiosul în general, ca și bătălia dintre interiorul în exterior, este o expresie reușită în exterior a formei și conținutului spiritului nostru. Expresia reușită și armonioasă a formei interioare, adică a temporalității și spațialității, a forței vitale înnăscute în organele sale, este senzualul elegant, iar a sufletului înnăscut, amestecul elegant; o expresie de succes a conținutului spiritului,

adică gândurile și sentimentele, extrase în principal din ideea de frumos, este spiritualul elegant.

Eleganța senzuală și tehnică, ca expresie a unei constante, în fiecare individ uman la fel de recurentă, regularitate organică și spirituală, este o formă neschimbătoare care este accesibilă unei expuneri sistematice complete, chiar și calculelor matematice, și admite 21.

- 524 - aplicare mecanică. Pe de altă parte, elegantul spiritual este întotdeauna liber, original și nu este supus niciunei reguli: fiecare Formalitate definită este moartea artei celei mai înalte și a grației sale și coboară la rafinamentul fără suflet.

Secțiunea 217

2. Conștiința furnizează măsura satisfacției sale cu adevărul, iar voința - conformitatea cu scopul; adevărul este o reprezentare reușită a realului în reflecție, iar conformitatea cu scopul este o realizare reușită, cu mijloace cunoscute, a doritului; adevărul este preocupat de ceea ce este și este doar o reflectare a lui; dar conformitatea cu scopul este îndreptată spre ceea ce ar trebui să fie și se străduiește să-l realizeze prin anumite mijloace; între doi termeni ai adevărului există o relație de egalitate sau identitate și între doi

- 32o - termeni de oportunitate, - mijloace și scop, - relația de cauzalitate.

Dar cei doi membri principali, spre unirea cărora se străduiește voința, sunt aceiași, către care se îndreaptă adevărul, și anume, interiorul și exteriorul; prin urmare, activitatea voinței îndreptată spre unirea lor are și două laturi principale sau doi poli: pe de o parte, cea interioară, sau eu, și pe de altă parte, cea externă, sau cealaltă. Pe de o parte, mă iubesc și mă caut în primul rând pe mine însumi și furnizez orice altceva doar ca mijloc pentru mine; pe de altă parte, nu de puține ori, la fel, în primul rând îl iubește și îl caută pe celălalt, i se dăruiește lui ca mijloc, i se sacrifică ca scop. Primul efort al voinței este entuziasmul egoist, iar ultimul este inima.

Secțiunea 218

a) sentiment egoist, b

-52G-

căruia se presupune că eul însuși este scopul și al cărui ton principal este bucuria și tristețea, cel mai bine este să-i numim conștiința de sine pentru a-și exprima caracterul pur generic și, prin urmare, a elimina ceea ce vine cu cuvântul: egoistul, moralul. ideea de interes

propriu. Iar excitația care stă la baza sentimentului de sine este cel mai adecvat numită excitația către autoconservare.

Motivul sau scopul final, la care excitația de autoconservare raportează orice altceva ca mijloc, este afirmarea lui printre altele. Această excitare a ego-ului nostru pentru conservarea lui însuși se extinde la întreaga zonă a existenței sale mondiale, la personalitatea sa corporală și spirituală în toate aspectele și relațiile sale, la proprietatea sa, la cercul său fizic și moral de acțiune; și la-

adică nu vrea doar să rămână în propria sa zonă, ci să o răspândească din ce în ce mai mult. Această excitare aparține în esență eului nostru, ca forță vie, substanțială, la fel cum proprietățile corespunzătoare aparțin corpului: duritate, elasticitate și respingere. Este cea mai esențială, puternică și vie autoexcitare spirituală.

Secțiunea 219

Când excitația avansează spre autoconservare, ea este resimțită ca o expansiune, ca un val de forță, exaltare, bucurie și se găsește în corp prin cea mai rapidă circulație a sângelui, excitarea mușchilor, revigorarea membrelor, curățarea chipul, privirea strălucitoare, zâmbetul și râsul. Dimpotrivă, limitarea sa este resimțită ca constrângere, descurajare și tristețe} circulația sângelui devine

mai încet, mușchii și membrele cad, capul și brațele coboară, fața și ochii se întunecă, persoanele blânde plâng. Gradele de sentimente de sine plăcute sunt: calm} lejeritate și veselie, bucurie și admirație; neplăcute: neliniște, jenă, tristețe, întristare, care se pot termina cu disperare.

Dacă percepția de sine este supusă unei constrângeri nedrepte, atunci acceptând-o pasiv, ea devine o insultă și o supărare; și pe măsură ce îl afectează, se transformă în supărare, furie, furie, furie. Furia și furia își caută satisfacția în răzbunare. Primele stări de suferință se dezvăluie în corp printr-o privire tristă, iar ultimele, active, printr-o excitare puternică a sângelui, o mișcare frenetică a membrelor, amenințări, o privire pătrunzătoare, un discurs tuns.

Aventurile viitoare, vesele sau triste trezesc speranță și frică; cu cât evenimentul așteptat se apropie mai mult, cu atât frica se transformă în anxietate și speranța în așteptare. Speranța fermă produce încredere. Anxietatea instantanee urcă la groază, care, totuși, poate fi și o senzație pur senzorială, atunci când vine dintr-o

impresie neașteptată, puternică, asupra simțurilor; anxietatea și groaza sunt, de asemenea, descrise în corp. Anxietatea este dezvăluită printr-un reflux instantaneu de sânge. care, parcă, vrea să se ascundă în sine; de aici paloare, tremurături puternice în piept, tremur al inimii. Cea mai puternică anxietate slăbește membrele și le lovește cu amorțeală. Groaza începe să apară ca semne corporale de anxietate și apoi fie le epuizează până la slăbire și el-.

se schimbă, sau se transformă într-o opoziție la fel de puternică, prin care mușchii și membrele capătă brusc o forță și o viteză extraordinare, astfel încât cel îngrozit fuge de pericol cu o asemenea grabă, care alteori este incapabil de, sau duce astfel de poveri, care fără a-l putea muta cu greu pe acesta.

b) Sentimentul inimii se bazează pe entuziasmul și nevoia înnăscută în spiritul nostru - de a ne alătura lumii exterioare și, parcă, de a ne umple cu ceilalți; într-un cuvânt, despre nevoia de a iubi. Dragostea sinceră este atracție, atracția reciprocă a sufletelor și la fel de mult este pus în mod necesar în ființa lor, precum greutatea este în materie. Inima (®cniút^, în puritatea sa, are în minte nu pe sine, ci pe alții ca scop final și simte

fericirea ta constă în a te preda lor ca mijloc și a te sacrifica. În cordialitate, se simte unitatea și legătura individului cu familia, generația, oamenii, umanitatea,

și cu orice altă natură.

Secțiunea 221

Inima se simte ca Tom

dorinta si tristetea, ca inclinatia si aversiunea, ca dragostea si

ură. Aceasta este esența speciilor mixte

modificări ale sincerității, apartenența la o parte a sentimentelor, o parte a voinței.

Cu toate acestea, conținutul sentimentului și voinței din ele poate fi destul de corect o dată

a spune, dacă observăm că mă schimb

momente de expansiune și atracție, contracție și respingere care sunt împărtășite unul de celălalt. La început înclinația și dragostea sunt resimțite ca o expansiune; inima raz-

se extinde la un subiect preferat; Dimpotrivă, se simt dezgustul și ura

ca o compresie; apropierea unui obiect urât cântărește, constrânge și leagă inima: acestea sunt momente ale sentimentelor. Apoi contracția se transformă într-o reflecție, într-o repulsie a unui obiect urât și o expansiune într-o atracție, într-o conexiune cu un obiect iubit:

Acestea sunt momente de voință.

Întrucât înclinația și aversiunea, iubirea și ura, sunt acțiuni ale voinței și împreună ale aspirației, ele sunt din nou însoțite de sentimente de satisfacție și nemulțumire. Satisfacția lor se numește plăcere, încântare și ebrietate, iar nemulțumirea se numește enervare și dor. Aceste sentimente, ca și alte sentimente plăcute și neplăcute, acționează invers asupra iubirii și urii: iubirea crește cu plăcerea pe care o dă, la fel ura cu supărarea; supărare

iubirea înşelată o preface în ură. Această influență a sentimentelor care au loc în dragoste și ură asupra originii lor, precum și dependența incontestabilă a acestor înclinații de alte sentimente, i-a determinat pe mulți psihologi să explice iubirea din dorința egoistă; dar acești psihologi au trecut cu vederea una dintre cele mai frumoase trăsături ale naturii umane, dorința de a se completa cu ceilalți, care iubește pentru că ar trebui să iubească și nu pentru că este îndemnată de poftă, pentru că abia atunci și într-o asemenea măsură va recunoaște. plăcerea inerentă dragostei, - plăcerea și răpirea - când și în ce măsură iubește deja.

Secțiunea 222

Între cele două tipuri principale de sentimente practice, conștientizarea de sine și cordialitatea, există

rehod, sau mai bine spus, o combinație a ambelor, două sentimente mai puternice, un sentiment de onoare și simpatie. Conform scopului său ultim, sentimentul de onoare este un sentiment egoist, iar simpatia este unul din suflet: totuși, primul conține și un element cordial, iar cel de-al doilea unul egoist și, prin urmare, primul este mai înalt decât simplul sentiment de sine. , iar aceasta din urmă este mai mică decât cordialitatea.

Simțul onoarei vrea să-și dea greutate; acesta este scopul lui egoist; dar vrea să atingă acest scop nu în sine și pentru sine, ci în judecata și opinia altora, nu de dragul său, ci de dragul altora: acesta este

elementul cordial sau social al sentimentului de onoare. Starea plăcută a acestui sentiment ne este cunoscută doar din partea prepozițională ca onoare, iar starea neplăcută din partea prepozițională și subiectivă; în primul rând se numeşte

dispare cu dezonoare, iar în ultimul rând, cu rușine.

Așa cum simțul onoarei se simte în alții, tot așa simpatia sau simpatia îi simt pe ceilalți și starea lor în sine, și este compasiune sau bucurie, deși acest din urmă sentiment pare să fie atât de rar încât chiar și numele său nu este prea folosit în comunitate. Sufletele binevoitoare simt această participare la bucurie și suferință chiar și la persoane relativ indiferente; dimpotriva, la oamenii egoisti, chiar si cu fericirea si nenorocirea prietenilor lor, bucuria se transforma usor in invidie, iar compasiunea in rautate.

2. SINTAMENTE SFINTE.

Deasupra tărâmului natural al vieții mentale cu emoțiile și sentimentele sale

cu vanii întoarse spre lume, se dezvăluie excitația Suprasensibilului * gol, îmbrățișând și pătrunzând toată viața spirituală. Este acțiunea Divinului însuși în spiritul uman, reflectarea în al nostru a prezenței Sale esențiale Omniprezente.

Dar acțiunile Divinului în sufletul uman, de-a lungul celor două laturi sau principii ale sale, conștiința și voința, sunt exprimate diferit, astfel încât senzația suprasensibilului este împărțită în două senzații: religioasă și morală. Sentimentul religios este acțiunea Divinului în conștiința noastră; aici face să simtă că există într-o persoană și locuiește de fapt în ea; iar sentimentul moral este acțiunea Divinului în voință, în care El se face simțit așa cum ar trebui să fie în om și cum dorește să locuiască în ea.

Sentimentul religios se numește reverență, sentimentul moral se numește conștiință.

§ 224.

a) Evlavia este recunoașterea prezenței imediate în spiritul nostru a Infinitului. Sentimentul reverenței, considerat indiferent de ideile valorii noastre morale sau nevredniciei în fața lui Dumnezeu, este un sentiment de perfecțiune plăcut și dătător de viață, deoarece în el

finitul se simte ferm stabilit în sânul Infinitului, simte cum Din acea adâncime primitivă, din care se revarsă ființa noastră se revarsă spre ea un suflu dătător de viață de putere creatoare.

În evlavie, se găsesc doar urme slabe ale contrariului: exaltarea spiritului și smerenia, speranța și jertfa de sine. În comunicare cu
Bsz-22

finiţi, simţim că fie suntem infinit de mari, fie infinit de mici, fie cu nădejde de nezdruncinat ne bazăm pe iubirea Sa infinită, fie ne predăm complet Voinţei Sale imuabile.

Sentimentul religios, cu toată simplitatea lui, poate fi modificat în diverse moduri: fie alăturându-se conștiinței, se transformă în gândire și reflecție și devine rugăciune, fie alăturat voinței, se deschide mai practic și trece în fapte și ritualuri; uneori ia cele mai aleatorii și arbitrare forme de ipocrizie și teurgie.

Prin intermediul Fanteziei, sentimentul religios se transformă în uimire, atunci când apropierea tangibilă a Divinului este personificată în imaginație și percepută de aceasta ca ceva prezentat în exterior. Aceasta este personificarea și, parcă, contemplarea suprasensibilului

realul, ca operă a Fanteziei, se poate pierde în imagini superstițioase, fantastice și fantomatice; și de aici, dintr-un tremur nedefinit în fața suprasensibilului, vine frica de fantome și tot felul de groază superstițioasă – ca o perversiune visătoare și desfigurare a venerației religioase-sfinte.

b) Conștiința, sau judecata morală, se bazează nu pe subordonarea logică a acțiunilor față de vreo regulă de acțiune, ci pe sentiment, după cum reiese din următoarele:

a) Nu există o regulă morală general acceptată de acțiune, în ciuda faptului că toți oamenii care nu renunță la convingerile lor interioare sunt de acord cu diferența reală dintre bine și rău.

b) Se face o judecată logică

22,

prin concluzii; supus comparației și gândirii arbitrare; depinde de înțelegere și de capacitatea ei și adesea cade în eroare. Între timp, cum judecata morală a conștiinței este atât de directă încât fiecare, împreună cu conștiința actului său, are deja o judecată despre aceasta; se întâmplă de la sine, chiar împotriva voinței noastre; nu depinde de

darurile mentale ale individului, dar în cele mai slabe minți se exprimă adesea chiar și cu o puritate mai mare decât la cei mai deștepți și mai educați oameni; si, mai mult, nu greseste niciodata, doar daca il asculta fara prejudecati.

c) În sfârșit, o judecată morală conține în mod direct astfel de motive, care nu pot fi cuprinse în judecăți pur logice: îi expune pe vinovați la cea mai dureroasă pocăință și fericită.

virtuos până la un entuziasm irezistibil. O regulă moartă nu poate avea o asemenea putere; este doar forța vie și satisfacția sau nemulțumirea ei în simțuri. Toate regulile și reglementările morale sunt gânduri secundare, extrase prin autoaprofundare din sentimentul moral, ca un sentiment ideal de bunătate.

Secțiunea 226.

Există contraste mai ascuțite în conștiință decât în reverență. Răspunsul său cel mai liniștit este aprobarea și dezaprobarea, judecând așadar dacă vreun act corespunde sau nu realității noastre morale, adică acelui grad al educației noastre morale vie, la care ne aflăm la un anumit moment. Conștiința se ridică la respect, sau dispreț, când

se așteaptă la un act care se ridică deasupra realității morale, sau scade sub ea. Conștiința trece în f).uiioioenHÌe sau olerz / ne, când sacrul dintr-o persoană acționează direct, sau este ofensat.— Când se afirmă în simțire și devine starea ei constantă, atunci când ne judecăm pe noi înșine, ne simțim mulțumiți de noi înșine și vedem lumea, sau pocăința și durerile de conștiință, iar a-i judeca pe alții inspiră încredere în ei, sau wecto-veridicitate.

Ramura conștiinței este sentimentul de dreptate. Are aceeași relație cu binele și răul ca și conștiința cu binele și răul, cu singura diferență remarcabilă că senzațiile neplăcute de rău sunt foarte puternice și provoacă cea mai profundă indignare a spiritului, și dreptate.

totul este acceptat cu o singură aprobare, ca ceva cuvenit, astfel încât o persoană dreaptă respinge orice laudă specială la fel de mult ca o insultă.

CAPITOLUL IV.

TEMPERAMENT.

Secțiunea 227

Conceptul de temperament nu este încă stabilit, în principal, deoarece ei ezită în a-i determina domeniul de aplicare, acceptându-l fie într-un sens prea larg, fie prea restrâns.

Într-un sens prea larg, temperamentul este adesea extins la tot în general, o dispoziție constantă a spiritului, a modului său de a gândi, simți și acționa; și anume, se referă aici la caracter ca o constantă

dispozitie a vointei si chiar gasesc un temperament mental.

Dar caracterul și temperamentul, indiferent cât de apropiate sunt unul de celălalt și cât de des, prin urmare, le amestecă, ar trebui să distingă unul de celălalt-raro. Caracterul și la originea sa este în cea mai mare parte o chestiune de libertate, iar în existența sa este supusă schimbării și transformării treptate de către puterea libertății; pe de altă parte, temperamentul, dacă poate fi schimbat și format prin acțiunea libertății, totuși, la origine, este o dispoziție pur înnăscută. Temperamentul, în toate nuanțele sale, este indiferent din punct de vedere moral, iar întregul caracter constă în contrariile morale ale binelui și răului. Cu toate acestea, pe această bază, nu este încă negat faptul că temperamentul este sub influență

libertatea poate dobândi o anumită calitate specială și, prin urmare, poate deveni parte integrantă a caracterului.

Nici un temperament intelectual nu poate fi recunoscut, deși există o interacțiune variată și o relație între facultățile mentale și temperamente.

Astfel, locația temperamentului este limitată la facultatea de a simți și trebuie să o determinăm prin starea de spirit constantă a sentimentelor și senzațiilor sau prin iritabilitatea particulară a excitațiilor spirituale și senzuale. Este același lucru în sentimente, ce talent este în cunoaștere, ce înclinație înnăscută este în acțiune, adică o dispoziție înnăscută, permanentă a funcțiilor spirituale.

Secțiunea 228

Conceptul de temperament nu ar trebui

a limita prea mult corp. În cea mai mare parte, medicii și fiziologii au vrut să explice temperamentele doar din structura corpului:

Hipocrate și Galen - din sucurile corporale și proprietățile lor, de unde și numele celor patru temperamente principale; Stahl și Haller - de la iritabilitatea fibrelor, ca și alte condiții corporale, astfel încât, în conformitate cu Gennrot, Flegm sau apa ar trebui să corespundă cu drag slab, sânge - moale, bilă - tare, bilă neagră "- greu- Lasă starea de spirit și iritabilitatea al excitațiilor corporale și al organelor să fie elementul principal al temperamentului la majoritatea oamenilor, dar nu poate fi recunoscut ca singurul și la fel de predominant element al temperamentului în toată lumea.

polițist. De asemenea, se bazează pe* „triple și iritabilitate și toate celelalte excitații spirituale, mult mai puternice.

Deoarece temperamentul se bazează pe iritabilitatea specială a excitațiilor, ar trebui să existe atâtea temperamente câte această iritabilitate permite diferențe. Aceste diferențe sunt extinse și intense: prima depinde de ce fel de mișcări ale excitațiilor sunt: lente sau rapide și, în același timp, de lungă durată, sau trecătoare; iar aceasta din urmă constă în faptul că mișcările ajung în adâncime, sau doar superficial, și în același timp sunt importante sau jucăușe. Prima diferență este starea de spirit a voinței, iar ultima este conștiința, ca două principii principale ale oricărei excitații.

Aceste opuse extinse și intense se combină între ele și produc patru temperamente de bază: 1) melancolic sau englezesc, cu sentimente prelungite și profunde; 2) Flegmatic sau german, cu prelungit dar superficial; 5) coleric, sau italian cu rapid și profund; și 4) sanguin sau francez, cu sentimente rapide și superficiale.

Între timp, fiecare dintre aceste stări poate veni fie din forță, fie din impotență; prin urmare, în fiecare temperament principal, din nou se dezvăluie 4 subordonate, deoarece două dintre stările lui sau ambele provin fie din forță, apoi din impotență, fie una sau alta provine din forță sau neputință; și astfel în sfârșit există 16 teme diferite

măsurători.

Secțiunea 230

Melancolie sau temperament englezesc. Adâncimea sentimentelor îl face pe melancolic sever și îi dă căldură inimii; dar cursul lent al sentimentelor lui îl face prudent, rezonabil și lent; și constanța lor – de încredere și răbdătoare.

Dacă aceste calități provin dintr-o voință puternică și o „sensibilitate” sănătoasă, atunci temperamentul melancolic se numește suflet profund; sensibilitatea dureroasă cu o voință puternică este temperamentul hipocondriilor; o adâncime sănătoasă a senzației, combinată cu o supunere pasivă față de sentimente, dă un melancolic adecvat; in sfarsit, nenumarata profunzime a sentimentelor si, dintr-o vointa slaba, durata continua

ih formează un temperament sentimental.

Secțiunea 251

Temperamentul fleimatic sau german este capabil doar de mișcări lente și superficiale. Deși sentimentele din acest temperament nu pătrund adânc în suflet și nu sunt obscure sau importante, totuși, el nu este încă, așadar, insensibil; dimpotrivă, de foarte multe ori dezvăluie multă sensibilitate și cordialitate în sine, doar sentimentele sale, fiind superficiale, sunt mai ușoare, mai strălucitoare și mai transparente și, prin urmare, cele mai plăcute.

O susceptibilitate sănătoasă și ușoară la astfel de sentimente, combinată cu o dispoziție lungă și, prin urmare, de încredere, constituie cel mai fericit și mai grațios temperament - ssrEechnmy; temperatura rece.

ramept apare cu sensibilitate slabă, dar voință încăpățânată; lumina, sensibilitatea la lumina, cu smerenie pasiva, formeaza un temperament placut, care se numeste uneori bun. În cele din urmă, o stare de spirit slabă și suferintă produce un temperament de vară, sau chiar flegmatic.

§ 232.

Temperament coleric sau italian. Proprietățile sale sunt: sensibilitate profundă, activitate vie, în schimbare rapidă.

O profunzime sănătoasă a senzațiilor, combinată cu o puternică vivacitate, se numește temperament de foc; vivacitatea puternică, dar cu o profunzime dureroasă și insubordonată a senzațiilor, se numește impetuos; durata scurta a senzatiilor, cu profunzimea lor, constituie temperamentul propriu

placut; impetuozitate destul de slabă, provenită din necugetat

sensibilitate

lipsa de solid

care se deschide cu fulgerări, care, în loc de frică, stârnesc doar râsete la alții, nu are un special

numele Bennago.

Sanguin sau. Temperament francez: ușor, dar mobil doar superficial.

Dacă i se întâmplă vreunul

puternic, vine din vioicitate și rezistență

oaspeți ai spiritului, se numește vesel; vivacitatea voinței, combinată cu sensibilitatea morbidă, produce un temperament agitat; sensibilitate sănătoasă, veselă, dar cu o voință slabă - frivolă; în cele din urmă, obiectele mobile necugetate, slabe constituie un temperament copilăresc.

Secțiunea 255

Un amestec de temperamente diferite

nu este posibil în sensul ca două stări opuse să se întâlnească în aceeași entuziasm, pentru că ar fi distruse una de cealaltă. Cu toate acestea, esența

tranziția este de așa natură încât admite infinit de nuanțe și tranziții. Profunzimea sentimentelor si durata lor pot avea infinite de grade. Conform acestei descrieri a temperamentelor, ele sunt doar relative. Datke la unul și același individ, în diversele sale excitații, poate apărea de câteva ori?

temperamentele personale.

25

Zo4 ··

© F "a, Zb Ya 5b 33 3" ...

ysaldtalnyl spoasenoati Z L K va.

CAPITOLUL I

DESPRE VOL ÎN GENERAL.

Secțiunea 254.

Latura activă a sufletului uman, sau totalitatea facultăților sale dezirabile, este de obicei numită voință, în sensul cel mai larg al cuvântului.

Dorința, ca exercițiu al voinței, este o activitate a sufletului îndreptată spre obiecte (obiectiv), care este ceea ce o deosebește de simțire, care este o activitate care se dezvăluie în stări. Adevărat, chiar și acea activitate a sufletului, care în simțire

- 555 - se formează în stat, or. autoexcitarea este îndreptată și către anumite obiecte: dar în primul rând, ea are o relație numai în general cu felurile de lucruri, în timp ce activitatea obiectivă a sufletului în dorințe, pasiuni și intenții este împărțită după tipurile de lucruri și indivizibilă; în al doilea rând, direcția obiectivă a autoexcitației este doar posibilitatea de a lupta pentru ceva, iar dorința provine din faptul că universalitatea autoexcitației este determinată, iar din posibilitatea de a strădui trece în realitate,

Secțiunea 255

Modificările voinței în facultatea particulară reprezintă o corespondență remarcabilă cu modificările conștiinței din facultatea cognitivă.

25.

- Gusa -

conștiință, deci aici voința emană prin organele corpului în lumea exterioară. Primele deschid calea contactului sufletului cu lumea exterioară, cele din urmă o stabilesc; între ele amândouă circulă toată bogăția vieții spirituale și, mai mult, în așa fel încât în fiecare clipă să domine vreo manifestare a ei, dar în același timp se reflectă în ea cu toată plinătatea ei, deși observație senzorială și corporală. influența coincide deseori aproape într-un act indistinguibil.— Capacitatea reprezentărilor (percepție, memorie și reamintire) se opune dispoziției naturale (ZYiqii); așa cum aceasta din urmă este o voință natural necesară (instinctuală), tot așa prima este o conștiință naturală necesară. — Asemănarea fanteziei este liberul arbitru: cum se dezvăluie în fantezie conștiința

natura ei pură în autoexcitarea față de educație și reprezentare, deci în libertate se manifestă pură și, prin urmare, voință încă nedeterminată. — În sfârșit, caracterul corespunde înțelegerii; pentru că, așa cum conștiința se întoarce liber la legea ei, adevărul, pentru a-l asimila într-un mod mai înalt: tot așa și aici voința își restabilește liber determinarea legii, și deci ea însăși într-o formă superioară, ca necesitate morală.

Secțiunea 256.

Gradele ascendente de dezvoltare ale voinței, ca și cele trei grade de dezvoltare ale conștiinței corespunzătoare acestora, constituie caracterul celor trei vârste ascendente ale vieții umane. Adolescența este o perioadă de dezvoltare a voinței instinctive, a expresiei sale corporale și a dispozițiilor naturale, tinerețea este

timpul de alegere și decizie; vârsta matură capătă un anumit caracter, dacă totuși individul duce la

vointa ta.

În examinarea voinței, trebuie să luăm în considerare: i) expresia sa corporală, 2) dispoziția naturală, 5) libertatea și 4) caracterul.

CAPITOLUL II.

EXPRESIA CORPORALĂ A UNDELOR.

Secțiunea 257

Mijloacele trupești prin care sufletul își aduce voința în realitatea exterioară sunt vocea și mișcarea membrelor. Îndeplinirea și realizarea imediată a voinței se face prin mișcarea membrilor, iar vocea nu o mai pur și simplu o exprimă și o dezvăluie. Cu toate acestea, mișcarea membrilor servește parțial ca mijloc de a nu face acest lucru

la împlinire, dar numai la manifestarea voinței; iar într-un asemenea caz mişcarea membrelor se numeşte gesturi. În afară de aceste mijloace, există doar o singură cale prin care sufletul își exprime direct voința și aceasta este privirea.

o privire.

În ochi, datorită structurii sale speciale, nervul și sufletul care se mișcă în el sunt direct deschise la acțiunea lumii exterioare și, prin urmare, influențele sufletului sunt direct exprimate în el. Privirea, aceasta, așa cum se numește, limbajul spiritual direct al ochiului, este capabilă de schimbări atât de diverse și, în același timp, atât de subtile, încât este mai convenabil să le înțelegem decât să le descriem. Pasiunea arde în privire, dragostea arde, dorința lâncește, inspirația strălucește, strălucește

curajul, tristețea este tulbure, enervarea este turbulentă, furia amenință, vrăjmășia este mohorâtă etc. Este adevărat că acest limbaj al privirii este asistat și explicat în mod variat de schimbările externe, mecanice ale ochiului, direcția axei sale, mișcarea pupila, în special expresiile faciale și gesturile: totuși, este inteligibilă în sine, fără explicații de la terți.

§ OO.

Puterea privirii este cunoscută nu numai asupra oamenilor, ci și asupra animalelor. Este atât de perceptivă și puternică încât, în adresa obișnuită, o folosim departe de a fi în deplină măsură; rareori ne uităm în ochii cuiva cu atenție și cu tensiune deplină; cu excepția cazului în care dorim să influențăm pe cineva cu o forță specială, să inspirăm respect pentru noi înșine sau să ne schimbăm sentimentele sincere

stvovaniyam.

Puterea privirii este foarte diferită la diferiți oameni – irezistibilă la sufletele puternice, neînsemnată la cele slabe, astfel încât reprezintă o măsură aproape sigură a forței spirituale, cu excepția acelor oameni care sunt obișnuiți să trăiască mai lăuntric, în contemplație; într-un asemenea caz, golul și distracția privirii nu este rezultatul lipsei de forță spirituală, ci al concentrării acesteia în sine.

Secțiunea 210

Indiferent de gradul de forță, aspectul diferiților oameni produce, în special, un efect diferit asupra inimii celorlalți: dă o impresie, plăcută sau neplăcută, înviorează și emoționează, sau deprimă și slăbește, mulțumește sau derutează, menține veselia. , sau provoacă plictiseală, pentru că există o privire.corect

expresia temperamentului și caracterului unei persoane și chiar a dispoziției sale aleatorii. Deosebim între o privire goală și plină de suflet, o privire care nu spune nimic și expresivă, o privire distrată, rătăcitoare și o privire atentă și nemișcată; există o privire ascuțită, pătrunzătoare, pătrunzătoare și există una slabă și plictisitoare; aici ne întâmpinăm o privire deschisă, calmă, curată, strălucitoare, limpede și prietenoasă, acolo este secretoasă, neliniştită, supărată, posomorâtă şi ostilă.

Că această expresivitate bogată a privirii nu este doar o proprietate fizică sau corporală, vom fi pe deplin convinși de asta când ne amintim că modificările fizice ale ochiului care însoțesc privirea se referă

doar la direcția axelor oculare și la strălucirea sa diferită. . Cât de puțin înseamnă

 privind aceste condiții fizice, vedem clar pe aspectul unui bou, pe care chiar și cu strălucirea sa luminoasă și aspirația nemișcată îl găsim gol și fără suflet.

b) MIȘCAREA MUSCULUI.

Secțiunea 241.

Toate mijloacele corporale pe care le folosește sufletul în exercitarea voinței sale, și anume vocea și mișcarea membrelor, converg către mișcarea voluntară a mușchilor dispuși cu o înțelepciune infinită și fixați pe scheletul oaselor.

Mușchii sunt plexuri de fibre, stivuite corect unul peste altul sub formă de ligamente, care sunt legați de un corp convex cu un cap subțire și chiar cu cea mai subțire și mai lungă coadă, bogat pătrunsă și împletită cu nervi.

Mișcarea mușchilor produsă de voință constă în contracția lor, prin care se scurtează, devenind mai plini și mai denși la mijloc. Când influența voinței încetează, ei sunt din nou întinși prin ei înșiși în Forma și lungimea lor naturală.

Experiența galvanică, prin care, în corpurile recent mortificate, mișcarea mușchilor este excitată cu ajutorul unui curent electric, demonstrează că mușchiul, deși nu a părăsit încă toată forța vitală, are o contracție independentă, care nu este produsă. prin voinţă, dar numai excitat şi care se numeşte iritabilitate. Totuși, această iritabilitate nu aparține compoziției naturale a mușchilor, nici inițial, nici indirect, ci este expulzarea forței vitale, și în consecință din nou sufletul, doar în Forma sa inferioară, vegetativă.

 § 242.

Deoarece mușchii cu capul sunt atașați de un punct de sprijin (de obicei de o parte tare, imobilă a corpului, și anume de oase), și cu cozile lor oarecum mai subțiri, parțial pierdute în venele uscate, ei intră în membrii în mișcare ale corpul: apoi, ca urmare a contracției musculare, membrul mobil este atras de punctul său de sprijin. Prin acest mijloc simplu, majoritatea mișcărilor corporale, oricât de eterogene ar fi pentru noi, sunt efectuate, de exemplu. atât flexia cât și extensia, deoarece mușchii raportori se atașează doar de partea opusă a penisului.

Astfel, cu ajutorul unuia mijloace extrem de simple, și anume, contracția musculară, cu asistență infinit variată, totuși, a mio-

liniştiţi alţi muşchi – sunt produse toate mişcările diverse şi artificiale ale corpului uman. Ceea ce este cel mai uimitor în ele este amestecul dintre voluntar și involuntar, conștient și inconștient. Sufletul cunoaște doar rezultatul pe care vrea să-l producă – o anumită mișcare, poziție, ton, cuvânt etc.; dar mecanismul prin care se face acest lucru îi este complet ascuns. Îl produce pe primul ca suflet, iar pe cel din urmă ca forță de viață. Preponderența artificialității este aici de partea acesteia din urmă.

§ 245.

Sufletul este parțial obișnuit cu mișcarea mușchilor printr-un obicei liber și conștient; dar în același timp studiază doar latura externă și un rezultat al mișcării, fără a pătrunde în mecanismul său intern pentru a beneficia

tratați-le în mod conștient. Observând cât de puțin câte puțin copiii se obișnuiesc cu mișcarea membrelor sau cu vorbirea, constatăm că mai întâi își mișcă membrele într-o masă, doar se clătește și țipă; când încep să se strângă, să meargă și să bolborosească, încă nu efectuează brusc mișcările dorite și pronunță cuvintele, dar adesea le distorsionează într-un mod amuzant; ei încearcă cuvintele și mișcările pe care ar trebui sau vor să le facă, până când învață din experimente repetate care mușchi și cum să-i pună în mișcare. De îndată ce reușesc să pronunțe un cuvânt, îl pronunță ușor după aceea; odată ce o mișcare efectuată cu succes este repetată în mod convenabil după trecerea timpului. Astfel, sufletul, obișnuit cu mișcarea trupului, începe jocul

membrii lor, aparent într-o direcție aleatorie în raport cu scopul dorit; se uită atent la acest joc și îl continuă până atunci, până când lovește mișcarea dorită; ea repetă apoi această mișcare și până atunci se obișnuiește cu ea și o imprimă, până când stăpânește acea direcție definită, care ar trebui să comunice anumitor mușchi.

§ 244.

Dexteritatea cu care este învățat sufletul să dea direcție mușchilor este mult ajutată de obiceiul mușchilor înșiși de a se contracta și de a se extinde într-un anumit fel, înrădăcinat fie în ei înșiși, fie în forța vitală care îi mișcă. Într-un mușchi viu, anumite mișcări sunt

înrădăcinate până în punctul în care, la cea mai mică excitație, este imediat gata să

umple-le. O astfel de pregătire și îndemânare a mușchilor se găsesc adesea în ei fără asistența voinței, când, de exemplu. într-o stare de necugetare și distragere a atenției, membrii noștri joacă singuri în modul lor obișnuit. Aceste obiceiuri, afirmate și înrădăcinate în membri, sunt, parcă, amintirea mușchilor. Pentru a ne face o idee despre bogăția și varietatea acestei memorii musculare, este suficient să ne amintim priceperea mâinilor unui pianist și a unui artist mecanic, fluența propriei mâini în scris, flexibilitatea picioarelor dansatori și prestidigitatori etc.

Secțiunea 243.

Forța mușchilor este uimitoare, deși nu sunt întotdeauna aranjate cu un beneficiu deosebit, conform legii pârghiei, deoarece în structura lor se acordă mai multă atenție faptului că ei, dacă este posibil,

la o schimbare mai mică a formei corporale, ei au adus cât mai multă agilitate posibil și prin aceasta au câștigat din nou parțial puterea pierdută în acest caz. Mai mult decât atât, natura, eliminând forța excesivă a mușchilor, a urmat în aranjarea lor mai mult legea grației și a cumpătării decât avea în vedere cea mai mare dezvoltare posibilă a forței.

Cu toate acestea, manifestarea forței musculare în fiecare caz individual depinde de voința spiritului și de gradul de acțiune a acestuia asupra mușchilor și, în general, foarte mult de exercițiu. Această manifestare se bazează doar parțial pe compoziția naturală a oaselor și mușchilor și, în plus, în așa fel încât unele triburi întregi sunt în general puternice, în timp ce altele sunt slabe. Cu toate acestea, o abilitate fără exercițiu încă nu înseamnă mare lucru; pentru asta cu atât mai multe minuni

 dați exerciții mușchilor puternici în mod natural.

Este remarcabil că mușchii, supuși arbitrarului nostru, obosesc în curând, între timp, ca involuntar, de exemplu. inima, își continuă munca fără oboseală.

Secțiunea 246.

Conducătorul sufletului, care pătrunde în mușchi și îi excită prin influența voinței sale, sunt nervi speciali de mișcare, diferiți de cei care servesc ca instrument de senzație musculară, astfel încât mușchii

au două feluri de nervi, nervi care simți și mișcă. Acești și alți nervi, fiind tăiați într-un punct în care nu s-au pierdut încă unul în celălalt, arată diferența esențială că capătul central al primului are încă senzație, în timp ce cel din urmă nu are; pentru asta, capătul periferic este 24.

urmați-le, încă conduce excitații către mușchi și produce efecte în ei, în timp ce capătul periferic al primului este incapabil de acest lucru. Această diferență remarcabilă a nervilor musculari pare să se bazeze pe faptul că sufletul în nervii mișcării se mișcă la fel de liber și nelegat ca în nervii superiori ai simțirii, în timp ce în nervii de senzație este legat în măsura în care participă. în stările lor.

c) g o l o s b.

Secțiunea 247.

Vocea apare în partea superioară a gâtului prin intermediul aerului, parțial expirată de plămâni și parțial inspirată. Între timp, pentru ca vocea să primească un anumit ton, vocea bine, prin care trece respirația fără niciun sunet, trebuie

se micșorează și ligamentele ei ar trebui să se strângă. Cu toate acestea, chiar și zgomotul fără zgomot al aerului expirat este folosit pentru vorbire, în șoaptă.

Tonul vocii este produs de aerul expirat și comoția corzilor bine vocal, palpabilă chiar și din exterior și raportată la tot gâtul. Cu cât aceste comoții cerebrale sunt mai rapide, cu atât tonul vocii este mai ridicat și cu atât mai lent, cu atât mai scăzut; cu cât tonul este mai pur, adică cu atât înălțimea și josnicia lui mai definite, cu atât primește mai mult sonoritate și devine mai capabilă de a cânta, care constă în succesiunea vârfurilor sonore ale consoanei.

maxime și minime.

Puterea vocii depinde parțial de cantitatea de aer expirat și de forța cu care este expirat și, parțial, de gradul mai mare sau mai mic de ecou emis de gât și

corzile vocale, de ex. asupra volumului, elasticității, etc. Deoarece primele condiții sunt arbitrare, vocea poate fi întărită sau slăbită, ceea ce face ca tonul ei să fie liniștit sau

tare, sau în cele din urmă se transformă în K / ShK.

Secțiunea 248.

O voce nearticulată formează sunete naturale, iar o voce articulată formează limbajul. Articulația este comunicată vocii prin acțiunea combinată a laringelui, limbii, dinților și buzelor. Articulațiile care formează limbajul sunt silabe și cuvinte. Cuvintele sunt alcătuite din sloturi, dar silabele sunt membrii originali ai vorbirii și nu sunt formate din litere; se descompun în ele numai pentru ^ inteligibilitate, ceea ce s-a făcut deja după câteva milenii.

Limbajul este un produs al instinctului și nevoii, și nu al dezvoltării conștiente.

gândire, acord și imitație. Existența în om a organelor vorbirii i-a dat suficientă ocazie și îndemn să le folosească; iar el, probabil, la început le-a pus în mișcare, parcă ar fi jucat și a încercat să combine sunetele între ele în diferite moduri. Imediat ce cuvintele s-au format, o persoană putea veni cu ușurință la ideea de a le folosi ca semne ale obiectelor și ca mijloc de a-și explica conceptele, cu atât mai mult când a găsit în ele indicii ale unor proprietăți ale obiectelor sau de un fel. de propriile sale senzații.legate de ele și când alții au înțeles aceste indicii și au acceptat de bunăvoie acest nou mijloc de conversație și explicație. Și acum cuvintele sunt încă compilate aleatoriu și jucăuș de către copii, folosite pentru a desemna obiecte, iar asistentele și mamele se dezvoltă

învață într-o limbă specială pentru copii. Pe de altă parte, inventarea arbitrară a cuvintelor pentru gânduri – care se cere de obicei primilor inventatori ai cuvântului uman – este superioară capacității de producție a celor mai străluciți oameni.

Secțiunea 249

Dacă ne întrebăm exact ce aluzii la obiecte ar putea găsi mintea instinctivă a unei persoane în producțiile aleatorii ale organului său de vorbire, atunci va fi dificil să se aducă sub regulile generale acele combinații infinit diverse de idei, conform cărora gândirea găsită. în sunete o anumită expresie a proprietăților unui obiect, în timp ce pentru aceasta este suficient ea a avut cele mai îndepărtate indicii. În general, putem admite că vocalele, atunci când au sunat predominant în orice cuvânt, servesc

fie ca un indiciu al subiectivului, și anume asupra sentimentelor și senzațiilor și consoanelor - când sunetele lor predominau în cuvânt, serveau ca semne ale obiectivului, adică proprietățile obiectelor exterioare. Vocalele, chiar și acum în sunete naturale, exprimă întotdeauna sentimente: A este, parcă, inhalarea a ceva plăcut, U este îndepărtarea a ceva neplăcut; Eu și Yu sunăm strălucitori și vesele, O - trist și trist; în cele din urmă E și E exprimă indiferență. Consoanele, ca părți solide ale cuvintelor și silabelor, păreau să semene mai mult cu realitatea obiectivă.— Când s-au găsit aceste indicii generale, depindea complet de șansă și starea de spirit, cât de des să le modifice prin combinație cu cutare sau cutare element și utilizarea unul cuvântul este familiar unuia, iar celălalt altui obiect.

d) TELEVIZIUNEA.

Secțiunea 250.

Prin mișcare fie înfățișăm ceva, fie îl realizăm. Telodivizhs-

nu numai că înfățișarea intențiilor loviturii este mimica, ci cea care împlinește este mișcarea membrelor, care, totuși, servește și în parte la înfățișarea, și în acest caz se numește

gesturi.

Cea mai expresivă oglindă a sufletului, în care stările și intențiile lui se reflectă cu o claritate deosebită, este mimica combinată cu o privire*; în expresiile faciale, fizionomia reînvie acum cu bucurie, apoi cade trist; fie se aplatizează prietenesc și este deschis, fie se încruntă îmbufnat și se închide, uneori râzând, alteori plângând. Expresia ei este asistată de gesturi care constau în poziție

conștientizarea corpului în general, și mai ales în mișcările capului, umărului și brațului; în plus, intențiile sufletului sunt parțial descrise mimetism și parțial exprimate în semnele convenite.

§ 231.

Principalele instrumente de articulare, împlinind voința sufletului, se află în extremitățile corpului, și anume brațele și picioarele. Mâna, în special, este instrumentul principal prin care omul a devenit stăpân pe pământ.

Articulațiile efectuate de picioare sunt: în picioare, mers, alergare, sărituri, pas. Toate acestea sunt produse prin flexia și extensia articulațiilor situate la nivelul coapselor, genunchilor și picioarelor, precum și a călcâielor și degetelor de la picioare, cu ajutorul mișcărilor laterale și circulare ale tibiei, tibiei, călcâielor și degetelor.

Destinațiile întregii mâini sunt: îmbrățișarea

și întârzie, ridicați și transportați, fluturați, aruncați și bateți, împingeți și trageți, etc. și .; iar funcțiile mâinii și ale degetelor în special constau în faptul că le simțim, apucăm și îmbrățișăm obiecte, le ținem, zdrobim, trei, împingem, lovim etc. flexie și extensie, mișcare laterală și circulară a brațului și a degetelor. , și mai ales poziția separată a degetului mare ajută foarte mult mâna să efectueze diverse acțiuni.

Secțiunea 252

Întrucât sufletul, cu temperamentul și caracterul său și sentimentele și dorințele care depind de ele, se exprimă constant și se reflectă în mișcările arbitrare ale corpului său, încetul cu încetul

există o anumită expresie în ea, în care omul interior se reflectă cu mai mult sau mai puțină claritate. Această expresie constantă a mișcărilor corporale este atât de individuală și atât de clară încât ne recunoaștem foarte ușor cunoștințele chiar și după orice trăsătură de acest fel. Vocea fiecărei persoane are propriul ei vârf special, tocmai forța și înălțimea sa deosebită; articularea vocii este modificată într-o mustrare specială; comunicarea tonului la silabe formează diferite accentuări individuale. Mimica trece, încetul cu încetul, în trăsături permanente ale fizionomiei, care, însă, sunt rareori descifrate chiar și de cea mai pătrunzătoare privire, oricât de exact este înfățișată în ele persoana interioară. Gesturile, ca și mișcările membrelor în general, capătă un tip definit. Oricât de simplu de ex. mișcarea mersului, totuși

la fiecare persoană este produsă într-un mod special, astfel încât parcă să ne recunoaștem cunoscuții chiar și prin auz și, în general, găsim în el o mulțime de caracteristici.

Această formare individuală a mișcărilor noastre corporale este cu atât mai surprinzătoare cu cât le studiem în cea mai mare parte prin imitarea altora - la fel ca și adverbul și într-adevăr întregul tip /

al expresiei noastre corporale, îl împărtășim cu natura din jurul nostru. Trăsăturile individuale ale expresiei corporale într-un tip general, național se bazează pe tot atâtea diferențe variate și subtile ca fizionomia individuală într-un tip general de fizionomie națională.

Imitarea altora se întâmplă cu noi parțial involuntară și nevoie, și parțial arbitrară și un joc;

în acest din urmă caz se numește mimetism. O imitație reușită a bazei-¡ nu este doar prezentată în direct! ideile altora și proprietățile lor, dar și | pe transformarea internă a sinelui στή ei. Imitația altora, care contrazice natura proprie a imitatorului, se numește maimuță.

CAPITOLUL II LIBERUL ARBITRU. Secțiunea 255

Doctrina libertății trebuie să preceadă luarea în considerare a dispoziției naturale, deși proprietatea subiectului ar impune ca libertatea să fie plasată între dispoziția naturală și caracterul căruia servește ca intermediar. Și de fapt, nu numai conceptul corect de dispoziție naturală depinde de conceptul corect de libertate.

femeile și personajele și poziția lor relativă, dar și însăși recunoașterea existenței lor. Cel puțin cele două concepții principale ale voinței umane care au prevalat până acum, determinismul și indeterminismul, nu recunosc nici înclinația înnăscută, nici caracterul, pentru că nepBÍ&J' admite, sau poate admite în mod consecvent, numai dispoziție naturală, iar cea din urmă numai libertate.

Secțiunea 254.

Determinanții explică conștiința libertății parțial negativ, ca neconștientizare a fundamentelor exterioare care o determină, parțial pozitiv, ca voință de sine, adică ca un astfel de mod de acțiune care trebuie să vină din interior, din natura umană, dar cu necesitate. . Libertatea, conform acestui punct de vedere, este auto-dezvoltare internă și nu se opune necesității.

 în general, dar la constrângere sau violenţă externă.

Dimpotrivă, indsterminismul explică acțiunile unei persoane din voință, care nu depinde de niciun principiu determinant, chiar intern, ci este determinată de fiecare acțiune particulară din sine; el crede că orice acţiune decurge dintr-o stare de voinţă indiferentă prin alegere şi determinare. Această libertate indiferentă, spre deosebire de voința de

sine determinată în interior, se numește libertate de alegere sau arbitrar.

Ambele vederi, determiismul și indeterminismul, pot duce la confirmarea lor de Fapte psihologice clare și decisive, care, combinate în realitate, ar trebui combinate în știință. Cu toate acestea, ambele opinii sunt în general aprobate 25

cs atât despre Fapte psihologice, cât și despre „începuturi și fundamente” metafizice, deși nu ar fi super-LCHKZZ să acceptăm o consecință a unor ipoteze metafizice dubioase în locul realității psihologice și să reconstruim realitatea pe baza lor,

Secțiunea 255

Determinismul, în primul rând, se referă pe bună dreptate la diferitele alimente necesare acțiunii umane, și nu numai la acestea. fundamentele înnăscute ale acțiunilor fizice și instinctive, dar și, și mai ales încă, pe baza așa-ziselor acțiuni libere, dar * false ca caracter. Îi întreabă pe indeterminiști; nu concluzionați, în general, ci modul de acțiune observabil al unui nakoso sau al unei persoane, despre baza constantă a caracterului său și conform

 conform proprietăților prezente ale caracterului, nu încearcă ei să ghicească și să calculeze viitorul mod de acțiune al acelei persoane? Fără astfel de elemente predeterminate ale acțiunii umane, nu ar fi posibil să descriem personaje din istorie, să le înfățișăm în dramă și romantism.

În al doilea rând, indmvidul, după cum remarcă pe bună dreptate determinismul, nu este un fel de universalitate instabilă, nedeterminată; dimpotrivă, atât mental cât și moral, el este definit ca unul sau altul gândire individuală și, prin urmare, acționează ca o persoană definită. Numai m^&kiya, ființele slabe sunt mai mult sau mai puțin lipsite de caracter, astfel încât acțiunile lor nu pot fi prevăzute, dar de aceea nu sunt deloc libere, deoarece sunt mai mult dependente doar de cauze și influențe determinante exterioare și accidentale. 11a-

pe de altă parte, cei mai nobili și mai energici indivizi au întotdeauna un caracter intern mai definit și, prin urmare, este mai ușor să preziceți acțiunile lor, cu atât depind mai puțin de influența externă. În termeni morali, desigur, majoritatea oamenilor s-ar putea bucura dacă ar oscila la infinit între bine și rău, pentru că de obicei stau sub această linie medie, sunt cufundați mai mult sau mai puțin în rău. Dar, pe de altă parte, în sens moral, indeterminismul este un sistem pustiu, pentru că îndepărtează voinței umane orice speranță,

prin muncă și efort, de a dobândi o permanentă comoară de moralitate, o dispoziție interioară, hotărâtă spre bine.

În cele din urmă, adevărata libertate, spun deterministii, este doar asta.

o dispoziție interioară hotărâtă față de bine este virtutea sau morala, pentru că virtutea constă în ascultarea de legea morală, iar legea morală nu este încă altceva decât o îngropare firească a voinței, astfel încât în rău se leagă de sine pentru a se preda forței străine; dimpotrivă, în virtute, făcând din legea sa naturală a doua natură, ea se întoarce numai la sine.

Secțiunea 256.

Toate aceste observații ale deterministului sunt fără îndoială adevărate, dar nu numai că nu exclud existența libertății de alegere în acțiunea umană, care este permisă de către indeterminiști, dar o impun totuși. Într-adevăr, deterministii înșiși disting necesitatea irezistibilă, fizică a legii naturale de cea mai liberă,

necesitatea morală a caracterului: dar în ce constă această diferență, dacă nu în faptul că caracterul este rodul libertății, supus formării și transformării treptate, și cu tot impactul asupra libertății, lăsând totuși un câmp vast pentru purul arbitrar. Prin urmare, viitorul mod de acțiune al oricărei persoane nu poate fi calculat cu acuratețe, atât pentru că libertatea sa poate acționa independent de caracterul său, cu pur arbitrar, cât și pentru că își poate schimba și transforma caracterul între timp.vorbește despre caracterul oamenilor. , care este lăudat sau condamnat ca un produs independent al liberului lor arbitru; sistemul lui cunoaște numai natura și darurile ei, care în baza lor sunt întotdeauna bune și corecte și, prin urmare, trebuie

să fie subiectul unei noi evaluări morale, ci doar al înțelegerii. — În sfârșit, în ceea ce privește adevărata libertate, fără îndoială, sarcina libertății este: să restabilească legea morală, legea ei proprie și cea mai interioară, din care nu poate. renuntarea fara a se contrazice, — a-l restabili in sine in a doua sa natura. Iar voința este cu adevărat Liberă numai atunci când a devenit din nou bună în interior și s-a înclinat hotărât în fața legii morale, pentru că abia atunci ea acționează în conformitate cu dorința ei liberă, interioară, este mulțumită de sine și este calmă lăuntric; dimpotrivă, τογο, ^o răul, este tăgăduit din propriile dorințe^ și de aceea ea însăși cade

în contradicție cu sine și este mistuită de vrăjmășia interioară. Cu toate acestea, liberul arbitru, hotărât îndreptat spre bunătate,

un corp adevărat, există doar unul ideal, care mai trebuie realizat, și nu unul real, real, gata făcut. Voința umană, în realitatea ei actuală, este doar în luptă și se străduiește să realizeze această adevărată libertate și să și-o însuşească. Așadar, vorbind corect și psihologic, și nu numai figurat și oratoric, trebuie să numim această adevărată libertate nu libertate, ci moralitate, iar prin libertate înțelegem arbitrar, care încă trebuie să se ridice la moralitate. O întorsătură complet falsă este dată acestui concept ideal de adevărată libertate atunci când răul este recunoscut ca simplă sclavie, robie exterioară, o simplă lipsă de libertate, în timp ce răul este la fel de liber ca binele. Să numească subordonarea rea unei forțe străine, exterioare, dar în orice caz această subordonare

 liberul arbitru depinde de voință și este supus condamnării, fie că voința liberă a fost dusă numai de rău și i-a lăsat să crească în sine, fie că el însuși l-a căutat și l-a produs din sine.

§ 237.

Cu această bază a acțiunii umane, admisă de deterministi, mai este loc destul de liberă alegere sau arbitrar, acceptată de indeterminiști; și chiar ea este presupusă în mod necesar ca o condiție a caracterului, care este produsul său, și ca o condiție pentru transformarea naturii umane în morală, prin care ea constituie o tranziție între ele. Libertatea de alegere este incontestabil dezvăluită și în multe fapte psihologice; iar indeterministul ar avea dreptul să se refere la ele, dacă nu ar realiza și nu explica astfel acțiunile umane

pe de altă parte, este unilateral, numai din principii libere, la fel ca un determinist, din cele necesare.

Chiar și în gândire se întâlnește multe acțiuni gratuite. Fără libertate, spiritul uman ar fi dus de fluxul propriilor idei, ar fi jucăria lor, fiind incapabil să se regăsească și să se prindă în conștiința de sine. El își datorează libertatea doar faptului că poate să se țină de unele idei, și să le lase pe altele, și le poate procesa pe cele reținute, le poate compara și compara, conecta și separa, se poate scufunda în sine și reflecta, poate forma concepte. , judecăți și concluzii.

Și mai hotărâtor vorbesc în favoarea imdeterminismului înseși acțiunile voinței: alegerea și determinarea. Mai ales acesta din urmă este pur, atât din bazele interne, cât și din cele externe ale independenței.

autodeterminarea mea a voinței, care se dezvăluie cu o evidență predominantă în acele cazuri când decizia cade de partea celui mai slab impuls, caz în care liberul arbitru, așa cum ar fi, trebuie să pună toată puterea hotărârii sale asupra cea mai ușoară scară. În fine, fără libera alegere, ar cădea conceptele de bază ale evaluării morale: imputarea unui act sau a oricărei proprietăți în caracter, vinovăție și merit, laudă și cenzură; iar pocăința ar fi o nebunie.

Secțiunea 258

Dacă cântărim bine toate Faptele ambelor teorii, atunci adevărata viziune psihologică asupra modului de acțiune umană va fi următoarea: activitatea voinței, pe de o parte, decurge din libera alegere, iar pe de altă parte și, mai mult, , în cea mai mare parte, rezultă în mod arbitrar din natural

dispoziţia şi caracterul unei persoane, iar influenţele exterioare nu contribuie decât la alegere, determinând mai mult sau mai puţin voinţa. De regulă, doar începutul unei serii de acțiuni depinde de alegerea sau determinarea noastră, iar întreaga serie decurge deja de la sine.

din ea în felul în care dispoziția și obiceiul firesc determină aceste acțiuni

caracterul persoanei care acţionează ^ sub influenţa unor circumstanţe externe. unu

piele, imputarea se extinde nu numai la aceste principii liber alese, ci și la întreaga serie de acțiuni voluntare care decurg de acolo: pentru că sunt parțial aduse la vinovăție împreună cu principiul lor liber, ca consecințe, și parțial includ propria lor vinovăție. conform ratiunii

elementele lor arbitrare, care sunt imputate ca produs al unei utilizări anterioare, libertatea.

Secțiunea 259

Caracterul propriu al libertăţii de alegere constă în capacitatea voinţei de a se determina pe sine sau de a iniţia orice acţiune din ea însăşi. Voi

se transformă din generalitatea sau indiferența sa într-o voință particulară, determinată. Totuși, alegerea nu este o manifestare esențială a libertății, pentru că uneori voința întâlnește un singur obiect și atunci nu există nimic din care să aleagă, deși posibilitatea alegerii trebuie întotdeauna asumată. — Manifestările esențiale ale libertății sunt: „n/jeJnoToScëwTé” și determinarea; prima este determinarea preliminară a voinței, iar cea de-a doua este finală.

*-^ Gratuit

fundamente și influențe externe și interne, dar ea nu le permite să se forțeze, ci doar le acceptă

- 598 - ca un motiv} ea le urmărește nu ca iritații, ci pur și simplu ca impulsuri. În consecință, în acțiunile ei pur libere, ea nu este de fapt conștientă de motive, ci doar cp>-lm, este determinată nu de motivele reale, ci / greEspshvlyazmizii după somn, respectă regulile, nu legile *

Secțiunea 260

Prin reguli, și mai mult prin obiceiuri și drepturi formate încetul cu încetul, libertatea trece în caracter. O regulă este o presupunere sau o decizie stabilită: este primul și superficial început al autoformarii constante a voinței, care poate fi luată doar de indeterminiști ca personaj. Morala și obiceiurile, sau modurile de acțiune stabilite, intră mai adânc în imaginea interioară constantă. Temperamentul este diferit

din obişnuinţă prin originea sa mai rezonabilă şi mai liberă. primul vine din tensiunea voinței, iar ultimul din îngăduință; el corespunde personajului în care el și: trece, a. aceasta este o dispoziție firească.

§ 2 în 1.

Sarcina libertății este de a transforma natura omului în caracter, de a-și ridica inocența în moralitate. Inocența și moralitatea în esența lor sunt una și aceeași; diferența lor constă numai în forma lor: inocența este o necesitate inconștientă, naturală, iar moralitatea este o necesitate rezonabilă și liberă sau morală; prima este autoexcitarea naturii umane, ultima.

nyaya — înclinație și iubire. Această diferență formală se produce prin intermediul libertății de alegere: voința răstoarnă legea naturii și devine liberul arbitru, nu pentru a rămâne în acest arbitrar, străin de

orice lege, ci pentru a avea propria sa lege a naturii, care într-un astfel de caz se va numi legea sau datoria morală, de a o lua înapoi în sine cu efort liber și de a restabili în sine în a doua natură. Prin această ridicare liberă a inocenței în moralitate, nimic nu este dobândit material; binele naturii și, în această privință, în perfecțiunea sa de neatins, este cu mult superior produselor libertății; dar, în ciuda acestui fapt, moralitatea, în comparație cu bunătatea naturii, este din nou un succes atât de mare încât răscumpără de departe.

răul, la prețul căruia în cea mai mare parte este dobândit. Acest succes constă în forma rezonabilă și liberă în care legea naturii este restaurată.

Și astfel natura și caracterul, din punct de vedere practic, sunt cei doi poli ai esenței umane și ai vieții, ca și din punct de vedere teoretic, instilarea și înțelegerea. Așa cum dezvoltarea liberă a conștiinței în creativitate și gândire transformă determinarea legii în înțelegere, tot așa prin libertatea de alegere natura unei persoane se transformă încetul cu încetul în caracter. Dar în această tranziție există încă un grad mediu, o dispoziție înnăscută, pe care vom încerca să o distingem de cei doi poli.

Secțiunea 262

Sub denumirea de natură umană, în sensul strict al cuvântului, par ^cunoaștem tot ceea ce este definit în ființă.

este împărțit de o necesitate nesocotită și de o săpătură prestabilită. Când natura umană se trezește la senzație, chiar și atunci ea, deși nu neapărat, totuși, foarte curând, încetează să mai fie natură pură, originală. Ea rămâne totuși natură pură în facultatea de a simți, sau în excitația care se simte însăși, dar imediat plăcerea și durerea trezesc în ea arbitrariul, iar apoi eforturile, determinate de legea naturii, iau schimbări libere și, împreună cu aceasta. , încetează să mai fie natură pură. Natura omului, într-un cuvânt, constă în diversele sale excitații și aspirațiile lor naturale. Ea este încă inocență pură, bună și dreaptă și rămâne · în ordinea ei inițială; acesta este paradisul omului, care își experimentează căderea superficială și, prin urmare, el trebuie luat

cauta PS doar in adancul istoriei, dar si in adancul unei fiinte umane.

Pe de altă parte, caracterul este autoformarea constantă a liberului arbitru, sedimentarea modului său succesiv de acțiune, adevăratul rezultat în cartea judecății interioare, în care modul temporar de acțiune este imprimat în trăsături vii, este , într-un cuvânt, ca o amintire a liberului arbitru. În esența sa, caracterul este o regulă, transformată într-o determinare interioară a voinței, a dreptului, care a devenit o a doua natură. Dar cum întoarcerea liberului arbitru la necesitate are sarcina de a transforma legea naturii într-o lege morală, ridicând inocența în morală; iar această sarcină este rezolvată liber și, prin urmare, adesea și respinsă și pervertită, atunci personajul dezvăluie-26.

într-o opoziție morală strictă - iubirea de bine și înclinația către rău - virtuți și vicii.

Secțiunea 265

Pe lângă emoțiile cu eforturile lor orbește necesare, pe de o parte, și pe lângă virtuți și vicii, pe de altă parte, există încă un număr semnificativ de eforturi conștiente și arbitrare, cum ar fi: dorințe și înclinații, pasiune și dragoste, a căror poziție. este încă nedeterminată și, prin urmare, există tot atâtea dintre ele.deseori atribuite naturii și cât de mult caracterului. Ele constituie gradul mijlociu dorit între natură și caracter – mai exact, dispoziția naturală), deoarece constituie atât elementul principal al voinței determinate în interior, cât și punctul de plecare al liberului arbitru.

Aceste aspiraţii ale dispoziţiei naturale

gândurile nu sunt produse pure ale naturii sau o manifestare directă și pură a autoexcitației sale: acest lucru se dezvăluie deja din faptul că sunt conștiente și sensibile, în timp ce autoexcitarea naturii este oarbă și insensibilă; și mai mult, din faptul că au o participare arbitrară și sănătoasă la bine și la rău, iar autoexcitarea naturală este nevinovată și pură, nici bună, nici rea.

Dacă dorința și pasiunea, înclinația și iubirea nu pot fi atribuite manifestărilor pure ale autoexcitației naturii, atunci, pe de altă parte, nu poate fi ----------

este de asemenea posibil să le atribuim caracterului în sensul strict al cuvântului. Adevărat, ele sunt manifestările determinate în interior ale liberului arbitru, esența eforturilor de care ea însăși este responsabilă: dar nu sunt produsul pozitiv al voinței însăși, așa cum înțelegem prin

numele personajului în sens strict; se dezvoltă în ea și se afirmă în legătură cu stimuli externi, însă, nu fără admiterea ei; ei suferă mai mult decât acțiunea liberului arbitru, astfel încât este doar vina lor negativă. Dorințele și pasiunile, înclinația și iubirea, sunt asimilate doar de voință, care în libertatea ei s-ar fi putut forma altfel, dar s-a lăsat dusă de ele și devin proprietatea ei, pe de o parte, pentru că s-a dedat la senzație de plăcere în excitația naturală, pe de altă parte, deoarece supusă forței iritației și impulsului extern.

§ 264.

Caracterul și dispoziția naturală constituie împreună un element de necesitate în acțiunea umană, atât naturală, cât și morală.

Noah. Cu toate acestea, ele nu determină încă activitățile noastre necondiționat și tot nu exclud libertatea de alegere; dimpotrivă, fiind un produs pozitiv sau negativ al acestuia, ei înșiși sunt supuși unei transformări treptate din partea ei, astfel încât liberul arbitru în fiecare moment este în întregime vinovatul lor, pentru că nu numai că el însuși s-a format în ei, ci la în fiecare moment ar putea începe o nouă autoeducație. Liberul arbitru nu-și pierde niciodată capacitatea de a se detașa după bunul plac de orice direcție pe care a luat-o, oricât de departe ar fi fost dus de el, și de a începe un nou curs de acțiune în întregime de la sine.

Secțiunea 265

Și în bine și în rău, desigur, există o constantă

dar o nevoie tot mai mare de a acționa într-un fel sau altul. Voința, purtată de rău, tocmai de răul dispoziției naturale, adică dorințele și pasiunile, devine cu atât mai indiferentă și mai incapabilă de bine decât de multe ori.

senzualitatea se luptă, voința de sine este inflamată, moralitatea este slăbită

excitare? şi cu cât liberul arbitru se obişnuieşte cu direcţia acceptată

Nu. Pe de altă parte, există, din fericire, o declarație internă în

bunătatea, tocmai în bunătatea caracterului, iar această afirmație se ridică cu atât mai mult deasupra posibilității de decădere, cu cât se

dezvoltă mai multă emoție morală în voință, cu atât dorințele inferioare și propriile dorințe sunt moderate și îmblânzite.

liberul arbitru este întărit în obiceiul de a face bine. Totuși, și conform dovezilor

experiență și, în esența problemei, nu există o declarație perfectă în bine,

nici sclavia perfectă a răului; iar împărțirea riguroasă a oamenilor în pur bine și rău, în îngeri și diavoli, este categoric falsă, pentru că nu are nicio aplicație nicăieri, întrucât întreaga umanitate se află la mijloc între aceste extreme.

Și astfel, pe lângă voința de sine determinată în interior, bazată pe dispoziția și caracterul natural, există și în voința umană și capacitatea de a se determina pe sine în orice moment, conform căreia voința poate fie să-și continue sinele determinată în interior. voință în acțiune liberă, sau opuneți-i și luați direcția opusă. Prin aceasta, liberul arbitru dobândește puterea de a-și modifica și transforma caracterul și chiar dispoziția naturală, ceea ce cu siguranță nu este

o chestiune de un minut; dar totusi avem dreptul sa imputem unui om caracterul si dispozitia lui fireasca, ca pe ceva ce depinde de el.

Tak

și

conform conceptului nostru. egalizarea – reconcilierea determinismului şi

indeterminismul, din care fiecare are propria sa bază psihologică.

CAPITOLUL IV.

LOCALIZARE NATURALĂ.

Secțiunea 266

Dispoziția naturală este natura omului, care nu numai că s-a trezit la senzație, dar a ajuns și la posibilitatea de a lua direcții arbitrare. În această posibilitate a direcțiilor arbitrare, dispoziția naturală diferă de facultatea de a simți, care este natura care a ajuns doar la sentimentul de sine. Natură-

Nasul este o etapă ulterioară în dezvoltarea excitațiilor, direct adiacent facultății de a simți și diferă de aceasta din urmă doar prin aceea că arbitrariul începe să se trezească în ea.

În miezul ei, dispoziția naturală este încă excitarea genului natural și, prin urmare, dorințele și pasiunile sale, înclinația și dragostea ei nu sunt altele decât aspirațiile naturale ale excitațiilor, care au devenit sensibile și, în această stare, sunt uneori excesiv de iritati, apoi se dezvolta normal, sunt timizi si reprimati. De îndată ce aspirațiile naturale ale excitațiilor devin palpabile, atunci odată cu ele se trezește un sentiment de plăcere și neplăcerile încep să ispitească arbitrariul care a apărut în dispoziția naturală; acest sentiment provoacă

îndepărtează-te de tensiunile neplăcute și suprimă în sine acele excitații care o cer, ci, dimpotrivă, răsfățește-te de plăceri nemoderate și de focul nefiresc al dorințelor pentru a aprinde acele excitații care le oferă.

Deși în dispoziția sa naturală, voința a devenit liberă și arbitrară, totuși ea este în mare parte supusă doar vinovăției negative, deoarece este purtată de ea și predată ei: este sclavul stimulilor externi și al dorinței interne. Cu toate acestea, dispoziția naturală este parțial supusă vinovăției pozitive, deoarece voința nu numai că cedează și este purtată de ea, ci își urmărește în mod independent dorința, își face drum cu forța în exterior, iar în interior suprimă și alungă orice rușine. și frică, toată rezistența la propria sa dorință.

restul, bunătatea și conștiința lui. Și prin aceasta, dispoziția naturală este deja transformată în personaj în măsura în care trece de la suferință la acțiune; atunci patimile devin vicii. Datorită acestei tranziții a dispoziției naturale în caracter, este, de asemenea, imposibil să se traseze o linie ascuțită de divizare între ele.

Secțiunea 267

Manifestări particulare ale dispoziției naturale sunt: nevoia, dorința, pofta și reticența, înclinația și aversiunea. Acestea sunt manifestări tranzitorii; pasiunea și dragostea constantă.

Nevoia este încercarea de excitații, deși sensibilă, dar totuși involuntară și complet fidelă naturii. Legea naturii operează în ea cu o strictă necesitate, care nu este supusă imputației. Din cauza-

nevoia nu merită nici laudă, nici cenzură; opa este indiferent din punct de vedere moral și rămâne în. starea originară de nevinovăție. Totuși, datorită sensibilității sale, nevoia este accesibilă iritațiilor exterioare și, prin urmare, prezentând un punct de contact - pentru ispitele care o irită, este ușor să treci în poftă și pasiune.

Cele mai ușoare mișcări ale dispoziției naturale, deja un sentiment de plăcere sau neplăcere, se numesc dorințe. Este o dorință accidentală, care este trezită mai mult de o idee decât de influența reală a stimulilor și este satisfăcută chiar și de o singură plăcere imaginară. Dorințele de acest fel sunt copiii Fanteziei, îngendrate de o mișcare ușoară de excitații perceptibile. Cu toate acestea, o parte din

dorințele constituie și ele dorințe și înclinații reale, dar care nu pot fi realizate și, prin urmare, nu sunt atât de puternice.

Cu cel mai viu sentiment de plăcere, trezit de stimuli externi, se naște pofta și înclinația. Pentru ca ele să apară, această iritare trebuie să trezească un presentiment de plăcere, suficient de puternic încât să se transforme într-o dorință decisivă. Pofta și înclinația sunt dorințe, atrase de un sentiment de plăcere la acțiune cu atâta forță încât s-ar grăbi imediat spre scopul său, dacă nu ar întâmpina un obstacol în liberul arbitru sau în obișnuință. Prezentarea neplăcerii naște reticență și repulsie, care, de asemenea, cu hotărâre sau se sustrage cunoașterii.

obiectul nostru^ sau este respins.

Secțiunea 268

Cu cât entuziasmul este transformat mai des în poftă și înclinație, cu atât li se oferă mai multă libertate și le este iritată de satisfacția lor, cu atât devin mai permanente și mai obișnuite. Dorința constantă se numește pasiune, înclinația constantă se numește dragoste. Pasiunea și dragostea sunt eforturi constante, la fel ca și emoțiile în care se dezvoltă; Mă deosebesc de ele parțial prin aspirația lor incomparabil de tangibilă, parțial în direcția lor arbitrară și obiectivă, deoarece sunt îndreptate către obiecte și plăceri particulare și speciale, sau cel puțin către anumite tipuri de ele, în timp ce excitațiile sunt direcționate numai către întregul felul lor y.

Cu toate acestea, pasiune și dragoste, cum ar fi

- 417 - pofte și înclinații, de fapt și dar diferite de excitații; ele nu numai că au loc în ele, ci sunt parțial trecătoare, parțial o transformare constantă a acelorași excitații, în care au devenit doar mai tangibile și motivate de plăcere, au luat o direcție arbitrară și obiectivă.

Pasiunile (Seibenfrfjaften) trebuie să se distingă de impulsurile sufletești (îifftcu) sau de cele mai puternice grade de simțire; cele dintâi se raportează* la cele din urmă la fel ca aspiraţiile prelungite ale excitaţiilor principale la şocurile lor tranzitorii.

Secțiunea 269

Bunătatea dispoziţiei naturale constă în moderarea excitaţiilor inferioare şi normală a excitaţiilor superioare; și răul, în iritarea excesivă a celor dintâi și suprimarea celor din urmă.

27

418-

Excitațiile inferioare sunt excitații private, care aparțin laturii individuale a unei persoane și o stabilesc ca scop} dimpotrivă acelei esențe superioare a omului general, care în om aparțin umanității și își stabilește ca scop binele uman comun. , sau cel puțin , beneficiul altor persoane în afară de individ. Excitațiile individuale inferioare sunt senzuale și egoiste; iar celei mai înalte excitații umane generale aparțin teoretic, estetic și cordial, religios și moral.

Între excitațiile inferioare și superioare există un complet opus: cu cât susceptibilitatea la stimuli externi crește mai mult în partea superioară, cu atât scade mai mult în partea inferioară și invers.

*419

Înclinația și dragostea pentru plăcerile cele mai nobile trezesc o aversiune față de plăcerile joase și pot apoi stinge focul impur care se aprinde în excitațiile inferioare, parcă ar fi îndepărtat de ele voința spirituală și, în consecință, le-ar lua sărăcia. Și, pe de altă parte, iritația excitațiilor inferioare suprimă susceptibilitatea celor superioare, pentru că sufletul, cu cât se complace mai mult la excitațiile inferioare, cu atât este mai distras de la cele superioare și, înfundat în plăcerile inferioare, devine tocit pentru cele mai înalte.

Secțiunea 270

Înclinația și iubirea sunt starea normală la care orice emoție poate și trebuie să fie atenuată și deschisă, pentru că acesta este scopul general al naturii noastre, astfel încât necesitatea oarbă a emoțiilor sale este depășită.

să se formeze în înclinație conștientă și iubire liberă. Dar această măsură normală de atenuare și dezvoltare, în starea actuală a naturii umane, excitațiile superioare ajung rar, iar cele inferioare, în cea mai mare parte, o traversează deja. Și anume, în excitațiile inferioare, parcă dintr-o anumită necesitate (pe care, de altfel, liberul arbitru trebuie să o limiteze), se întâmplă ca o iritare exterioară să stârnească în noi dorințe excesive, iar bucuria obiectului acestor dorințe stârnește un foc nefiresc al poftei. : o astfel de dorință nemoderată există deja.pofta, dar pofta nemoderată este pasiune. Intensificarea excesivă a excitațiilor inferioare este însoțită în mod necesar de declinul celor superioare, motiv pentru care acestea se ridică rar și numai cu greu la înclinație și iubire.

Această predominare excesivă a impulsurilor inferioare este, desigur, un rău care trebuie eradicat; totuși, nu este corect să le recunoaștem ca fiind rele în sine și începutul răului. Ele sunt poziționate inițial în natura greacă și, prin urmare, în însăși temelia lor, ei nu pot fi răi: ei devin așa doar atunci când își părăsesc supunerea normală la excitații superioare. Prin urmare, dezvoltarea corectă, proporțională a excitațiilor inferioare nu poate fi contrară intenției Creatorului. Scopul naturii umane este de a se dezvolta în toate aspectele sale, dar numai într-o ordine conformă cu legea naturală a binelui, f § 271.

Deoarece excitațiile inferioare nu sunt în sine rele, ci fiind un element esențial al naturii umane, ele sunt în principiu bune și capabile de

la buna utilizare, apoi normele lor. dezvoltarea molară, tocmai atâta timp cât respectă măsura determinată de legea naturală, constituie bunătatea dispoziţiei naturale. Dar întrucât această dezvoltare are loc de la sine și, în general, nu este prescrisă de lege, ci este doar permisă, atunci, în sens moral, are doar o valoare negativă. bunătatea corpului. Din acest motiv, fiind capabile numai de bunătate negativă, excitațiile inferioare constituie, pe de altă parte, rădăcina bogată a răului pozitiv în dispoziția naturală, tocmai rădăcina poftelor și pasiunilor care se aprind la pofta nemoderată.

În timp ce dezvoltarea normală a excitațiilor inferioare conferă unei persoane doar o demnitate morală negativă, dezvoltarea excitațiilor superioare la cea mai vie înclinație posibilă.

- 423 - iar iubirea, prescrisă de lege, conferă persoanei o demnitate pozitivă, constituie o bunătate pozitivă a dispoziţiei naturale. Dimpotrivă, suprimarea lor prea comună nu constituie în el decât un rău negativ.

I. NATURAL RA SP COMPOZIȚIA EXCITAȚILOR INFERIOARE^:

a) Ivodez^dsniy chdeipvenpmhtg.

Secțiunea 272.

În măsura în care sufletul în diferite funcții corporale se simte și coboară în viața corporală prin senzație, această viață este capabilă să fie trezită la dorințele senzuale. Are loc în toate cele trei procese majore ale corpului – hrănire, iritabilitate musculară și naștere; si deci in

Pentru fiecare dintre aceste trei procese, trebuie să distingem un anumit tip de nevoi, dorințe și pasiuni. Cel mai palpabil este cel sexual; procesul de hrănire este, de asemenea, foarte conștient și sensibil, cel puțin la apogeu, în gust; cel mai puţin perceptibilă este iritabilitatea muşchilor: aceeaşi treptate a energiei şi vioiciune se regăseşte în dorinţele şi pasiunile corespunzătoare acestor trei procese.

§ 273.

a) Sufletul este cel mai puțin trezit la dorințe în mișcarea arbitrară a membrilor; totusi, chiar si aici, dupa o tensiune prelungita in aceeasi ramura a muschilor, se naste nevoia de odihna, asa cum dupa o odihna indelungata se trezeste o nevoie, desi nu atat de urgenta si nu atat de direct simtita, nevoia

mișcare de scâncire. Nevoia de mișcare, așadar, nu se transformă atât de ușor într-o dorință, într-un mobil neliniștit; iar în cel mai înalt grad se deschide de obicei numai spre veselie și vioiciune. Dimpotrivă, nevoia de odihnă, care o însoțește de plăcerea deosebită, trece cu ușurință într-o înclinație spre odihnă și chiar într-o dorință de odihnă și inactivitate, care, devenind constantă, trece în lene. Indolența este o pasiune și aparține dispoziției firești, deoarece ea provine numai din slăbiciunea voinței, îngăduindu-se la inacțiune.

b) Nevoile în procesul de nutriţie sunt: pofta de mâncare, foamea şi setea. Aceste fenomene sunt, de asemenea, dorințe senzuale, senzații corporale, numai în diferite privințe: ca stări corporale, sunt senzații,

ci în direcția obiectelor satisfacției sale, esența dorinței. Toate aceste dorințe apar într-un mod normal, fără stimuli de plăcere, conform unei legi a naturii și, prin urmare, sunt nevoi. Cu toate acestea, aceste dorințe se transformă ușor în dorințe. Dorința, trezită de un sentiment de plăcere și purtată de alegerea alimentelor, transgresând cerințele naturii, este un capriciu. O aversiune naturală față de orice fel de mâncare sau băutură este stăpânirea, dar o aversiune de sine stătătoare și capricioasă se numește hotărâre; capriciu transformat în pasiune este o delicatesă. Foamea constantă este lăcomie, setea constantă este o pasiune pentru beție.

c) Excitarea sexuală apare în cele mai variate forme de poftă, și anume, în mai mult sau mai puțin

bykh sau subțire, deschis sau secret. Pofta aprinsă de imaginile impure ale Fanteziei „se numește poftă. Iritația ei constantă este pasiunea, tocmai pofta; când acesta din urmă este excesiv de iritat, devine o frenezie a poftei, iar când se dezvăluie făţiş, se numeşte neruşinare.

f) Dispoziție Zhrirodnoe yagopepshcheskpg eoibdZhdeniy.

Secțiunea 274.

O sursă și mai abundentă de pofte și pasiuni puternice este entuziasmul egoist sau, așa cum este mai bine numit în puritatea ei inițială, entuziasmul pentru autoconservare.

a) Cea mai directă manifestare a voinței în această emoție, încă perfectă

dar în conformitate cu săpatura naturii, este nevoie de libertate și semnificație în cercul vieții comunitare, acesta este un sentiment de libertate și drept. Sentimentul de libertate este în general efortul de a păstra o semnificație independentă în propriul cerc; iar simţul dreptului este forma definitorie pe care o ia acest efort în limitele vieţii comunitare. Ambele sentimente sunt fundamental una și aceeași efort, numai primul este efortul încă nedeterminat al stării de natură, iar cel din urmă este o efort limitat și determinat de relațiile vieții comunale.

Sentimentul de libertate în dezvoltarea sa normală este dragostea de libertate, iar în iritare excesivă, liberalismul. Prin nelimitarea ei,

această pasiune respectă prea puțin libertatea și drepturile celorlalți și își extinde propriul înțeles către al său.

corpul si drepturile vecinilor: atunci opa devine pofta de putere si violenta.

Sentimentul dreptului reprezintă drepturile asupra modului de gândire, voinței și proprietății cuiva. O pătrundere nedreaptă în aceste drepturi, fie îndură cu blândețe și mărinimitate, fie este iritată până la furie și răzbunare. Își apără drepturile acum cu hotărâre și fermitate, acum cu dezbatere și ceartă.

b) Excitarea pentru autoconservare trece și într-un sentiment de proprietate, într-o dorință de a-și păstra și de a crește proprietatea. Economia și industria sunt permise și chiar demne de laudă, dar nu trebuie să se transforme în lăcomie, avariție și lăcomie.

Secțiunea 275.

c) Cea mai îndepărtată manifestare a ego-ului

de excitare fizică există o tendință de onoare sau de semnificația personalității cuiva în judecata și sentimentul celorlalți. Totuși, deși această înclinație are de fapt un scop egoist, totuși, în relația sa cu ceilalți oameni, ea capătă un caracter universal, uman, mai înalt decât simpla iubire de sine ^ De aceea, cel mai înalt grad - dorința și setea de onoare, în opinia publică sunt mai mari decât dorințele și pasiunile pur egoiste; ele constituie o tranziție către înclinațiile pozitive bune ale excitațiilor superioare și au semnificația de impulsuri semi-morale ale voinței.

Opusul acestei înclinații este nerușinația și josnicia, care, indiferent și chiar cu o anumită dorință de auto-înjosire morală, se supun dezonoarei. Nerușinat-

bunătatea este doar indiferență față de dezonoare, iar josnicia, așa cum ar fi, o caută și se expune în mod deliberat la rușine;

Înclinația către onoare se împarte în ambiție și dragoste de glorie, dintre care cel din urmă tinde spre cel mai larg cerc al faimei, în timp ce primul se mulțumește cu faima în cercul cel mai apropiat de sine. Inflamată în pasiune, ambiția devine o sete de fericire, iar dragostea de glorie devine o sete de glorie.

Toate aceste dorințe și pasiuni, generate de înclinația spre onoare, reprezintă, parcă, latura ei exterioară, modificările ei față de

ceilalți. Dar importanța mai mare sau mai mică în judecata celorlalți se reflectă, de obicei, din nou în sentimentul nostru și în starea de spirit a voinței care decurge de acolo. De aici respectul de sine constant, inspirat sau actual

sau judecata imaginară a noastră de către alții. Respectul de sine, încrezător în semnificația sa externă, se numește sentiment de sine sau încredere în sine. O anumită măsură de respect de sine nu este doar permisă, ci chiar necesară într-un hostel. Încrederea în sine a oamenilor educați, dacă nu în interior, cel puțin în exterior, se menține în limitele modestiei. Trecând această măsură, devine o revendicare, o pretenție grosolană și arogantă este îndrăzneala; o revendicare goală se numește revendicare; bunăstarea combinată cu dorința de a mulțumi este vanitate. A ridica deasupra celorlalți, bunăstarea, deși este ascunsă în interior, este aroganță, iar atunci când este dezvăluită, devine mândrie.

Dragostea pentru onoare, iritată până la tensiune prin compararea cu ceilalți, se transformă în competiție.

2. LOCALIZARE NATURALĂ A EXCITAȚILOR SUPERIOARE.

Secțiunea 276.

Prin denumirea de excitații superioare înțelegem o parte a excitațiilor sfinte: morale și religioase; și parțial cele ale firescului, care au ca scop binele întregii omeniri, sau cel puțin al altor oameni în afară de individ, și anume: emoția teoretică, estetică, cordială și simpatică.

a) bozbodeniya gsshsppoennkya sau liromya.

a) Înclinațiile excitației teoretice și în forma lor permanentă se numesc dorințe; de exemplu, zelul pentru cunoaștere și adevăr se numește dorința de cunoaștere sau curiozitate^ Cuvânt: dorința de cunoaștere-28

ceea ce se înțelege aici nu este ceva trecător, ci un constant și, mai mult, un grad normal de efort, în contrast cu pasiunea. Curiozitatea, dacă vrei, poate fi chiar o pasiune, dar această pasiune, înrădăcinată în cea mai înaltă entuziasm, nu este supusă condamnării. Doar fantoma curiozității poartă o curiozitate pentru știri fără scop.

b) Înclinația de excitare estetică este relevată de dispoziția către diverse arte. Dragostea pentru elegant se ridică la inspirație artistică. Sentimentul și gustul pentru elegant într-un hostel se numesc educație, spre deosebire de gustul aspru și vulgar. Prima este lipsa de educație, iar ultima este opusul său direct, și anume absurditatea în modul de a gândi și a acționa.

c) Se dezvăluie excitația cardiacă. diverse dorințe, precum: dorința dornică, înclinația și aversiunea, iubirea și ura, care, ca manifestări de simțire cât și voință, au fost menționate mai sus, între sentimente. Toate aceste aspirații sunt altruiste. Caracterul lor dezinteresat constă tocmai în faptul că își au motivația nu într-un sentiment exterior, ci în ei înșiși.

Dragostea, conform rasei legăturilor comunale, ia diverse Forme. Cea mai puternică iubire unește părinții și copiii; cu scăderea puterii ea continuă în dragostea frăţească şi în dragostea rudă. Cea mai vie iubire se aprinde între ambele sexe și de aceea iubirea sexuală se numește prin excelență 28.

dragoste; ea devine excepțională în gelozie. Un sentiment de prietenie mai calm, dar în niciun caz mai slab. Atitudinea de subordonare modifică într-un mod special iubirea: ea modifică iubirea celor cu autoritate în bunăvoință, bunăvoință și milă, iar iubirea subordonaților - în afecțiune și devotament. Recunoștința este afecțiunea trezită de binecuvântările primite; după atitudinea inevitabilă, aproape dureroasă, a subordonării beneficiarului, ea însăși este mai mult sau mai puțin dureroasă, în funcție de delicatețea mai mică sau mai mare a binefăcătorului; de unde frecventa, nu de putine ori foarte inteligibila la-recunostinta. Cu cât cercurile iubirii se extind mai mult, cu atât își pierde puterea, de exemplu, în bunăvoință față de străini, persoane strâns neînrudite sau - în

dragoste pentru umanitate în general. Doar dragostea pentru patrie, dragostea pentru patrie poate fi și mai puternică, cu cât scamele sunt mai variate. Dragostea devine o virtute în fidelitate. Opusul bunăvoinței este ostilitatea, ura umană. În cele mai restrânse cercuri, sentimentului de înclinație i se opune cel mai puternic sentiment de dezgust, dragoste - ură, prietenie - dușmănie. La ceea ce unele inimi sunt mai blânde, altele sunt implacabile.

d) În entuziasmul simpatic, iubirea se dezvăluie prin participarea la bucuria și întristarea aproapelui; ura este opusul invidiei și rea voință față de fericire și bucurie rea în nenorocirile persoanei urâte.

Bucuria rea poate fi combinată cu violența și atunci este una dintre cele mai teribile trăsături ale naturii umane.

secol, cruzime,

e) Chiar și în Volga liberă însăși, pe lângă autoeducația ei morală în caracter, distingem și o dispoziție naturală, adică înnăscută, numai negativ sănătoasă, perfecțiune sau imperfecțiune. Primul este curajul, iar ultimul este timiditatea. În lupta cu pericolele, curajul devine îndrăzneală, iar timiditatea devine timiditate. Ambele calități sunt încă legate de pericole îndepărtate și nedefinite. Când pericolul se apropie și capătă o formă definită, atunci îndrăzneala se schimbă decisiv în curaj, iar timiditatea în lașitate. Curajul se transformă în curaj, dar nu rareori în curaj nesăbuit; timiditatea și lașitatea cad nu numai în suspiciune, ci și în lașitate.

c) (Învierea sfinților.

§ 277.

Excitațiile sfinte, prin natura lor și temelia lor interioară, stau mai presus de toate excitațiile naturale, atât individuale, cât și umane generale, pentru că nu sunt altceva decât o reflectare subiectivă și o reflectare a Divinului, care locuiește în spiritul uman. De aceea, emoțiile sfinte au o forță obligatorie necondiționată pentru el, deoarece stăpânul naturii umane cere și el însuși ascultare necondiționată. Aceasta explică, de asemenea, scopul lor - de a subjuga toate emoțiile naturii umane, de a le supune în slujba scopurilor lor și de a le sfinți cu ei înșiși.

Dar, pe de altă parte, nu sunt de fapt o excitație specială.

zhdspiya, situat sub și deasupra naturalului, dar esența dorinței generale a tuturor excitațiilor naturale este de a fi transformată într-o formă mai înaltă decât pur și simplu naturală. Excitațiile sfinte nu au pentru sine, ca conținut natural, deosebit, excepțional; continutul lor este si excitatii, doar intr-o forma diferita, mai inalta. Excitația morală este îndreptată către o restabilire rezonabilă și liberă a tuturor excitațiilor naturii. Excitația religioasă, aparent, are propriul său obiect special, și anume Divinul și atotprezența Lui directă, atotputernică, și de aceea, se pare, ar trebui să fie dezvăluită separat și în solitudine, printr-o străduință exclusivă pentru Divin, în evlavie. Dar, de fapt, chiar și evlavia trebuie să treacă pe nesimțite prin toată natura umană.

și să pătrundă în manifestările vieții ei, să fie ca morala, deosebită numai în forma ei, tocmai într-o dispoziție evlavioasă și, parcă, tonul principal al întregului mod de a gândi și a simți. Cu o străduință exclusivă pentru evlavia Divină, evlavia este de obicei distorsionată și cade în eroarea freneziei, misticismului și fanatismului, dintre care primul se laudă cu o contemplare directă a Divinului, al doilea cu o extraordinară comuniune cu El în sentiment, ultimul. de serviciu direct pentru El.

Dezvoltarea entuziasmului religios în evlavie are loc de la sine, numai prin acțiunea unor influențe externe, de exemplu. educație, învățătură bisericească, convertire etc. 5 liberul arbitru în acest caz doar fie trădează, fie rezistă anumitor influențe și

nu se face direct religios sau non-religios. Întrucât liberul arbitru nu contribuie direct la dezvoltarea evlaviei, ci rămâne aici doar într-o poziție pasivă, evlavia în întregimea ei trebuie atribuită în cea mai mare parte dispoziției naturale.

Dimpotrivă, dezvoltarea practică a excitației morale este aproape în întregime o chestiune de libertate: influențele externe nu pot avea decât o importanță secundară aici, iar participarea activă aparține voinței și, prin urmare, calitățile morale aparțin caracterului. Totuşi, excitarea morală este şi o dispoziţie firească, pe care direct, numai prin hotărâre, voinţa nici nu o poate da, nici nu o poate lua, nici măcar nu o poate schimba; poate acţiona asupra lui, deşi într-un mod pozitiv, dar nu altfel decât

înseamnă, tocmai printr-o serie de acțiuni gratuite. În acest sens, se poate vorbi și despre dispoziția naturală a excitației morale.

Secțiunea 278.

a) Dispoziția naturală a excitației morale este vivacitatea sau lipsa de viață, sensibilitatea sau insensibilitatea sa naturală – ceea ce se numește conștiință și lipsă de conștiință. Nu de puține ori conștiința este rafinată până la punctul în care devine o conștiință suspectă, care încearcă să surprindă diferența dintre bine și rău chiar și în domeniul obiectelor indiferente din punct de vedere moral și este tulburată de Îndoieli inutile chiar și în ceea ce privește obiectele permise.

b) Conform naturii și în conformitate cu scopul ei, dezvoltarea entuziasmului religios este evlavia sau religiozitatea. Religiozitatea este baza

un ton care trebuie să treacă prin întreaga ființă și întreaga viață a unei persoane și să-i comunice cea mai înaltă dispoziție a acesteia. Dar acest ton de bază este o expresie a dependenței necondiționate, pe care apropierea imediată și vie a Divinității o comunică sentimentului religios.

Transformarea evlavioasă a oricărei voințe în general constă, așadar, în înclinația – tot ceea ce suntem și putem fi – de a accepta ca lucrare și dar al Puterii Atotputernice Creatoare. Un om religios își folosește forțele, abilitățile, darurile sale naturale, nu ca pe propria sa proprietate, ci ca pe un gaj încredințat lui de bunătatea Celui Atotputernic, un asemenea gaj în care trebuie să dea socoteală și pe care îl poate folosi numai prin intenţia şi voinţa Domnitorului Suprem.

Această stare generală de entuziasm religios, în conformitate cu modificările de reverență menționate mai sus, se formează cu siguranță și mai des: pe de o parte, în respectul pentru cea mai înaltă, sacră demnitate a omului în sine și în alții, pe de altă parte, în umila conștiință a neantului.existența ființelor finite înaintea Infinitului; pe de o parte, într-o speranță puternică în Dumnezeu, în mijlocul tulburărilor teribile ale vieții, și, pe de altă parte, într-un devotament necontestat față de călăuzirea Providenței divine.

CAPITOLUL V

CARACTER.

Secțiunea 279.

Prin denumirea de caracter, în sens restrâns, înțelegem autoformarea constantă a libertății sau, ceea ce este același, forma interioară și certitudinea

fie care sunt sedimentul modului ei liber de acţiune şi reprezintă rezultatul său calitativ. În acest sens strict, caracterul îmbrățișează doar virtuțile și viciile omului, deoarece autoformarea voinței, ca restabilire liberă a legii naturii, prin însăși esența sa nu poate fi indiferentă din punct de vedere moral, ci trebuie să fie în mod necesar fie bună, fie rău și, în plus, cu o vinovăție pozitivă, completă.

Secțiunea 280

În doctrina morală filozofică și teologică se întâlnesc în principal două concepții opuse despre virtute. Unul dintre ei asimilează demnitatea morală doar acțiunii libere a unei persoane, iar celălalt crede că bunătatea morală este ceva real,

este bun în sine, a cărui stăpânire în sine conține demnitatea sa, indiferent al cui bun este și indiferent de modul în care a fost dobândit, fie de către noi înșine, în mod liber sau nu. Evident, unul laudă binele moral ca pe un lucru, celălalt, ca să spunem așa, doar dobândirea lui. Cu toate acestea, aceste două definiții opuse ale demnității morale dau loc încă unui al treilea concept intermediar, care vrea să combine în sine adevărul unilateral al ambelor și care plasează cea mai înaltă demnitate în bunătatea producătoare de funingine și, prin urmare, deși recunoaște și ele bunătatea ca ceva real, dar împreună crede că a dobândit și reținut în mod liber.

Secțiunea 281

Cei care pun toată demnitatea morală într-o zi liberă

stvii, pune esența moralității în datorie și împlinirea ei. Ele reduc virtutea la cel mai mare număr posibil și neîntrerupt de fapte bune, în concordanță cu datoria, și cu meritul conținut în ele; ele determină demnitatea morală a vieții umane. Ei au o noțiune pur formală de bine moral, care se afirmă pe ipotezele unui indeterminism zdruncinat, conform căruia, pe tărâmul moral, este imposibil să dobândești vreo comoară morală, ci trebuie să se limiteze la un singur act de dobândire. Ei cunosc doar mijloacele tranzitorii ale virtuții, și nu virtutea însăși, ca scop permanent al îndeplinirii îndatoririlor.

Acestui punct de vedere se opun in mod direct cei care dau evaluarea demnitatii umane ca punct de plecare al postului.

binele suprem apare ca un exemplu complet prepozițional și real al fiecărui bine. Virtutea și morala, potrivit lor, este pur și simplu participarea la binele suprem, „fie că această participare este liberă și dobândită de la sine, fie că devine soarta unei persoane fără ajutorul lui. În timp ce primii aderă la latura formală a virtuții, cei din urmă aderă doar la real: punctul lor de vedere este consecința directă a determinismului.

Între aceste două opuse, al treilea concept ocupă mijlocul, care îmbină materia reală cu cea formală a moralității; nu se mulțumește cu o singură achiziție și nu dobândește întregul preț al simplei posesiuni a unui bun, ci pune în uz liber demnitatea morală a vieții umane

dobândit, și deci numai în posesia conștientă și efectivă a bunătății morale reale, într-un cuvânt, într-un caracter bun. În morală, conform acestui punct de vedere, o persoană posedă bunătatea în măsura în care și-a dat-o în mod liber și liber. Chiar și o dispoziție firească către bunătate, pentru a-l face proprietatea sa morală, trebuie să dobândească pentru sine altă dată. Mai mult: bunătatea morală nu poate fi deținută decât atâta timp cât este dobândită din nou prin efort constant de fiecare dată; pentru că nu se poate poseda calm această bunătate fără a se întinde înainte în activitate. Această viziune mediatoare reduce la conceptul de virtute cât de mult elementul formal al primei opinii, cât și elementul real al ultimei: este posibil doar atunci când determinantul este combinat.

minism și indeterminism.

O astfel de dispută cu privire la conceptul de virtute se va rezolva cu ușurință și simplu la noi și, mai mult, în favoarea acesteia din urmă, viziune mediatoare, dacă vom acorda atenție materiei sau conținutului bunătății. Binele, în conținutul său, așa cum va fi clar dezvăluit la examinarea virtuților particulare, nu este altceva decât determinarea insulară a naturii umane și a excitațiilor sale. Dar acest bine real și substanțial, în sine, nu are încă demnitate morală, astfel încât posesorul acestui bun merită respect doar pentru că îl posedă. Simpla posesie a ei, prin necesitate naturală, desigur, este bună, dar nu încă bine moral, este inocență, dar nu virtute. Virtutea necesită și transformarea inocenței și 29.

 legea ei naturală ^ din partea Formei lor, în iubire liberă, care are loc atunci când voința îi ia în sine în alt moment, prin puterea libertății,

Secțiunea 282

Viciul are același caracter formal ca și virtutea, determinarea liberă și conștientă a voinței, este o înclinație spre rău, care apare într-un mod de acțiune pe termen lung, rău. Acceptăm acest cuvânt în sensul său deplin, sfâșietor, ca fiind determinarea voinței tocmai pentru rău, indiferent de ceea ce spun umaniștii împotriva posibilității unei astfel de perversiuni a naturii umane. Aceasta, de fapt, este diferența dintre regele caracterului și răul dispoziției naturale, că acest rău

este doar o slăbiciune admisă a excitațiilor superioare sau o prejudecată admisă.

posesia celui inferior; viciul, pe de altă parte, este slăbirea deliberată a primei și întărirea excesivă a celei din urmă.

Secțiunea 285

Caracterul sau autoformarea liberă a voinței se extinde pe întreaga natură umană. Prin urmare, vom distinge între caracterul senzual și cel spiritual, dintre care acesta din urmă trebuie încă împărțit în caracterul conștiinței și caracterul voinței.

Aici, de fapt, vom indica validitatea conceptului pe care l-am propus despre virtute, conform căruia este o lege-determinare liber restaurată a naturii umane. În acest caz, vom găsi în noi atâtea virtuți principale câte sunt, principalele excitații ale naturii umane. Mai departe vom arăta că aceste virtuți, în conținutul lor, sunt una și aceeași firească

sunt îngropaţi de excitaţii şi le depăşesc doar de Formă. În ceea ce privește virtuțile principale recunoscute de cei din vechime, curajul nu clasificăm drept una dintre virtuți, întrucât, fiind bun în dispoziția firească, este o condiție formală la fel de viciu ca și virtute, de aceea, în sensul cel mai înalt, este indiferent din punct de vedere moral. Iar înțelepciunea doar într-o anumită privință ne numărăm printre virtuți; iar în sensul cel mai larg, ca înțelegere, o referim în general la fundamentele formale ale caracterului.

1. CARACTERUL SENSUAL AL OMULUI.

În excitarea activității în general, și în special în excitarea mușchilor, există o virtute – harnicia. În trimiterea spirituală necesară

Activitatea propriu-zisă a nyah continuă neîntrerupt în conformitate cu însăși legea naturii; dar în funcțiile arbitrare, obositoare, având nevoie de odihnă, ne putem deda în inacțiune excesivă: a restabili prin efort și obișnuință, iar în aceste funcții, legea naturală a activității proporționale este o chestiune de harnicie. Viciul opus acestuia este lenea, sau o înclinație arbitrară către inacțiune.

Excitația pentru hrănire își arată măsura definitivă în sațietate. Depinde parțial de satisfacția naturală, parțial de obiceiul dobândit

și parțial de reținerea liberă a dorințelor. În acest din urmă caz, apare virtutea moderației, care se deschide acolo unde nu sunt determinate măsurile de saturație sau naturalețe.

ţroe satisfacție, nicio îndemânare. Opusul cumpătării este necumpătarea; în cea mai mare parte este o pasiune, care, cel puțin în beție, când se extinde la umilirea bestială, trece în viciu.

Dezvoltarea excitației sexuale, conform naturii, se numește prin excelență inocență; legea sa naturală este modestia, nu atât externă, cât internă. Când se trezește excitația sexuală, atunci modestia este păstrată sau restaurată în virtuțile purității și castității} atunci administrarea sexuală este subordonată, ca mijloc, scopurilor cele mai înalte, și anume dragostea și fidelitatea, și se bucură de plăcerea ei numai în pură uniune cordială. Dimpotrivă, voluptatea oferă cea mai carnală plăcere pentru sine.

 scop, şi în desfrânare chiar se laudă cu indecenţa lui.

2. caracterul spiritual al omului.

a) Natura conștiinței.

Secțiunea 285

Efortul natural al excitației către cunoaștere, sau ceea ce este și conștiința în temeiul ei voit, este adevărul și, mai mult, într-un dublu sens: ca acordul dintre interiorul cu exteriorul și ca acordul dintre exteriorul cu interiorul. Această lege naturală a conștiinței devine palpabilă de ambele părți în convingere și gust. Cu cât este mai des plăcut mulțumit, cu atât devine mai sensibil și mai iritabil; și în măsura în care trece la înclinație și iubire, sau la cunoaștere și știință, sau la har și artă și

devine astfel învăţare şi învăţare. Este iubire naturală, cuprinsă în însuși adevărul și harul care este imprimat în natura noastră. Dar această iubire nu este încă iubirea de adevăr, ci doar iubirea de adevăr însuși, ca lege pusă în noi de natură pentru cei adevărați și grațioși.

Dar dragostea naturală de adevăr trebuie să se ridice la iubirea morală de adevăr. Această transformare constă în faptul că adevărul, care, ca lege naturală, era subiect iubitor, în morală devine obiect al iubirii. Acolo adevărul este începutul, aici sfârșitul, acolo impulsul, aici scopul; acolo dragostea aspiră la un obiect adevărat sau elegant; și aici adevărul însuși devine obiect al înclinației și al iubirii.

Biblioteca „Runivers”

- 459 - § 286.

O diferență asemănătoare are loc în fiecare transformare a binelui natural în bine moral: pentru că virtutea în general este restaurarea conștientă și mediocră a binelui naturii, dăruit direct nouă, în cea mai înaltă calitate. De asemenea, găsim o asemenea diferență între bunătatea naturală și virtute în domeniul excitațiilor senzuale: astfel, veselia și vioicitatea erau dragostea celei mai firești activități pentru mișcare și muncă, iar harnicia este dragoste pentru această excitare naturală a activității; saturația naturală era expresia măsurii în sine, care este trezirea la hrănire, iar virtutea moderației este dragostea acestei măsuri; în cele din urmă, modestia era dragoste pentru cea mai naturală intimitate a excitării sexuale

Biblioteca „Runivers”

460

nu, dar castitatea mănâncă* dragostea pentru ascunderea ei.

Nu este greu de înțeles că bunătatea unei dispoziții naturale; prin „o astfel de transformare poate și trebuie să ia o formă cu totul diferită. Deja în domeniul senzual, diferența dintre binele natural și cel moral este vizibilă, deși acolo ambele au aceeași formă de manifestare, ca de exemplu. virtutea moderației și a sațietății naturale; dar în domeniul pur spiritual această diferență este mult mai marcată; aici virtutea capătă o cu totul altă formă de manifestare decât binele natural. Caracterul imediat, concret al dispoziţiei naturale şi al aspiraţiilor sale naturale se pierde aici, iar virtutea capătă un caracter mai important şi abstract, şi în acelaşi timp mai rezonabil şi mai liber.

Biblioteca „Runivers”

- 481 - § 287.

Virtutea excitației teoretice este înțelepciunea sau dragostea în general pentru adevăr pentru adevăr însuși, și nu dragostea pentru acest sau acel adevăr particular, care încă mai dă loc auto-înșelăciunii involuntare și semi-conștiente. Opusul înțelepciunii este prostia sau orbirea de sine voluntară și conștientă în legătură cu un adevăr neplăcut.

În mod incomparabil, cea mai independentă și mai diferită de forma naturală a fenomenului este luată în transformarea lui de iubirea pentru cealaltă latură a adevărului, pentru adevărul estetic, pentru adevărata reprezentare a interiorului în exterior. Virtutea autoexcitației estetice este veridicitatea. Și prin emoție naturală, sufletul se străduiește să exprime corect interiorul în exterior; când va fi această fidelitate a imaginii

Biblioteca „Runiverse”

ea își stabilește liber un scop, apoi dobândește pentru ea însăși virtutea veridicității. Dar în această transformare morală, caracterul estetic este deja complet pierdut, pentru că elegantul în general aparține doar tărâmului naturii și trebuie tocmai să se late și să se ascundă pentru a fi reînviat într-o formă nouă în morală. Morala nu este altceva decât harul inocenței restabilit într-o Formă superioară; de aceea, în general, o numesc frumusețea sufletului și își fixează ochii cu plăcere asupra ei. În special, sinceritatea, veridicitatea, sinceritatea inimii, conștiinciozitatea, sinceritatea , convertirea străină de minciună și înșelăciune – acestea sunt tocmai esența acelor virtuți pe care într-un suflet frumos moral le contemplăm cu plăcere aproape estetică, astfel încât deja morala generală.

un sentiment pare să ghicească afinitatea acestor virtuți cu excitațiile estetice.

Secțiunea 288

Nu există nicio obligație necondiționată de a ne dezvălui starea interioară și, prin urmare, sinceritatea și secretul în termeni morali sunt aproape indiferente opuse: doar primul dintre ele are demnitatea vieții sociale, iar cel de-al doilea calitatea vieții non-sociale. Niciodată nu ne mai dezvăluim, atunci suntem obligați să păstrăm adevărul în această revelație, să exprimăm corect interiorul în exterior. Opusul acestui adevăr moral este o minciună. Este fie negativ, fie pozitiv. Înclinația către unul sau altul se numește înșelăciune, dimpotrivă, dragostea pentru adevărul moral se numește adevăr. Expresia interiorului are

forme diferite, și de aceea distingem în această virtute și acest viciu câteva feluri speciale.Dragostea pentru adevăr în exprimarea orală se numește veridicitate în sensul cel mai restrâns; o calitate opusă celei a tendinței de a minți, tot în sensul cel mai restrâns. Adevărul în relația cu ceilalți este inimă și sinceritate, falsitatea în relația cu ceilalți este prefăcătorie. Adevărul în urmărirea scopului este onestitatea, iar minciuna în alegerea mijloacelor sau ascunderea scopului este viclenie și înșelăciune, iar dacă scopurile sunt ostile, înșelăciune.

c) Personaj sp.

Secțiunea 289

Excitare pentru autoconservare și mătură propriul sine cu legea sa, ca scop pentru sine, și propriile sale drepturi, prin măsura sa. Cu cât sunt mai mult

lupta pentru sine este dusă dincolo de limite, cu atât moralitatea ar trebui să acorde mai puțină atenție scopurilor sale, dar, dimpotrivă, cu atât mai mult ar trebui să determine măsura potrivită a acestora. Există însă o revendicare liberă și rezonabilă a drepturilor personale, pornind din respectul față de sine: aceasta este independența, care nu este nedemnă de numele de virtute; c.i. pe de altă parte, calitatea sa opusă, înjosirea de sine, nu este doar disprețuită ca o slăbiciune, ci și pecetluită în numele viciului.

Măsura dreptului nu aparține inițial stârnirii autoconservării, ci de cealaltă parte a voinței, recunoașterea scopurilor aproapelui: pentru că dreptul este limita pretențiilor noastre și a autorității noastre, determinată de îndatoririle noastre. referitor la drepturile altora. Astfel virtutile, atribuind-50

care sunt în dreptul nostru, sunt strâns legate de virtuțile care sunt în drepturile altora. Cele din urmă sunt dreptatea și clemența, dar primele sunt onestitatea și noblețea,

Secțiunea 290

Onestitatea, cu atâta conștiință, de parcă vocea naturii l-ar fi cerut, respectă acea limită a propriei sale autorități și a pretențiilor sale, care este atribuită de îndatoririle noastre în raport cu drepturile aproapelui nostru; pe de altă parte, nobilimea cedează acele drepturi pe care le-ar putea pretinde sau face un sacrificiu pe care nu este obligată să-l facă. Cine își extinde drepturile dincolo de granițele lor greșește, iar dacă acționează în acest fel din interes mărunt, atunci devine ticălos.

Justiția este cea mai înaltă, rațiunea

o formă liberă și liberă a iubirii sincere: respectul, și nu numai iubirea față de celălalt, ca obiective pentru sine * În iubirea sinceră, celălalt, ca prin putere naturală, ne impune scopul său și ne induce voința de a contribui la el. ; dimpotrivă, în dreptate, acest scop al aproapelui acționează asupra noastră ca o forţă morală liber recunoscută şi respectată de noi. Nedreptatea este fie obscure și deschisă, fie secretă și prefăcută; în acest din urmă caz se numeşte înşelăciune. Respectul pentru drepturile celorlalți, chiar și acolo unde ar fi imperceptibil să beneficiezi de peria altuia, există onestitate.

Întrucât limitele legii nu pot fi întotdeauna definite și cunoscute cu acuratețe și definitiv, justiția trebuie să compenseze indulgența, care lasă pe altul și așa

drepturi care nu pot fi strict solicitate; între timp, cum pretenția și regiunea îndoielnică dintre bine și rău transformă totul în propriul avantaj.

REVIZUIRE.

CAPITOLUL VI „CAPACITĂȚI ALE SUFLETULUI.

SS

CAPITOLUL III. LIBERUL ARBITRU.

CAPITOLUL IV. LOCALIZARE NATURALĂ.

SS-

CAPITOLUL V. CARACTER.

ERORI.

Țară Pagină

Spumă.

Chit.

-3-5

-b - 10.11.

55 - 10

61 - 15

7I - 22

93 - 15

99 - 16

100 - b

----15

105 - 8

126 - 22

135 - 10

205 - 15

206 - 12

225 - 5 230-g 6

- 241 - 19

- 260 - 3

- 269 - 11

- 296 - 19

gelos IIIIIIIIIII

– 306 – 14
- 323 - 5
- 328 - 3
- 336 - 10
- 349 - 5
– 352 – 3
- 370 - 3
- 580 - 2
-383 - 6
- 385 - 7

– 400 – 11

- 429 - 11

– 441 – 11

iar autoritățile ar trebui să fie adresate

uite valuri grațioase, educație umană.

presiune slabă;

presiune de cedare;

sugestiv, legătură cu timpul, -Puternic §>

apropierea unei diferențe o reprezentare ca concluzie

aplicarea unei astfel de idei altcuiva. ultima dorință interioară,

sensibilitatea severă a lipsei a câștigat atracția înșelătoarei asupra tuturor cu un efort liber de dezbatere laudările valurilor.

iar trupurile lor ar trebui să fie întoarse

arata vointa gratioasa.

educația umană.

rezistență slabă la presiune; '

cedarea rezistenței la presiune; gustat, legătura ei cu timpul, - Solid

I94 . solidificarea imaginii reprezentării unei diferențe

întrucât conţine concluzia folosirii unui similar

ideile străinilor, nu ultima licitație interioară

vointa, sensibilitatea seroasa si lipsa au castigat sa atraga

contrar tuturor prin efort liber

voinţa se laudă în zadar.